

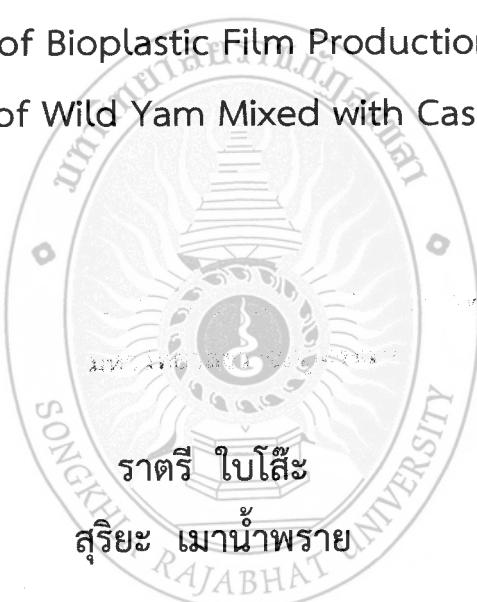
เอกสารนี้ออกโดย
๒๕๖๔ ๑ ๑๙๔
๓ ก.พ. ๒๕๖๒

รายงานวิจัย

การศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอย ผสมแป้งมันสำปะหลัง

Feasibility Study of Bioplastic Film Production Made from
Starch of Wild Yam Mixed with Cassava

รายงานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา¹
หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ในรับรองงานวิจัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

ชื่อเรื่องงานวิจัย การศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสม
แป้งมันสำปะหลัง
Feasibility Study of Bioplastic Film Production Made from
Starch of Wild Yam Mixed with Cassava

ชื่อผู้ทำงานวิจัย ราตรี ใบเสี้ยะ และสุรียะ เมาน้ำพราย

คณะกรรมการสอบโครงการวิจัย

๒๕๖๓ ๗๙๘๙
(อาจารย์ที่ปรึกษา)
(อาจารย์ธิรัญวี สุวิบูลณ์)

ประธานกรรมการสอบ

(อาจารย์ ดร.สายสิริ ไชยชนะ)

๒๕๖๓ ๗๙๘๙
(กรรมการสอบ)

(อาจารย์ ดร.ศิทธิพร บริรักษ์วิสูรษ์ศักดิ์)

กรรมการสอบ

(อาจารย์กมลนาวิน อินทนุจิตร)

๒๕๖๓ ๗๙๘๙
(กรรมการสอบ)

(อาจารย์ธิรัญวี สุวิบูลณ์)

ประธานหลักสูตร

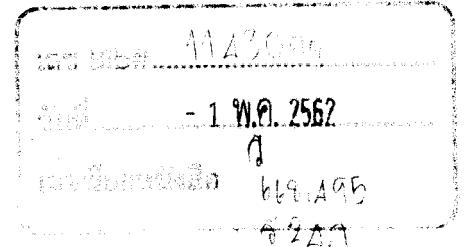
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขวัญกมล ขุนพิทักษ์)
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุมัติ เดชนา)

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๑ พ.ศ. ....

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ชื่อเรื่อง	การศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอย ผสมแป้งมันสำปะหลัง	
ชื่อผู้ทำงานวิจัย	นางสาวรัตรี ใบเตี้ย	รหัสนักศึกษา 574232022
	นายสุริยะ เมนาห์พราย	รหัสนักศึกษา 574232035
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ธิรัญวดี สุวิบูลณ์	
หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต	สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม	
สถานบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	
ปีการศึกษา	2561	

บทคัดย่อ

ปัญหาของจากถุงพลาสติกสังเคราะห์เป็นปัญหาที่ทั่วโลกกำลังให้ความสนใจ ในปัจจุบันจึงมีความพยายามที่จะพัฒนาพลาสติกชีวภาพด้วยแป้งจากพืชหลายชนิด เนื่องจากในพืชเหล่านี้มีองค์ประกอบของอะไมโน酇และอะไมโน酇เดติน ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการผลิตฟิล์มพลาสติกย่อยสลายได้ทางชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังจำนวน 11 อัตราส่วน (100:0, 90:10, 80:20, 70:30, 60:40, 50:50 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100) ขึ้นรูปด้วยวิธีการให้ความร้อนแป้ง แล้วทดสอบสมบัติทางกายภาพ และเคมี พร้อมทั้งการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มโดยวิธีการฝัง

ผลการศึกษาพบว่าแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมมันสำปะหลังที่อัตราส่วน 40:60 เหมาะสมในการผลิตเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพสูงสุดเนื่องจากมีการอ่อนตัวสูง ไม่เปราะห์หรือฉีดขาด และฟองอากาศน้อย มีสมบัติเชิงกลในด้านค่าความหนา ร้อยละการยืดตัว ณ จุดขาด และค่าการต้านทานแรงดึง เป็นตามเกณฑ์มาตรฐาน ASTM D638 มีค่าเท่ากับ 0.2667 ± 0.0231 มิลลิเมตร, 97.50 ± 0.001 และ 6.1900 ± 0.0001 เมกะปาสกาล ตามลำดับ ซึ่งไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ($P > 0.05$) กับพลาสติกพอลิเอทิลีนความหนาแน่นต่ำ (LDPE) ยกเว้นด้านความหนา ส่วนแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมมันสำปะหลังที่อัตราส่วน 0:100, 10:90, 20:80 และ 30:70 ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ASTM D638 เช่นเดียวกันแต่พบว่ามีปัญหาในเรื่องฟองอากาศและการอ่อนตัว และค่าร้อยละความซึ้งของแผ่นฟิล์มชีวภาพมีแนวโน้มลดลงตามปริมาณของแป้งมันสำปะหลังที่เพิ่มขึ้นซึ่งส่วนใหญ่กับค่าการถูกดับน้ำ ในส่วนของการทดสอบการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มพบว่าเมื่อเพิ่มปริมาณแป้งมันสำปะหลังแผ่นฟิล์มจะแตกหักมากขึ้น ซึ่งสัปดาห์ที่ 5 แผ่นฟิล์มชีวภาพอัตราส่วน 0:100 มีร้อยละการถูกดับน้ำ 89.62 และฟิล์มนี้ลักษณะเกือบเป็นเนื้อเดียวกับเดือน และอัตราส่วน 40:60 มีร้อยละการถูกดับน้ำ 75.33

คำสำคัญ : แผ่นฟิล์มชีวภาพ, กลอย, มันสำปะหลัง และการถูกดับน้ำ ชีวภาพ

Study Title	Feasibility Study of Bioplastic Film Production made from Starch of Wild Yam Mixed with Cassava	
Authors	Miss Ratree Baisoh	Student Code 574232022
	Mr. Suriya Maonamprai	Student Code 574232035
Advisor	Miss Hirunwadee Suviboon	
Bachelor of Science	Environmental Science	
Institution	Songkhla Rajabhat University	
Academic Year	2018	

Abstract

Plastic bag wastes present many problems to the world. It was solve this problem by analyzing bioplastics to replace conventional plastics. Bioplastics are biodegradable and environment-friendly products. Bioplastics can be generated from different starches such as bean and root crop because granule consists of amylose and amylopectin molecules. This research was aimed to investigate the production of starch-based bioplastics from the combination of wild yam and cassava starch. In this study, 11 ratios of wild yam starch and cassava starch (100:0, 90:10, 80:20, 70:30, 60:40, 50:50, 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 and 0:100 were studied). Samples were gelatinization heating of starch. The chemical and physical properties of bioplastics this ware indicated. Additionally, the burial test was also.

The results indicated that the optimal ratio between wild yam and cassava starch was 40:60, as this ratio any high modulus. Percentage of elongation at break and tensile strength were standard ASTM D638 adapted in this study; results were equal to 0.2667 ± 0.0231 mm, $97.50 \pm 0.001\%$ and 6.1900 ± 0.0001 MPa, respectively. Comparing to LDPE plastics, these results were not significant differences at 95% confident intervals ($P > 0.05$) except a thickness. The produced film platics at 0:100, 10:90, 20:80 and 30:70 also standard ASTM D638 high air bubbles and a reduction of tensile strength incaded to be improved. The moisture of bioplastic film products decreased with the addition of cassava starch. The Biodegradable plastic test in the fifth week reported an increase in cassava starch associated with rising in elongation

at break. The ratio of bioplastic film product between wild yam and cassava at 0:100 shared the highest biodegradability at 89.62%, followed by 40:60 (75.33%).

Keyword: Bioplastic film, Wild Yam, Cassava, Biodegradability

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาการวิจัยสิ่งแวดล้อม (4453503) รายงานฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเนื่องจากความกรุณาจากอาจารย์ หิรัญญาดี สุวิบูลน์ ที่ได้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา วิจัยซึ่งให้คำแนะนำนำปรึกษาในการดำเนินการทดลอง และให้คำแนะนำเพิ่มเติม และอ่านแก้ไขข้อบกพร่องในรายงานการวิจัยเพื่อปรับปรุงให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตลอดจนเป็นกำลังใจให้ตลอดมา

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขวัญกุมล ขุนพิทักษ์ ออาจารย์นัดดา โปปรา ดร.สุวิวรรรณ ยอดรุ้อรอบ ดร.สายสิริ ไชยชนะ ดร.สิริพร บริรักษ์สิริศักดิ์ และอาจารย์กมลนาวิน อินทนุจิตร ที่ให้คำปรึกษา และคำแนะนำต่างๆ ในการทำงานวิจัย

ขอขอบพระคุณ คุณวรรณฤทธิ หมื่นพล เจ้าหน้าที่ห้องปฏิบัติการโปรแกรมวิชาเทคโนโลยี ยางและพอลิเมอร์ และห้องปฏิบัติการโปรแกรมวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม รวมถึงเจ้าหน้าที่ทุกท่าน ที่ช่วยให้คำแนะนำในการใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ในการทำงานวิจัยในครั้งนี้ไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และมีส่วนช่วยเหลืองานวิจัยในครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของพระคุณบิดา มารดา ที่อุปถัมภ์กำลังทรัพย์และคอยให้กำลังใจในการทำงานวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คุณค่าและประโยชน์ที่พึงได้จากการวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้มอบเป็นรางวัลแห่งความภาคภูมิใจแด่ บิดา มารดาและคณาจารย์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย ตลอดมา

ราตรี ใบเสี้ยะ และสุริยะ เมาน้ำพราย

ธันวาคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	๑
Abstract	๒
กิตติกรรมประกาศ	๓
สารบัญ	๔
สารบัญตาราง	๕
สารบัญภาพ	๖
๑ บทนำ	๑
1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย	๑
1.2 วัตถุประสงค์	๓
1.3 ตัวแปร	๓
1.4 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	๓
1.5 สมมติฐาน	๔
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๔
1.7 ระยะเวลาที่ทำการวิจัย	๔
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๖
2.1 พลาสติกชีวภาพ และแผ่นพิล์มชีวภาพ	๖
2.2 การพัฒนาพลาสติกและแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้ง	๑๑
2.3 พลาสติกโพลิเอทิลีน	๑๓
2.3 ข้อมูลที่เกี่ยวกับกลอย	๑๔
2.4 ข้อมูลที่เกี่ยวกับมันสำปะหลัง	๑๗
บทที่ ๓ วิธีการวิจัย	๒๐
3.1 กรอบแนวคิดการศึกษา	๒๐
3.2 ขอบเขตการวิจัย	๒๑
3.3 วัสดุ อุปกรณ์ และสารเคมีที่ใช้ในการศึกษา	๒๑

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.4 การเก็บและเตรียมตัวอย่างในการทดสอบ	19
3.5 วิธีการวิเคราะห์	20
บทที่ 4 ผลและการอภิปรายผลการวิจัย	27
4.1 ผลการทดสอบปริมาณแป้งมันสำปะหลังและกลีเซอรีนที่เหมาะสมในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพ	27
4.2 ผลการพัฒนาแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	30
4.3 ผลการศึกษาการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	39
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ	46
5.1 สรุปผลการวิจัย	46
5.2 ข้อเสนอแนะ	47
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก โครงร่างวิจัย	ผก-1
ภาคผนวก ข วิธีการทดสอบ	ผข-1
ภาคผนวก ค ภาพประกอบการวิจัย	ผค-1
ภาคผนวก ง ผลการทดลอง	ผง-1
ภาคผนวก จ ประวัติผู้วิจัย	ผจ-1

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.7-1 ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย	4
2.1.2-1 การเปรียบเทียบสมบัติของอะไมโลส และอะไมโลเพคติน	9
2.1.2-2 ปริมาณของอะไมโลสในแป้งชนิดต่างๆ	10
2.3.2-1 สมบัติเชิงกลบางประการของพลาสติกพอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ	14
3.5.2-1 การศึกษาปริมาณแป้งมันสำปะหลังและปริมาณกลีเซอเรินที่เหมาะสม	23
3.5.3-1 อัตราส่วนแผ่นฟิล์มจากแป้งกลอยผสมกลีเซอเรินและแป้งมันสำปะหลัง	24
3.5.4-1 พารามิเตอร์ที่ใช้ในการศึกษา	25
4.1.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลัง	28
4.1.2-1 ผลการทดสอบเชิงกลของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลัง	29
4.2.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	31
4.2.3-1 ผลการทดสอบร้อยละความซึ้งและการดูดซับน้ำของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	39
4.3.2-1 ผลการทดสอบร้อยละการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	45

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1.2-1 โครงสร้างทางเคมีของอะไมโลลีส	8
2.1.2-2 โครงสร้างทางเคมีของอะไมโลเพคติน	9
2.1.3-1 กลไกการย่อยสลายทางชีวภาพของแป้ง	11
2.4.1-1 ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของกลอย	15
2.4.3-1 ลักษณะของหัวกลอย	16
2.5.1-1 ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของมันสำปะหลัง	17
2.5.4-1 ลักษณะของหัวมันสำปะหลัง	19
3.1-1 ครอบแนวความคิดการศึกษา	20
3.5.2-1 วิธีการเขียนรูปแผ่นฟิล์มชีวภาพ	24
3.5.5-1 ขั้นตอนการทดสอบการย่อยสลาย	26
4.1.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มแป้งมันสำปะหลัง	28
4.2.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	31
4.2.2-1 ความหนาของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	33
4.2.2-2 ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	34
4.2.2-3 การต้านทานแรงดึงของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	35
4.2.2-4 แรงดึงสูงสุดของแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	36
4.2.2-5 ค่ามอดูลัสยืดหยุ่นของแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง	37
4.3.1-1 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 1	40
4.3.1-2 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 2	41
4.3.1-3 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 3	42
4.3.1-4 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 4	43

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.3.1-5 ลักษณะการย่อโยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสม แป้งมันสำปะหลังในสับดาห์ที่ 5	44

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

ถุงพลาสติกเป็นวัสดุที่ถูกนำมาใช้งานได้อย่างกว้างขวางและมีปริมาณการใช้งานเพิ่มขึ้นเนื่องจากสัดส่วนกับการใช้งาน หาได้ง่าย และราคาถูก จากรายงานของกรมควบคุมมลพิษพบว่า มีการใช้งานถุงพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งประมาณ 281,683 ใบต่อวัน (กรมควบคุมมลพิษ, 2561) ทำให้เกิดปริมาณขยะมูลฝอยจากถุงพลาสติกเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล รัฐจำเป็นต้องสูญเสียรายได้จาก ถุงพลาสติกที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งรัฐมีการจัดสรรงบประมาณในการจัดการขยะมูลฝอยประมาณ 4,161.07 ล้านบาท (สำนักงบประมาณของรัฐสภา, 2560) ถุงพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งเป็น พลาสติกประเภท พอลิเอทธิลีน (polyethylene: PE) และพอลิโพรพิลีน (polypropylene: PP) มีร้อยละในการย่อยสลายนานถึง 450 ปี (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, 2561) นอกจากนี้ ในกระบวนการผลิตพลาสติกยังก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม เช่น มลพิษทางน้ำ และทางอากาศ แม้แต่กระบวนการย่อยสลายยังอาจมีการปนเปื้อนของสารประกอบที่ไม่ย่อยสลาย และการ ปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) สูงสีงแวดล้อมซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อน

ในปัจจุบันจึงมีความพยายามที่จะพัฒนาพลาสติกด้วยวัตถุติดจากธรรมชาติ เช่น แป้ง (starch) โปรตีนจากถั่ว (soy protein) และโปรตีนพืช (plant protein) เพื่อผลิตเป็นแผ่นฟิล์ม ชีวภาพ เนื่องจากในพืชเหล่านี้มีองค์ประกอบของอะไมโลส (amylose) เป็นพอลิเมอร์เส้นตรง และอะไมโลเพคติน (amylopectin) เป็นพอลิเมอร์ที่มีโครงสร้างแบบกิ่งก้านสาขา เมื่อให้ความร้อน ทำให้สารละลายแป้งมีความหนืดและความใสเพิ่มขึ้นกระบวนการนี้เรียกว่าการเกิด เจลาตีไนเซ็น และเมื่อสารละลายแป้งสุกมีอุณหภูมิที่ลดต่ำลงไม่เกิดของอะไมโลสที่อยู่ในกลากัน เคลื่อนที่เข้าหากัน และจับตัวกัน ทำให้เกิดการจัดเรียงตัวของโมเลกุลใหม่ที่มีความแข็งแรงเพิ่มขึ้น ซึ่งมีคุณสมบัติที่สามารถนำมาขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ (จริยาภรณ์ มากล้า และภารนิมิตวadi พร้อมมิตร, 2557) และเมื่อแป้งเหล่านี้ถูกทับถมในดินจะเกิดการทำงานร่วมกันของปัจจัยภายนอกที่ ทำให้แผ่นฟิล์มชีวภาพแตกออกเป็นชิ้นเล็กๆ จุลินทรีย์ในดินจะปล่อยเอนไซม์อกมานอกเซลล์ เพื่อย่อยสลายพอลิเมอร์ของแผ่นฟิล์มชีวภาพจนกลายเป็นโมเลกุลที่มีขนาดเล็กลง และเกิดเป็น

คาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) และน้ำ (H_2O) ในที่สุด (ชนกชนม์ แสงจัน และดวงฤทธิ์ เขมะไชเวช, 2559) จากการศึกษาของสุนิชา โรษศรี และเจนจิรา สุวรรณ (2558) ผลการศึกษาพบว่าอัตราส่วนที่เหมาะสมของพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังผสมน้ำยาางธรรมชาติอยู่ที่ กลีเซอรีนร้อยละ 20 และอัตราส่วนของแป้งมันสำปะหลังต่อน้ำยาางธรรมชาติ 90/10 ซึ่งให้ค่าความต้านทานแรงดึงเท่ากับ 15.08 MPa ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดเท่ากับ 7.00 และค่ามอดูลัสยืดหยุ่นมีค่าเท่ากับ 3.35 MPa จากการศึกษาของจริยาภรณ์ มากล้า และภารนินมิตวadi พร้อมมิตร (2557) พบว่าแผ่นฟิล์มจากแป้งมันเลือดที่ปริมาณแป้ง 3.30 กรัม กลีเซอรีนร้อยละ 1.65 และสารลดแรงตึงผิวที่ร้อยละ 1 แผ่นฟิล์มที่ได้มีคุณสมบัติที่ทนทาน แข็งแรง และมีความยืดหยุ่นที่ดี ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีที่สุดในการขึ้นรูปพลาสติกที่ย่อยสลายได้ทางชีวภาพ ซึ่งจากข้อมูลงานวิจัยข้างต้นจะพบว่าแป้งที่นำมาใช้ขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพจะมีปริมาณอะไมโลสูง โดยแป้งมันสำปะหลังและมันเลือดมีอะไมโลส์ร้อยละ 23.5 และ 18.98 ตามลำดับ

สำหรับหัวกลอย เป็นพืชที่อยู่ในตระกูล *Dioscoreae* มีหัวอยู่ใต้ดินเช่นเดียวกับหัวมันสามารถนำมาผลิตเป็นแป้งได้โดยแป้งที่ผลิตจากหัวกลอยมีปริมาณ โปรตีนร้อยละ 2.39 ไขมันร้อยละ 0.11 เถ้าร้อยละ 0.18 พอสฟอรัส 52.10 ppm อะไมโลส์ร้อยละ 19.7 (สันหนี้ปัญจานันท์ วิทวัส จิรนันทกุล และดุษฎี อุตgap, 2557) แป้งมันสำปะหลัง มีโปรตีนร้อยละ 1.57 เถ้าร้อยละ 1.20 เยื่อยร้อยละ 1.77 อะไมโลส์ร้อยละ 23.5 (กล้าวนรง ศรีรัตน์, 2549) ซึ่งสูงกว่ามันเลือดซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาทดสอบขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพที่ย่อยสลายได้ในธรรมชาติ จากการวิจัยของชนกชนม์ แสงจันทร์ และดวงฤทธิ์ เขมะไชเวช (2559) ซึ่งศึกษาการเปรียบเทียบการย่อยสลายทางชีวภาพของแผ่นพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังและแป้งสาคู พบว่าพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังมีอัตราการย่อยสลายได้เร็วกว่าพลาสติกชีวภาพจากแป้งสาคู

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้แป้งจากหัวกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังมาผลิตเป็นแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพ โดยวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังโดยและเปรียบเทียบกับมาตรฐาน ASTM D638 และเพื่อศึกษาสภาวะในการย่อยสลายได้ของธรรมชาติของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง ซึ่งพลาสติกที่ได้อาจมีประโยชน์นำไปสู่การพัฒนาเป็นพลาสติกชีวภาพทดแทนพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) ได้ในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสม
แบ่งมันสำปะหลัง

1.2.2 เพื่อศึกษาการย่อยสลายแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง

1.3 ตัวแปร

ตัวแปรต้น : อัตราส่วนของแบ่งกลอยและแบ่งมันสำปะหลัง

ตัวแปรตาม : สมบัติของแผ่นพิล์มและอัตราการการย่อยสลาย

ตัวแปรควบคุม : อุณหภูมิ และเวลาในการขึ้นรูปแผ่นพิล์ม

1.4 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.4.1 กลอย หมายถึง พืชที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ *Dioscorea hispida* อยู่ในสกุล *Dioscorea* L. 山薯 Dioscoreaceae มีลักษณะเป็นพืชใบเลี้ยงเดียว ลำต้นมีหนามแหลม เป็นไม้เลื้อยลูก มีหัวอยู่ใต้ดิน และมีใบยาว 3 แฉก มีขอบเขตการกระจายกว้างทั้งในบริเวณเขตต้อน และเขตต่ำร้อน (สันนิษัย ปัญจานันท์ วิทยาลัย จิรนครศรีวัฒน์ อดีต, 2557)

1.4.2 แบ่งมันสำปะหลัง หมายถึง ลักษณะของแบ่งสีขาว เนื้อละเอียด ลื่นเป็นมัน เหมาะแก่การผลิตแผ่นพิล์มหรือพลาสติกชีวภาพได้ ซึ่งมีอยู่ในโลสติงร้อยละ 23.5 (สำนักหอสมุดและศูนย์สารสนเทศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2561)

1.4.3 แผ่นพิล์มชีวภาพ (bioplastic film) หมายถึง การนำแบ่งจากพืช (รากพืช และพืชหัว) มาขึ้นรูปเป็นแผ่นพิล์มด้วยวิธีทางความร้อน (thermal gelatinization) ที่อุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส และใช้กลีเซอรีนเป็นพลาสติกไฮเซอร์ และสามารถย่อยสลายได้ทางชีวภาพ

1.4.4 กลีเซอรีน หมายถึง สารจำพวกพอลิไฮดริกแอลกอฮอล์ (polyhydric alcohol) ทำหน้าที่เป็นพลาสติกไฮเซอร์ เพื่อเพิ่mlักษณะความเป็นพลาสติกให้กับแบ่ง (ภิเชก รุ่งโรจน์ชัยพร, 2557)

1.4.5 แผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง หมายถึง การนำแบ่งหัวกลอยและมันสำปะหลังมาขึ้นรูปเป็นแผ่นพิล์มด้วยวิธีทางความร้อน (thermal gelatinization) ที่อุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส และใช้กลีเซอรีนเป็นพลาสติกไฮเซอร์ และสามารถย่อยสลายได้ทางชีวภาพ

1.5 สมมติฐาน

แบ่งกลอยผสมเป็นมันสำปะหลังสามารถนำมาผลิตเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพได้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

16.1 แผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมเป็นมันสำปะหลัง สามารถย่อยสลายได้เองตามธรรมชาติ

16.2 สามารถใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาการใช้วัสดุจากธรรมชาติสร้างผลิตภัณฑ์พลาสติกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

16.3 สามารถนำวัตถุดิบที่มีอยู่ในท้องถินนำมาใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด และเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับทรัพยากรในภาคเกษตรกรรม

1.7 ระยะเวลาที่ทำการวิจัย

การศึกษานี้มีระยะเวลาดำเนินการวิจัยระหว่างวันที่ 13 มกราคม 2560 – 30 พฤษภาคม 2561 ซึ่งมีการดำเนินงานตลอดโครงการแสดงไว้ใน ตารางที่ 1.7-1 สำหรับโครงสร้างวิจัยแสดงรายละเอียดไว้ใน ภาคผนวก ก

ตารางที่ 1.7-1 ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินงาน	2560											2561										
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11-3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
รวบรวมข้อมูลและตรวจสอบ				■		■	■	■										■	■	■	■	
สอบโครงสร้างวิจัย				●																		
การทดลองในห้องปฏิบัติการ						■	■	■	■	■												
สอบรายงานความก้าวหน้าทางวิจัย											●											
วิเคราะห์และสรุปผล																	■	■				

ตารางที่ 1.7-1 ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย (ต่อ)

ขั้นตอนการ ดำเนินงาน	2560												2561												
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11-3	4	5	6	7	8	9	10	11	12					
สอบรายงานวิจัย ฉบับสมบูรณ์																						●			
แก้ไขรายงานวิจัย ฉบับสมบูรณ์																					—				

หมายเหตุ

— หมายถึง ช่วงระยะเวลาดำเนินการวิจัย

--- หมายถึง ช่วงระยะเวลาดำเนินการวิจัย

● หมายถึง ช่วงระยะเวลาสอบ

■ หมายถึง ช่วงเวลาฝึกประสบการณ์วิชาชีพทางวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 พลาสติกชีวภาพ และแผ่นฟิล์มชีวภาพ

พลาสติกชีวภาพ (bioplastic) และแผ่นฟิล์มชีวภาพเป็นพลาสติกที่ผลิตขึ้นจากวัสดุธรรมชาติ จำพวกพืชที่มีแป้งเป็นองค์ประกอบหลักขึ้นรูปได้โดยกระบวนการทางความร้อน และสามารถย่อยสลายได้ด้วยกระบวนการทางชีวภาพ โดยจุลินทรีย์ย่อยสลายจนหมดจะได้ผลิตภัณฑ์เป็นแก๊ส คาร์บอนไดออกไซด์และน้ำ ซึ่งพืชสามารถนำไปใช้ในการเจริญเติบโตและดำรงชีวิตได้ ซึ่งวัสดุธรรมชาติที่นำมาผลิตเป็นพลาสติกชีวภาพมีหลายชนิด เช่น แป้ง โปรตีนจากถั่ว และข้าวโพด (พิชาภัค สมยุทธพัทย์, 2553) สำหรับแผ่นฟิล์มชีวภาพในการศึกษาครั้งนี้ผลิตจากแป้งกลอยและแป้งมันสำปะหลังขึ้นรูปได้โดยกระบวนการทางความร้อนและผสมกลีเซอโรล เมื่อยืนลงจะเกิดการคืนตัวของแป้งสุกจนได้เป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพลักษณะคล้ายกับพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE)

2.1.1 ประเภทของพลาสติกชีวภาพ

การแบ่งประเภทของพลาสติกชีวภาพตามกระบวนการผลิตสามารถแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

1) พอลีแลคติกแอcid (Polylactic Acid: PLA)

วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต polylactic acid (PLA) คือแป้งที่มาจากการธรรมชาติ ได้แก่ พืชที่มีแป้งเป็นองค์ประกอบหลัก เช่น ข้าวโพด และมันสำปะหลัง เป็นต้น มีกระบวนการผลิตเริ่มต้นจากการบดหรือไม่พิชั่นน้ำให้ละเอียดเป็นแป้ง จากนั้นทำการย่อยแป้งให้ได้เป็นน้ำตาล และนำไปหมัก (Fermentation) ด้วยจุลินทรีย์ให้เกิดเป็นแลคติกแอcid (lactic acid) และนำมาผ่านกระบวนการทางเคมี เพื่อเปลี่ยนโครงสร้างให้เป็นสารใหม่ที่มีโครงสร้างทางเคมีเป็นวงแหวนเรียกว่า แลคติก (lactide) หลังจากนั้นนำมากลั่นในระบบสูญญากาศเพื่อเปลี่ยนโครงสร้างให้เป็นโพลิเมอร์ ของแลคติก (lactide) ที่เป็นสายยาวขึ้น เรียกว่าพอลีแลคติกแอcid (polylactic acid: PLA) ยังมีคุณสมบัติพิเศษคือมีความใส ไม่ย่อยสลายในสภาพแวดล้อมทั่วไป แต่สามารถย่อยสลายได้เองเมื่อนำไปฝังกลบ (พิสูธิ น้อยวงศ์คลัง, 2553)

2) พอลีไฮดรอกซีอัลคาโนเอท (Polyhydroxyalkanoates: PHAs)

วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต polyhydroxyalkanoates (PHAs) คือแป้งหรือน้ำตาลที่มาจากการรับประทานของชีวภาพ เช่น ข้าวโพด มันสำปะหลัง และอ้อย เป็นต้น โดยมีกระบวนการผลิตเริ่มต้นจากการบดหรือโม่พืชนั้นให้ละเอียด เป็นแป้ง จากนั้นทำการย่อยแป้งให้เป็นน้ำตาล และนำไปหมัก (fermentation) ด้วยจุลินทรีย์ *Escherichia coli* ซึ่งกินน้ำตาลเป็นอาหาร และสามารถเปลี่ยนโครงสร้างทางเคมีของน้ำตาลภายในตัวจุลินทรีย์เองเป็น PHAs ซึ่งสามารถแยกออกมายได้โดยการกรองแยกเปลือกห้มจุลินทรีย์ออก คุณสมบัตินี้มีจุดหลอมเหลวกว้าง 50 – 180 องศาเซลเซียส นำไปเป็นวัตถุดิบสำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกได้หลากหลาย เช่น การขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์ม การฉีดและการเป่า (พิสูจน์ น้อยวงศ์กลัง, 2553)

3) โพรเพนไดออล (Propanediol: PDO)

วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต propanediol (PDO) คือแป้งหรือน้ำตาลที่มาจากการรับประทานของชีวภาพ เช่น ข้าวโพด มันสำปะหลัง และอ้อย เป็นต้น โดยมีกระบวนการผลิตคล้ายกับการผลิต PLA โดยเริ่มจากการย่อยแป้งให้เป็นน้ำตาล และทำการใช้สารเร่งปฏิกิริยาชนิดชีวภาพ (biocatalyst) เพื่อเปลี่ยนน้ำตาลให้เป็น PDO ซึ่งสามารถนำไปเป็นสารตั้งต้นในการผลิตเส้นใยชีวภาพที่เรียกว่า sorona TM ซึ่งมีคุณสมบัติยืดหยุ่นได้ดี มีความอ่อนนุ่ม แห้งได้เร็ว และสามารถย้อมติดสีได้ดี (พิสูจน์ น้อยวงศ์กลัง, 2553)

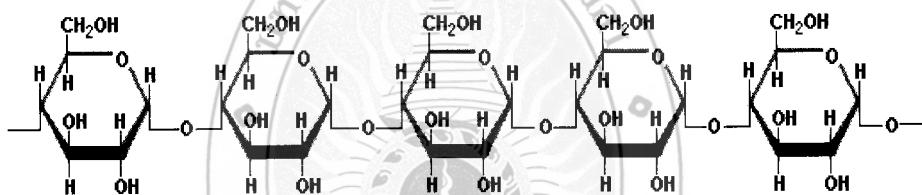
2.1.2 สมบัติของแป้งที่นำมาผลิตพลาสติกชีวภาพ

แป้งเป็นคาร์โบไฮเดรตที่สะสมอยู่ในพืชชั้นสูง พบรูปในคลอโรฟลาสต์ และในส่วนที่พืชใช้เป็นแหล่งเก็บอาหาร เช่น เมล็ด และหัว แป้งในกระบวนการผลิต หมายถึง คาร์โบไฮเดรตที่มีองค์ประกอบของคาร์บอนไฮโดรเจน และออกซิเจน ส่วนใหญ่มีสิ่งอื่นเจือปน เช่น โปรตีน ไขมัน เกลือแร่ แป้งที่ผลิตทั่วไปที่ยังมีส่วนประกอบอื่นๆ อยู่มากจะเรียกว่า ฟลาร์ (flour) เช่น แป้งข้าวโพด และแป้งสาลี ถ้ายังมีส่วนประกอบของโปรตีนอยู่สูงก็จะจัดอยู่ในประเภทฟลาร์ เมื่อสิ่งเจือปนจำพวกโปรตีน ไขมัน เกลือแร่อื่นถูกสกัดออกไป จะเหลือแต่แป้งบริสุทธิ์จะเรียกว่า แป้งสตาร์ช (starch) สำหรับแป้งมันสำปะหลังปัจจุบันผลิตโดยกรรมวิธีที่ทันสมัยมีความบริสุทธิ์สูง แป้งสตาร์ชที่ยังไม่ตัดแบนหรือแปรรูป เรียกว่า แป้งดิบ ส่วนแป้งที่ถูกตัดแบนหรือแปรรูปแล้ว จะเรียกว่า แป้งตัดแบน (modified starch) แป้งเป็นพอลิเมอร์ของกลูโคสซึ่งจะประกอบด้วยหน่วยของน้ำตาลกลูโคสมาเชื่อมต่อกันด้วยพันธะกลูโคซิດิก (glucosidic Linkage) มีสูตรเคมีทั่วไป

คือ ($C_6H_{10}O_5$) แป้งประกอบด้วยพอลิเมอร์ของกลูโคส 2 ชนิดด้วยกัน คือ อะไมโลส (amylose) เป็นพอลิเมอร์เชิงเส้น และอะไมโลเพคติน (amylopectin) เป็นพอลิเมอร์เชิงกิ่งวางตัวอยู่ในแนวรัศมีแสดงระดับโครงสร้างของเม็ดแป้ง องค์ประกอบหลักภายในเม็ดแป้งมีดังนี้

1) อะไมโลส (Amylose)

เป็นพอลิเมอร์เชิงเส้นที่ประกอบด้วยกลูโคสประมาณ 2,000 หน่วยเชื่อมต่อด้วยพันธะกลูโคซิติกชนิด α -1, 4 (α -1, 4) แป้งจากถั่วพืช เช่น แป้งข้าวโพด แป้งสาลี แป้งข้าวฟ่างซึ่งจะมีปริมาณอะไมโลสสูงประมาณร้อยละ 28 ส่วนแป้งข้าวเหนียวเป็นแป้งที่ไม่มีอะไมโลสเลย แป้งแต่ละชนิดมีขนาดโมเลกุลหรือระดับขั้นการเกิดพอลิเมอร์ที่ต่างกัน แป้งที่มีโมเลกุลของอะไมโลสยาวขึ้นจะมีแนวโน้มในการเกิดรีโทรเกรเดชัน (retrogradation) ลดลง รายละเอียดดังแสดงในภาพที่ 2.1.2-1

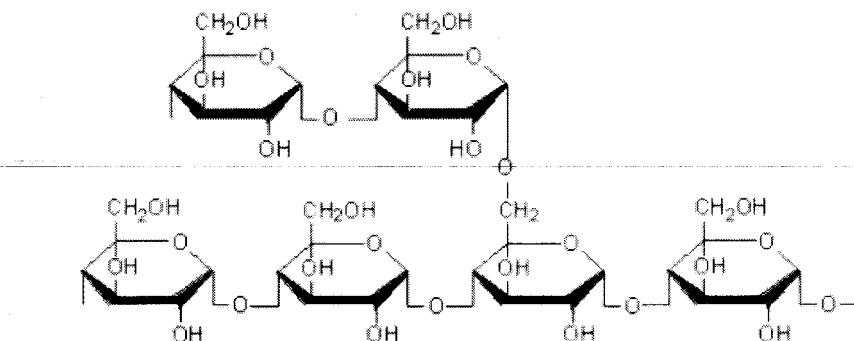

ภาพที่ 2.1.2-1 โครงสร้างทางเคมีของอะไมโลส

ที่มา: Vandamme et al. (2002) อ้างถึงใน จริยาภรณ์ มากล้า และภารนิมิตward (2557)

2) อะไมโลเพคติน (Amylopectin)

พอลิแซคคาไรด์ประเภท homopolysaccharide ซึ่งเป็นส่วนประกอบของสารอาหาร เป็นพอลิเมอร์ของน้ำตาลกลูโคสที่จัดเรียงตัวเป็นโซ่อิ่มกิ่งก้านสาขา โดยพันธะไกโลโคซิติกสองแบบ คือ ส่วนที่เป็นเส้นตรงเป็นพันธะชนิด α -1,(α -1, 4) เหมือนกับอะไมโลส แต่มีส่วนที่เป็นกิ่งก้านสาขา เชื่อมต่อด้วยพันธะ α -1, 6 (α -1, 6) อะไมโลเพคตินมีน้ำหนักโมเลกุลประมาณ 1,000 เท่า ของอะไมโลสและมีอัตราการคืนตัวต่ำ (การคืนตัวของแป้งสุกนั้นเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ น้ำแป้งสุกมีอุณหภูมิลดต่ำลง เนื่องจากอะไมโลเพคตินมีลักษณะโครงสร้างเป็นกิ่งอะไมโลเพคตินถือว่า มีความสำคัญมากกว่าอะไมโลสทั้งด้านโครงสร้าง หน้าที่และการนำไปใช้งาน รายละเอียดดังภาพที่ 2.1.2-2 สำหรับการเปรียบเทียบสมบัติของอะไมโลสและอะไมโลเพคตินดังแสดงในตารางที่ 2.1.2-1

ภาพที่ 2.1.2-2 โครงสร้างทางเคมีของอะไมโลเพคติน

ที่มา: Vandamme et al. (2002) อ้างถึงใน จริยาภรณ์ มากล้า และการนิมมิตาดี พร้อมมิตร (2557)

ตารางที่ 2.1.2-1 การเปรียบเทียบสมบัติของอะไมโลส และอะไมโลเพคติน

อะไมโลส	อะไมโลเพคติน
(1) โมเลกุลกลูโคสที่ต่อ กันเป็น เส้นตรงด้วยพันธะ α -1,(α -1, 4)	(1) โมเลกุลกลูโคสที่ต่อ กันด้วยพันธะ ชนิด α -1,(α -1, 4) และมี การแตกกิ่งด้วยพันธะ α -1, 6 (α -1, 6)
(2) มีขนาดใหญ่ ประกอบด้วยกลูโคส 200-6000 หน่วย	(2) มีขนาดสูงกว่าแต่ละกิ่งมีกลูโคส 20-25 หน่วย
(3) ละลายน้ำได้น้อยกว่า	(3) ละลายน้ำได้ดีกว่า
(4) ต้มในน้ำ จะมีความข้นหนืดน้อย กว่าเกิดเรทโทรเกรเดชั่นได้ง่าย	(4) ข้นหนีดมากและใส่มาก เกิดเรทโทรเกรเดชั่นยาก
(5) ให้สีน้ำเงิน กับสารละลายไอโอดีน	(5) ให้สีขาวแดงหรือสีน้ำตาล แดง กับสารละลายไอโอดีน
(6) ต้มแล้วหิ่งไว้จะจับตัวเป็นวุ่น และ แผ่นแข็งได้	(6) ไม่จับตัวเป็นวุ่น และแผ่นแข็ง
(7) แป้งที่มีอะไมโลสสูง ได้แก่ แป้ง ข้าวโพด แป้งข้าวเจ้า	(7) แป้งที่มีอะไมโลเพคตินสูง ได้แก่ แป้งข้าวเหนียว แป้ง ข้าวโพด แป้งข้าวเหนียว

ที่มา: Beynum and Roels (1985) อ้างถึงใน กล้านรงค์ ศรีรัต และเกื้อกูล ปิยะจอมขวัญ (2546)

โดยทั่วไปแป้งจากธัญพืช เช่น แป้งข้าวโพด แป้งสาลี แป้งข้าวฟ่าง มีปริมาณ อะไมโลสสูงประมาณร้อยละ 22-30 ส่วนแป้งจากรากและหัว เช่น แป้งมันสำปะหลัง แป้งมันฝรั่ง แป้งสาคูจะมีปริมาณอะไมโลสต่ำกว่าคืออยู่ในช่วงร้อยละ 18-24 น้ำหนักโมเลกุลอะไมโลสอยู่ในช่วง 105 ถึง 106 Dalton โดยอะไมโลสในแป้งแต่ละชนิดจะมีน้ำหนักโมเลกุลที่แตกต่างกันไป เนื่องจาก

แบ่งแต่ละชนิดมี degree of polymerization (DP) ของอะไมโลสแตกต่างกัน แบ่งมัน分รั่งและแบ่งมันสำปะหลังมี DP ของอะไมโลสอยู่ในช่วง 1,000 ถึง 6,000 สูงกว่าแบ่งข้าวโพดและแบ่งสาลีซึ่งมี DP ของอะไมโลสในช่วง 200 ถึง 1,200 แบ่งที่มีสายของอะไมโลสยาวมากจะมีแนวโน้มในการเกิดริโตรเกรเดชัน (retrogradation) ลดลง (จริยาภรณ์ มากล้า และการนิมมิตวadi พร้อมมิตร, 2557) ปริมาณและสมบัติของอะไมโลสในแบ่งแต่ละชนิดแสดงดังตารางที่ 2.1.2-2

ตารางที่ 2.1.2-2 ปริมาณของอะไมโลสในแบ่งชนิดต่างๆ

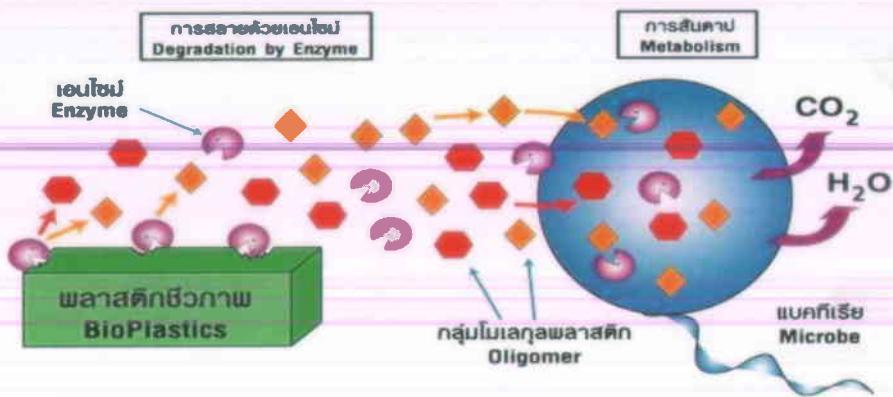
แบ่ง	ปริมาณอะไมโลส (% น.น. แห้ง)	ปริมาณอะไมโลส (% น.น. แห้ง)
	Apparent	Absolute
ข้าวสาลี ¹	28.8	25.8
ข้าวโพด ¹	29.4	22.5
ข้าวเจ้า ¹	25.0	20.5
มันสำปะหลัง ¹	23.5	17.8
มันมีอิเสือ ²	18.98	18.89
กลอย ²	19.77	19.74

ที่มา ¹ Kasemsuwan และคณะ (1995) อ้างถึงใน จริยาภรณ์ มากล้า และการนิมมิตวadi พร้อมมิตร (2557)

² สัน พนิษ ปัญจานนท์, วิทยาลัยนานาชาติ, และดุษฎี อาทภาพ (2557)

2.1.3 การย่อยสลายของพลาสติกชีวภาพที่ผลิตจากแบ่ง

กลไกการย่อยสลายของพลาสติกชีวภาพที่ผลิตจากแบ่ง เริ่มจากการทำงานร่วมกันของจุลินทรีย์ และปัจจัยภายนอกที่ส่งผลให้พลาสติกชีวภาพแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ขั้นตอนนี้เรียกว่า การย่อยสลายทางชีวภาพ (biodeterioration) หลังจากนั้นจุลินทรีย์จะปล่อยเอนไซม์ออกมานอกเซลล์เพื่อย่อยสลายพอลิเมอร์ของพลาสติกชีวภาพขั้นตอนนี้เรียกว่า กระบวนการทำลาย การโพลีเมอร์ไรเซชัน (depolymerisation) กลไยเป็นโมเลกุลที่มีขนาดเล็ก โมเลกุลที่เกิดขึ้นจากการย่อยสลายเหล่านี้จะถูกซึมผ่านเข้าไปในเซลล์ของจุลินทรีย์ ผ่านทางเยื่อหุ้มเซลล์ ส่งเข้าสู่กระบวนการสันดาป เพื่อนำไปใช้ในการสร้างพลังงานและมวลชีวภาพขั้นตอนนี้เรียกว่า การดูด ทำให้เกิดผลิตภัณฑ์จากการย่อยสลาย คือ คาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) และน้ำ (H_2O) แสดงดังภาพที่ 2.1.3-1

ภาพที่ 2.1.3-1 กลไกการย่อยสลายทางชีวภาพของแป้ง

ที่มา: วชิร ยมภัย และคณะ (2555)

2.2 การพัฒนาพลาสติกและแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้ง

จากสมบัติของพลาสติกชีวภาพหรือแผ่นฟิล์มชีวภาพที่ย่อยสลายได้ง่าย จึงเป็นแนวทางของพลาสติกสมัยใหม่ ดังนั้นจึงมีการศึกษาเพื่อพัฒนาพลาสติกชีวภาพหรือแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งที่มีอยู่ในห้องถัง อาทิ เช่น

การศึกษาของจริยาภรณ์ มากล้า และภารนิมิตวadi พร้อมมิตร (2557) ที่ศึกษา การประยุกต์ใช้มันเลือดเพื่อผลิตพลาสติกย่อยสลายได้ทางชีวภาพ ถักขณาทางกายภาพของแผ่นฟิล์มจากมันเลือด และภารนิมิตวadi ย่อยสลายของแผ่นฟิล์ม อันเนื่องมาจากปริมาณของมูลฝอย นับวันจะมีเพิ่มมากขึ้นตามจำนวนของประชากร ถ้าหากไม่มีการจัดการของมูลฝอยให้ถูกต้องและเหมาะสมแล้ว ปัญหาความสกปรกต่างๆ ที่เกิดจากขยะ มูลฝอยอาจก่อให้เกิดปัญหาต่อสภาพแวดล้อมเป็นอย่างมาก และจะมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์ จึงได้เกิดการคิดค้นวิธีที่จะช่วยลดปริมาณของมูลฝอย ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ การผลิตพลาสติกย่อยสลายได้ทางชีวภาพที่ได้จากการเผาไหม้ แผ่นฟิล์ม ถูกหดแทนด้วยสตาร์ฟจากมันเลือด โดยปริมาณเป็นพลาสติไซเซอร์ กลีเซอรีนสองระดับคือ 1.65 และ 2.00 มิลลิลิตร ปริมาณแป้ง 3.30 กรัม และปริมาณสารลดแรงตึงผิว (span80) ร้อยละ 0.5, 1.00 และ 1.5 เตรียมด้วยวิธี thermal gelatinization แผ่นฟิล์มที่ได้นำมาศึกษาสมบัติทางกายภาพ บางประการ พบว่าฟิล์มที่เตรียมโดยมีความเข้มข้นของกลีเซอรีน 1.65 มิลลิลิตร แป้ง 3.30 กรัม สารลดแรงตึงผิวที่ร้อยละ 1 มีค่าเฉลี่ยความชื้นอยู่ที่ร้อยละ 28 มีแรงดึง 0.16 นิวตัน และแรงกด 0.95 นิวตันต่อมิลลิเมตร ซึ่งเป็นความเข้มข้นที่มีคุณสมบัติที่สุดและถูกนำมาใช้ในงานวิจัยนี้

ซึ่งพบว่าความแข็งแรงและความยืดหยุ่นของฟิล์มที่เป็นตัวกำหนดคุณภาพของแผ่นฟิล์มจะขึ้นอยู่กับ
ระดับกลีชอร์นที่เพิ่มขึ้น ภายใต้สภาวะที่เหมาะสม

การศึกษาของชนกชนม์ แสงจันทร์ และดวงฤทธิ์ เขมะไชเวช (2559) ที่ศึกษา
การเปรียบเทียบการย่ออิสลายทางชีวภาพของแผ่นพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังและแป้ง
สาคู มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระยะเวลาในการย่ออิสลายและศึกษาหาปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์
จากการย่ออิสลายทางชีวภาพของฟิล์มพลาสติกชีวภาพ ซึ่งจะเตรียมพลาสติกชีวภาพในรูปแผ่นฟิล์ม
โดยใช้เทคนิคสารละลาย การย่ออิสลายทางชีวภาพจึงถูกพิจารณาในการกำหนดระดับการย่ออิสลาย
และอัตราการย่ออิสลายทางชีวภาพแบบใช้ออกซิเจนต่อการสัมผัสถกับสภาพแวดล้อมที่มีการควบคุม¹
ด้วยปุ๋ยหมักจุลินทรีย์ภายใต้สภาพห้องปฏิบัติการดัดแปลงมาจาก ASTM D5538-98 จากการศึกษา²
พบว่าแป้งมันสำปะหลังมีระยะเวลาในการย่ออิสลายตัวได้น้อยและมีอัตราการย่ออิสลายสูงกว่า³
แป้งสาคู เนื่องจากปริมาณอะไมโลสเป็นโครงสร้างที่เป็นโซ่อิงค์มีปริมาณอะไมโลสน้อยจะย่ออิสลาย⁴
ได้เร็ว และมีปริมาณอะไมโลสมากจะย่ออิสลายได้ช้า ซึ่งจะสอดคล้องกับปริมาณอะไมโลสที่น้อยกว่า⁵
ของแป้งมันสำปะหลังและมากกว่าของแป้งสาคู ผลการวิจัยนี้ยังสามารถทำนายระยะเวลาในการ⁶
ใช้ประโยชน์ของฟิล์มพลาสติกชีวภาพได้

การศึกษาของแก้วตา แก้วตาพิทย์ (2556) ที่ศึกษา พลาสติกชีวภาพจากกลูเตนข้าวสาลี
กลูเตนข้าวสาลีเป็นวัตถุดิบที่นำสู่ใจอย่างมากในการนำมาผลิตเป็นพลาสติกชีวภาพ เนื่องจาก
มีสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น ราคาถูก มีปริมาณมาก และย่ออิสลายได้ง่ายในธรรมชาติ และเมื่อผสม
กลูเตนข้าวสาลีร่วมกับพลาสติไซเซอร์สามารถขึ้นรูปได้ด้วยเทคนิคต่าง ๆ เมื่อทำการขึ้นรูปพลาสติก
ทั่วไป โครงสร้างของกลูเตนข้าวสาลีประกอบด้วยกรดอะมิโนหลายชนิด แต่กรดอะมิโนที่มีอิทธิพลต่อ⁷
โครงสร้างและสมบัติของกลูเตนข้าวสาลี คือ ชีสทีน เนื่องจากชีสทีนประกอบด้วยحم斐ฟังก์ชันไกลโอล
ที่สามารถสร้างพันธะได้ชั้นไฟฟ์ทั้งภายในและภายนอกสายโซ่ของโปรตีนหรือเกิดการเชื่อม
ขวางระหว่างสายโซ่โปรตีน โดยการเชื่อมขวางระหว่างสายโซ่โปรตีนจะส่งผลต่อสมบัติของพลาสติก
ชีวภาพจากกลูเตนข้าวสาลี ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดการเชื่อมขวางระหว่างสายโซ่โปรตีน เช่น อุณหภูมิ
ในการขึ้นรูป ชนิดของพลาสติไซเซอร์ และชนิดของสารเติมแต่ง ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้อง⁸
ควบคุมการเกิดการเชื่อมขวางของสายโซ่โปรตีนให้มีปริมาณที่เหมาะสม เพื่อให้ได้พลาสติกชีวภาพ⁹
จากกลูเตนข้าวสาลีที่มีสมบัติที่ดีและสม่ำเสมอเหมาะสมแก่การนำไปใช้งาน

การศึกษาของ Sani and Soykeabkaew (2015) ที่ศึกษา การย่อยสลายทางชีวภาพของ คอมโพสิตชีวภาพ ได้ทดสอบการย่อยสลายทางชีวภาพของคอมโพสิตชีวภาพ ซึ่งประกอบด้วย ขี้เลื่อย (SD) เสริมในเมทริกซ์ (WG) ข้าวสาลี (กลูเตน) และกลีเซอรอล โดยมีอัตราส่วน 50:50 (SD50) และ อัตราส่วน 70:30 (SD70) โดยน้ำหนัก จึงนำไปเปรียบเทียบกับแบ่งมันสำปะหลังและเส้นไบปอ ตามมาตรฐาน ASTM D5988-03 หลังจาก 3 เดือนแบ่งย่อยสลายมากกว่าเส้นไบปอ เนื่องจาก เส้นไบปอมีบริเวณของผลึกมากขึ้น สำหรับการย่อยสลายของใบโวคอมโพสิตในอัตราส่วนที่ แตกต่างกันแสดงให้เห็นว่าอัตราส่วน 50:50 สลายตัวได้เร็วกว่าอัตราส่วน 70:30 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การสลายตัวอยู่ประมาณร้อยละ 22 เพราะอัตราส่วน 50:50 มีเมทริกซ์ของกลูเตนและกลีเซอรอลมาก ขึ้นซึ่งจะเกิดการสลายตัวได้ง่ายอัตราสูงสุดของการย่อยสลายทางชีวภาพสำหรับแต่ละวัสดุ ที่เป็นข้อสังเกตหลังจาก 14 วัน เพราะส่วนใหญ่น้ำไดซีมเข้าไปในห่วงโซ่และเอนไซม์ยึดห่วงโซ่ ที่จะมีขนาดเล็กลงอย่างต่อเนื่อง จากนั้นจึงวัดปริมาณก้าชาร์บอนไดออกไซด์ เมื่อเกิดการย่อยสลาย ทางชีวภาพจึงมีการเกิดก้าชไฟล์เข้าสู่สารละลายโพแทสเซียมไฮดรอกไซด์ ซึ่งทำให้สามารถดักจับ ก้าชาร์บอนไดออกไซด์ได้ตามมาตรฐาน ASTM D5338-03 (มาตรฐานดังที่กล่าวมา คือ วิธีการ ทดสอบสำหรับการย่อยสลายทางชีวภาพแบบใช้ออกซิเจนจากวัสดุเชิงประกอบภายในตัวที่มีปุ๋ยหมัก)

2.3 พลาสติกพอลิเอทิลีน (Polyethylene: PE)

พอลิเอทิลีน (PE) ผลิตจาก กระบวนการพอลิเมอไรซेशัน (polymerization) ของก้าชเอทิลีน (Ethylene) ภายใต้ความดันและอุณหภูมิสูงโดยอยู่ในสภาพปราศจากตัวเร่งปฏิกิริยาโลหะ (Metal catalyst) การจับตัวของโมเลกุลในลักษณะสายโซ่สั้นและยาวจะส่งผลให้พอลิเอทิลีน ที่ได้ออกมามีความหนาแน่นแตกต่างกัน (สมศักดิ์ วรมงคลชัย, 2556) พอลิเอทิลีนแบ่งเป็น 3 ประเภท

1) พอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ (low density polyethylene หรือ LDPE) มีโครงสร้างแบบก้านสาขาจำนวนมาก จึงทำให้มีปริมาตรสูง มีความหนาแน่นต่ำมีความโปร่งแสง นิยมนำมาถุงใส่ของ ถุงเย็นบรรจุอาหาร แผ่นฟิล์ม เป็นต้น

2) พอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นสูง (high density polyethylene หรือ HDPE) มีโครงสร้างการจัดเรียงตัวของโมเลกุลภายในโครงสร้างที่เป็นระเบียบ และปริมาณโครงสร้างผลึกสูง มีความขุ่น ทนกรดและด่างได้ดี จึงนิยมนำมาใช้เป็นภาชนะบรรจุสารเคมี ถังขยะ ถังน้ำ เป็นต้น

3) พอลิเอทิลีนเทเรฟฟอโรลเลต (polyethylene terephthalate หรือ PET) เป็น พอลิเมอร์ไนโตรเจน มีสี แข็งทนทานต่อแรงกระแทก จึงนิยมใช้ในการผลิตขวดน้ำ

โดยสมบัติเชิงกลบางประการของพลาสติกพอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ (low density polyethylene: LDPE) (สมัคก็ติ วรร懵คลชัย, 2556) แสดงรายละเอียดในตารางที่ 2.3.2-1

ตารางที่ 2.3.2-1 สมบัติเชิงกลบางประการของพลาสติกพอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ (LDPE)

สมบัติ	หน่วย	ASTM	LDPE
ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาด	%	D638	90-800
การต้านทานแรงดึง	MPa	D638	4.10-16.0
ความหนา	mm	D638	0.05-0.30
อุณหภูมิหลอมเหลว	°C	-	98.0-120.0
ความแข็งแรงกระแทก	J.m ⁻¹	D256	-
ความเป็นผลึก	%	-	50.0-70.0

ที่มา: สมัคก็ติ วรร懵คลชัย (2556)

2.4 ข้อมูลที่เกี่ยวกับกลอย

2.4.1 ลักษณะทั่วไปของกลอย (เกรศrin มนีนุน และพวงเพ็ญ ศิริรักษ์, 2551)

1) กลอยเป็นพืชที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ *Dioscorea hispida* อุปในสกุล *Dioscorea* L. วงศ์ไดօอส科เรียซีอี (Dioscoreaceae) เป็นพืชใบเลี้ยงเดียวอุปในเครือ *Dioscorea* L. และอุปในพันธุ์ *Dioscoreahispida*

2) ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของกลอย กลอยมีลำต้นเป็น跟ไม่สามารถตั้งตรงได้ต้องพันกับต้นไม้อื่น ลำต้นมีหนามแหลม (สุพรรษา ขำพวง และปรีชา วันเพ็ญ, 2545) เป็นไม้เถาล้มลุก มีหัวอุปใต้ดินเข่นเดียวกับหัวมัน เถาอ่อนสีเขียว เถาแก่สีน้ำตาล มีหนามแข็งรอบ跟 มักจะพันเลี้ยงไปบนต้นไม้สูงและໄปได้ใกล้ ส่วนหัวค่อนข้างกลม สีน้ำตาลอมเหลือง มีรากเล็กๆ กระจายทั่วทั้งหัวทำหน้าที่สะสมอาหาร ดังแสดงในภาพที่ 2.4.1-1

ภาพที่ 2.4.1-1 ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของกลอย

ที่มา: กรมป่าไม้ (2550)

- 3) แหล่งกำเนิดกลอย กลอยพับตามธรรมชาติในประเทศไทยเดิม จีนตอนใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และนิกิน เป็นพืชที่นิยมใช้ในการประกอบอาหารหรือนำมาผลิตแป้ง
- 4) การเก็บกลอยนิยมทำกันในหน้าร้อน เพราะกลอยจะมีหัวใหญ่ โผล่พ้นดิน และ เค้าแห้งตาย ทำให้เก็บง่าย ประมาณเดือนเมษายน

2.4.2 สายพันธุ์ของกลอย

กลอยมีชื่อเรียกแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น กลอยมัน กลอยข้าวเหนียว กลอยข้าวเจ้า กลอยหัว และกลอยนก เป็นต้น ในประเทศไทยมีกลอยประมาณ 32 ชนิด พบมาก ทางภาคเหนือ และภาคอีสาน ในช่วงฤดูฝนจนถึงฤดูหนาว สำหรับชาวบ้านจะแบ่งประเภทของกลอย ตามลักษณะของลำต้นและตามสีในเนื้อหัวกลอยได้ 2 ชนิด คือ

- 1) กลอยข้าวเจ้า จะมีลักษณะของเตาและก้านใบสีเขียว และจะมีเนื้อสีขาวนวล และเนื้อหัวบากกว่ากลอยข้าวเหนียว
- 2) กลอยข้าวเหนียว มีเตาสีน้ำตาลอ่อน และมีสีเหลืองอ่อนถึงเหลืองเข้ม (สีทอง) เนื้อเหนียวและรสชาติดีกว่ากลอยข้าวเจ้า (มีเนื้อที่ร่วนซุย) ดังนั้น ชาวบ้านหรือเกษตรกรจึงมักจะนิยม กินกลอยข้าวเหนียวมากกว่ากลอยข้าวเจ้า

2.4.3 ลักษณะและองค์ประกอบทางเคมีของหัวกลอย

หัวกลอย มีลักษณะกลมรีๆ มีรากเล็กๆ อยู่รอบๆ หัว กลอยต้นหนึ่งจะมีหัวกลอยประมาณ 4-5 หัว หัวกลอยมีเปลือกบางสีน้ำตาลแגםเหลืองเนื้อภายใน หัวกลอย มี 2 ชนิด คือเนื้อสีขาวเรียกว่าหัวกลอยหัวเหนี่ยว และเนื้อสีครีมเรียกว่าหัวกลอยไข่หรือกลอยเหลือง ดังแสดงในภาพที่ 2.4.3-1

ภาพที่ 2.4.3-1 ลักษณะของหัวกลอย

ที่มา: กรมป่าไม้ (2550)

กลอยมีส่วนประกอบทางเคมีคือ ความชื้นร้อยละ 78 คาร์บอไฮเดรตร้อยละ 18 ไขมันร้อยละ 0.16 โปรตีนร้อยละ 1.18 เยื่อไผร้อยละ 0.93 และถั่วร้อยละ 0.69 อะไมโลสร้อยละ 19.77 และยังพบสารพิษร้อยละ 0.44 เป็นสารที่อยู่ในกลุ่มอัลคาลอยมีสูตร คือ $C_{13}H_{19}O_2N$ สารอีกชนิดหนึ่ง คือ Diosgenin อยู่ในกลุ่ม Saponin สารทั้งสองชนิดนี้มีปริมาณสูงมากในถุงฟันและค่อยๆ ต่ำลงจนกระทั่งต่ำสุดในถุงร้อน (สุพรรษา ขำพวง และปรีชา วันเพ็ญ, 2545)

2.4.4 ความเป็นพิษและวิธีการดัดพิษ

กลอยมีสารพิษที่ชื่อว่า ไดออสคอรีน (Dioscorine) และ ไดออสเจนิน (Diosgenine) เป็นสารในกลุ่มอัลคาลอยด์ สารพิษชนิดนี้มีผลให้เกิด อาการใจสั่น วิงเวียน คลื่นไส้ อาเจียน เหงื่ออ กตัวเย็น ตาพร่ามัว ซึ่งจะดีขึ้นเมื่อหายใจออก

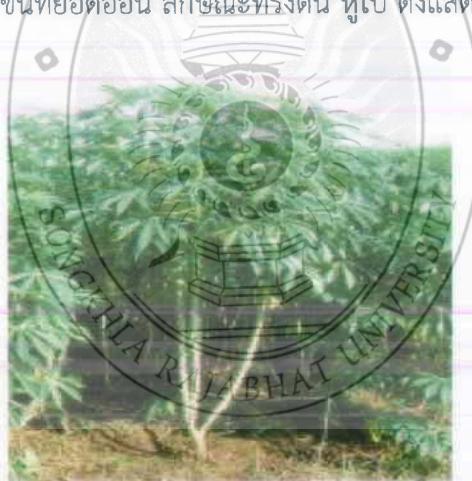
กลอย เป็นพืชที่มีพิษแต่ด้วยภูมิปัญญาชาวบ้านก็ได้คิดค้นวิธีในการกำจัดสารพิษ ในหัวกลอย โดยวิธีที่นิยม คือ การนำกลอยมาปอกเปลือก ฝานเป็นชิ้นบางๆ หนาประมาณ 1-1.5 เซนติเมตร ตากให้แห้ง จะเก็บไว้ได้นานหลายเดือน ก่อนนำกลอยมาปรุงอาหารให้นำไปแช่น้ำในหลังเป็นเวลานาน 1 วัน กับ 1 คืน แต่หากเป็นกลอยที่เก็บในช่วงหน้าฝนซึ่งมีพิษมาก ต้องแช่น้ำในน้ำไหลนาน 3 วัน 3 คืน พร้อมทั้งใช้ใบชุมเห็ดเทศวางทับด้านบน และวนนำมานวดให้นุ่ม ก่อนนำไปผึ้งแัดด

และนำกลับมาใส่ภาชนะแข่น้ำเข็นเดิมทำซ้ำกัน 2-3 ครั้ง จึงนำมารับประทานได้ (เกรศрин มณีนุน และพวงเพ็ญ ศิริรักษ์, 2551)

2.5 ข้อมูลที่เกี่ยวกับมันสำปะหลัง

2.5.1 ลักษณะทั่วไปของมันสำปะหลัง (กล้านรงค์ ศรีรอด, 2549)

- 1) มันสำปะหลังเป็นพืชที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ *Manihot esculenta* (L.) Crantz ชื่อสามัญเรียกหลายชื่อ เช่น Cassava, Yuca, Mandioa, Manioc, Tapioca
- 2) ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของมันสำปะหลัง มันสำปะหลังเป็นไม้พุ่ม สูง 1.3-5 เมตร รากแบบสะสมอาหาร (tuberous root) สายพันธุ์ที่นิยมปลูกสูงประมาณ 2.5 เมตร เส้นผ่าศูนย์กลาง 10-1.5 เซนติเมตร ในเมร่องลึก 3-7 ร่อง มีหูใบ ก้านใบยาว ดอกเป็นช่อๆ ออก ผลแบบแคปซูลทรงกลม ประมาณ 1.2 เซนติเมตร การนำเมล็ดถ่ายพันธุ์ใช้คุณลักษณะทางอย่างขวางในการจำแนกเป็น สีของใบอ่อน สีก้านใบ สีลำต้น ชนที่ยอดอ่อน ลักษณะทรงตัน หูใบ ดังแสดงในภาพที่ 2.5.1-1

ภาพที่ 2.5.1-1 ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของมันสำปะหลัง

ที่มา: กรมวิชาการเกษตร (2547)

- 3) แหล่งกำเนิดมันสำปะหลัง มันสำปะหลังมีจุดกำเนิดในอเมริกาใต้ เช่น ประเทศเปรู เม็กซิโก กัวเตมาลา ชอนดูรัส และบราซิล ซึ่งมีการปลูกมันสำปะหลังมา 3,000 ถึง 7,000 ปีแล้ว ต่อมาได้ขยายไปสู่แหล่งอื่นๆ ของโลก โดยชาวโปรตุเกส และสเปน นำมันสำปะหลังจากเม็กซิโก มายัง พลีบปินส์ ประมาณ ค.ศ. 17 และชาวชองแอลแลนด์ นำไปยังอินโดนีเซีย ประมาณ ค.ศ. 18

4) มันสำปะหลังสามารถปลูกได้ทุกเดือน โดยทั่วไปมักเริ่มในช่วงต้นฤดูฝนเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือระหว่างเดือนมีนาคม-เดือนพฤษภาคม ส่วนการปลูกในช่วงปลายฤดูฝนสามารถเริ่มในเดือนพฤษจิกายน ฤดูกาลเพาะปลูกนั้นถูกกำหนดโดยช่วงเวลาการเก็บเกี่ยวและความชื้นที่มีอยู่ในดิน

2.5.2 มันสำปะหลังที่ปลูกในประเทศไทย แบ่งเป็น 2 ชนิดคือ

1) ชนิดหวาน (sweet type) เป็นมันสำปะหลังที่มีปริมาณกรดไฮโดรไซยานิคต่ำ ไม่มีรสขมใช้เพื่อการบริโภคของมนุษย์ มีทั้งชนิดเนื้อร่วนนุ่ม และชนิดเนื้อแน่น เหนียว แต่มีจำนวนน้อย

2) ชนิดขม (bitter type) เป็นมันสำปะหลังที่มีกรดไฮโดรไซยานิคสูง เป็นพิษ และมีรสขม ไม่เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์ หรือใช้หัวมันสำปะหลังสุดเลี้ยงสัตว์โดยตรง แต่จะใช้สำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปต่างๆ เช่น แป้งมัน มันอัดเม็ด และแอลกอฮอล์ เป็นต้น เนื่องจากมีปริมาณแป้งสูง มันสำปะหลังที่ปลูกในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นชนิดขมสำหรับใช้ในอุตสาหกรรม

2.5.3 วิธีการปลูกมันสำปะหลัง

ใช้ท่อนพันธุ์ที่มีอายุ 10-12 เดือน ตัดทิ้งไว้ไม่เกินประมาณ 15 วัน โดยตัดให้มีความยาวประมาณ 20 เซนติเมตร มีตาไม่น้อยกว่า 5 ตา เพื่อป้องกันเชื้อราและแมลง ควรจุ่มท่อนพันธุ์ในยาแคปแทน 1.6 ชีด (160 กรัม) ผสมร่วมกับมาลาไธโอน 20 ชีซีในน้ำ 20 ลิตร ประมาณ 5 นาทีก่อนปลูก ปลูกเป็นแถวแนวต行 เพื่อสะดวกในการบำรุงรักษาและกำจัดวัชพืช โดยใช้ระยะระหว่างแถว 1.20 เมตร ระยะระหว่างต้น 80 เซนติเมตร และปักท่อนพันธุ์ให้ตั้งตรงลึกในดินประมาณ 10 เซนติเมตร (กล้าณรง ศรีรุต, 2549)

2.5.4 ลักษณะและองค์ประกอบทางเคมีมันสำปะหลัง

หัวของมันสำปะหลัง คือส่วนรากที่ขยายใหญ่เพื่อสะสมอาหารที่เป็นคาร์บอโนไฮเดรต รากสะสมอาหารมีปริมาณแป้งประมาณร้อยละ 15–40 มีกรดไฮโดรไซยานิคหรือกรดพรัสซิกซึ่งมีพิษจะมีอยู่มากในส่วนของเปลือกมากกว่าเนื้อของหัว หัวมันสำปะหลังเมื่อตัดตามขวางมีส่วนประกอบเปลือกชั้นนอก มีสีขาว หรือสีน้ำตาลอ่อนถึงแก่ หรือสีชมพู เปลือกชั้นใน มีสีขาว ความหนา 0.1-0.3 เซนติเมตร เปลือกชั้นนอกและเปลือกชั้นใน เรียกว่า กันว่าเปลือก ส่วนแกนกลางหรือส่วนสะสมแป้ง มีสีขาว เหลือง หรือสีชมพู ดังแสดงในภาพที่ 2.5.4-1

ภาพที่ 2.5.4-1 ลักษณะของหัวมันสำปะหลัง

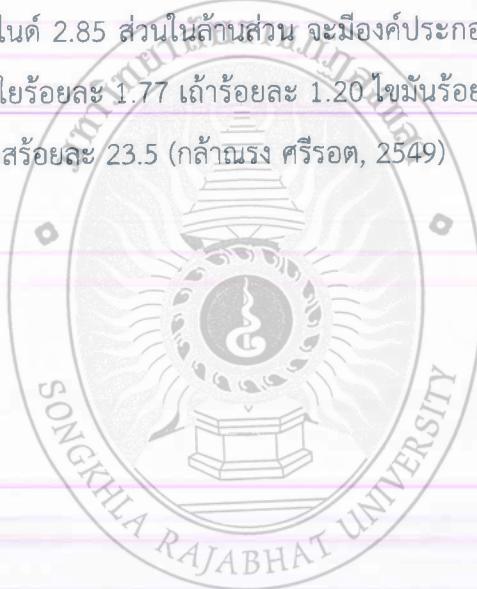
ที่มา: กรมวิชาการเกษตร (2547)

มันสำปะหลังมีองค์ประกอบของหัว คือน้ำร้อยละ 60.21 เป็นกรอุ่นร้อยละ 4.08

แป้งร้อยละ 25.87 ไขยานีด 2.85 ส่วนในลักษณะ จะมีองค์ประกอบในแป้ง คือ แป้งร้อยละ 71.9

โปรตีนร้อยละ 1.57 เยื่อไผ่ร้อยละ 1.77 เส้นร้อยละ 1.20 ในน้ำร้อยละ 0.06 คาร์บอไฮเดรตที่ไม่ใช่

แป้งร้อยละ 3.59 อะมีโลสร้อยละ 23.5 (กล้านรงค์ ศรีรัต, 2549)

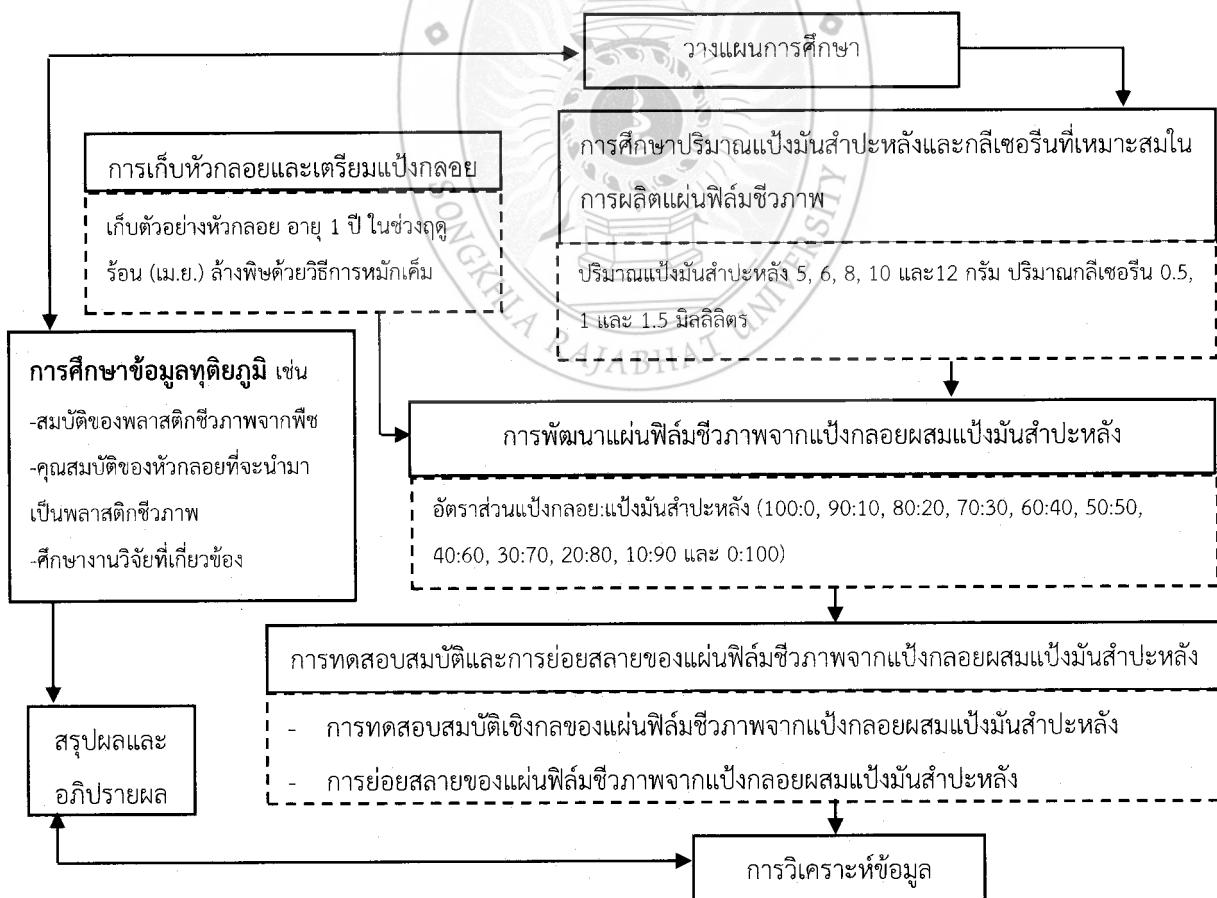
บทที่ 3

วิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้แป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง มาผลิตแผ่นพิล์มชีวภาพด้วยวิธีการทางความร้อนของแป้ง (thermal gelatinization) ซึ่ง ใช้กลีเซอโรนเป็นพลาสติกไชเซอร์ นำผลมาทดสอบสมบัติทางกายภาพของแผ่นพิล์มโดยเปรียบเทียบ กับค่ามาตรฐาน ASTM D638 และคุณสมบัติของถุงพลาสติกโพลิเอทิลีน (polyethylene: PE) และทดสอบการย่อยสลายของแผ่นพิล์ม

3.1 กรอบแนวคิดของการศึกษา

การศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นพิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอย ผสมแป้งมันสำปะหลัง กรอบแนวความคิดการศึกษาแสดงไว้ดังภาพที่ 3.2-1

ภาพที่ 3.1-1 กรอบแนวความคิดการศึกษา

3.2 ขอบเขตการศึกษา

3.2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

แป้งที่ผลิตจากหัวกลอย และแป้งมันสำปะหลัง ตราโนว่าเกรด

3.2.2 พื้นที่ศึกษา

1) พื้นที่เก็บตัวอย่าง

เก็บตัวอย่างกลอยอายุประมาณ 1 ปี โดยสังเกตลักษณะของต้นที่แห้งตาย หัวของกลอยโผล่พ้นดิน ในพื้นที่ชุมชนหมู่ที่ 6 บ้านวังเลน ตำบลเกาะเต่า อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง

2) พื้นที่ทำการทดลอง

- ทำการขึ้นรูปแผ่นพิล์มชีวภาพ ทดสอบการดูดซับน้ำ ความชื้น และการย่อยสลายของแผ่นพิล์มชีวภาพ ณ ห้องปฏิบัติการสิ่งแวดล้อม ศูนย์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- ทดสอบสมบัติเชิงกล ณ ห้องปฏิบัติการยางและพอลิเมอร์ คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

3.3 วัสดุ อุปกรณ์ และสารเคมีที่ใช้ในการศึกษา

3.3.1 วัสดุที่ใช้ในการวิจัย

- หัวกลอย
- แป้งมันสำปะหลัง ตรา โนว่าเกรด ผลิตโดย Thai Wah Food Products Public Company Limited ขนาดบรรจุ 400 กรัม
- น้ำมันปาล์ม ตรา มรกต (MORAKOT) ขนาด 1 ลิตร
- ดินที่ผสมปุ๋ย ตรา ทรัพย์ในดิน ร้านต้านไม้ อำเภอเมือง จังหวัดตรัง
- ผ้าขาวบาง

3.3.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย

- เครื่องหมุนเรียง (Centrifuge) ยี่ห้อ Heraeus รุ่น MIKRC 22 R
- ตู้อบความร้อน (Hot air Oven) ยี่ห้อ Memmert
- เครื่องปั่นน้ำผักผลไม้ (KASHIWA) รุ่น KW-999
- เครื่องทดสอบความต้านทานแรงดึง (Universal Testing Machine) Narin รุ่น NRI-TS500-30B 20kN
- โกร่งบดสาร (Mortar and Pestle)

- เครื่องชั่งไฟฟ้า (Electrical Balance) ยี่ห้อ OHAUS รุ่น Adventurer
- พิมพ์สะดึง (Embroidery Hoop) 6.5 นิ้ว
- มีด
- ตะแกรงรองขนาด 65 และ 170 เมตร
- บีกเกอร์ ขนาด 200 มิลลิลิตร
- ข่าตั้ง
- เทอร์โมมิเตอร์
- แท่งแก้วคน
- ถاد และตะกร้า
- ช้อนตักสาร

3.3.3 สารเคมีที่ใช้ในการวิจัย

- กลีเซอรีน (Glycerine) เกรด AR บริษัท Thermo fisher scientific

3.4 การเก็บและเตรียมตัวอย่างในการทดสอบ

3.4.1 การเก็บตัวอย่าง

การเก็บตัวอย่างหัวกลอยสำหรับถูนี้นิยมเก็บหัวกลอยเป็นช่วงถูร้อน เนื่องจากกลอยจะมีหัวใหญ่ โผล่พ้นดินและເຄາແໜ້ງຕາຍ ทำให้เก็บง่าย และไม่ควรเก็บหัวกลอยในช่วงที่มีดอก(ถຸົມ ປະມານເດືອນສິງຫາມຄື່ງທຸລາຄມ) ເນື່ອຈາກหัวกลอยจะມີພິບມາກແລະຈະລດລົງເມື່ອກລອຍເຮັມລົງຫວັນໃນช่วงຄູ່ຮອນ ປະມານເດືອນເມື່ຍານ (ເກສີຣິນ ມະນຸ້ນ ແລະ ພວງເພິ່ນ ສີຣິຮັກໜີ, 2551)

3.4.2 การเตรียมตัวอย่าง

1) การล้างพิษจากหัวกลอย ดัดแปลงมาจาก (กรมป่าไม้, 2550) ปอกเปลือกหัวกลอย และหันเป็นแผ่นบางๆ นำไปหมักเค็มในน้ำเกลือโดยใช้อัตราส่วนของเกลือ 10 กรัม ต่อน้ำ 1 ลิตร เป็นเวลา 4 วัน นำไปล้างน้ำให้หมดความเค็ม โดยทำติดต่อกันเป็นเวลา 3 วัน นำไปผึ่งแดดหรือตากให้แห้ง เป็นเวลา 2-3 วัน

2) วิธีการทำแบงจากหัวกลอยโดยวิธีไม่เปียก ดัดแปลงมาจาก ໂອຣສ (2548) อ้างถึงในจริยากรณ์มากล้า และการนิมมิตาดี ພຣ້ອມມິຕຣ (2557) นำกลอยที่ผ่านการล้างพิษแล้วไปปั่นละเอียดกับน้ำในอัตราแบงกลอยต่อน้ำ 1 : 2 ส่วน เป็นเวลา 2 นาที นำตัวอย่างน้ำแบงที่ได้กรองผ่านฝ้าขาวบางและกรองผ่านตะแกรงร่องขนาด 65 เมตร ทำการแยกแบงจากสารละลายโดยเครื่อง Centrifuge 15 นาที ที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส อัตราหมุน 1500 รอบต่อนาที

จะได้เป็นจากหัวกลอย นำเบ่งที่ได้ไปอบแห้งที่ 50 องศาเซลเซียส นาน 15 ชั่วโมง บดให้เป็นผงด้วย โกร่งบดสาร แล้วนำมาร่อนผ่านตะแกรงร่อนขนาด 170 ไมโครเมตร ใช้ในการทดลองต่อไป

3.5 วิธีการวิเคราะห์

3.5.1 การศึกษาและรวบรวมข้อมูลทุกภูมิ

1) ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากพืชหัว โดยศึกษาข้อมูล จากการวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น การเตรียมและสมบัติของพลาสติกชีวภาพจากเบ่งมันสำปะหลัง ผสม ย่างธรรมชาติ การประยุกต์ใช้มันเรือดเพื่อผลิตพลาสติกย่อยสลายทางชีวภาพ และการปรับเปลี่ยน การย่อยสลายทางชีวภาพของแผ่นพลาสติกชีวภาพจากเบ่งมันสำปะหลังและเบ่งสาคู

2) ศึกษาคุณสมบัติของหัวกลอยที่จะนำมาผลิตเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ โดยศึกษา จากรูปภาพของอะไมโลสในหัวกลอยและศึกษาขั้นตอนวิธีการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพมันสำปะหลัง ผสม ย่างธรรมชาติ ศึกษาวิธีการทดสอบคุณสมบัติพลาสติก และศึกษามาตรฐานในการทดสอบ แผ่นพลาสติก

3.5.2 การศึกษาปริมาณเบ่งและกลีเซอรีนที่เหมาะสมในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจาก เบ่งมันสำปะหลัง

1) การเตรียมอัตราส่วนระหว่างเบ่งมันสำปะหลังกับกลีเซอรีนโดยในการศึกษานี้ ทำการทดสอบทั้งหมด 15 สูตร มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3.5.2-1

ตารางที่ 3.5.2-1 การศึกษาปริมาณเบ่งมันสำปะหลังและปริมาณกลีเซอรีนที่เหมาะสม

ปริมาณเบ่งมันสำปะหลัง (g)	ปริมาณกลีเซอรีน (mL)			ปริมาณน้ำกลั่น (mL)
5	0.5	1.0	1.5	100
6	0.5	1.0	1.5	100
8	0.5	1.0	1.5	100
10	0.5	1.0	1.5	100
12	0.5	1.0	1.5	100

2) การผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากเบ่งมันสำปะหลัง โดยวิธีการทางความร้อนของเบ่ง (Thermal Gelatinization) ละลายเบ่งในน้ำกลั่น 100 มิลลิลิตร โดยแช่ในอ่างน้ำมีอุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส กวนโดยใช้แท่งแก้วคน เป็นเวลา 30 นาที เมื่อเวลาผ่านไป 10 นาที เบ่งจะมีลักษณะเป็นเบ่งเปยกใส แล้วจึงหยดกลีเซอรีนในปริมาณที่ระบุไว้ในตารางที่ 3.5.2-1

กวนต่อจนกระทั่งครบร 30 นาที เทส่องภาชนะ จากนั้นทิ้งไว้ที่อุณหภูมิห้องเป็นเวลา 24 ชั่วโมง เพื่อลดการเกิดฟองอากาศ และอบที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง ดังแสดงในภาพที่ 3.5.2-1

ภาพที่ 3.5.2-1 วิธีการขึ้นรูปแผ่นฟิล์มชีวภาพ

3.5.3 การพัฒนาแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

1) การเตรียมอัตราส่วนของแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังกับปริมาณกลีเชอรีน

1.5 มิลลิลิตร ดังแสดงในตารางที่ 3.5.3-1

ตารางที่ 3.5.3-1 อัตราส่วนแผ่นฟิล์มจากแป้งกลอยผสมกลีเชอรีนและแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้งกลอย: แป้งมันสำปะหลัง	ปริมาณแป้ง (g)		กลีเชอรีน (ml)	น้ำกลั่น(ml)
	แป้ง กลอย	แป้งมัน สำปะหลัง		
100:0	6.0	0.0	1.5	100
90:10	5.4	0.6	1.5	100
80:20	4.8	1.2	1.5	100
70:30	4.2	1.8	1.5	100
60:40	3.6	2.4	1.5	100
50:50	3.0	3.0	1.5	100
40:60	2.4	3.6	1.5	100
30:70	1.8	4.2	1.5	100
20:80	1.2	4.8	1.5	100
10:90	0.6	5.4	1.5	100
0:100	0.0	6.0	1.5	100

2) การผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังโดยวิธีวิธีการทางความร้อนของแป้ง (Thermal Gelatinization) เช่นเดียวกับขั้นตอนการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังในข้อ 3.5.2

3.5.4 การศึกษาสมบัติทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

การศึกษานี้มีการทดสอบคุณสมบัติทางกายภาพของแผ่นฟิล์ม ได้มีการทดสอบในพารามิเตอร์ต่างๆ ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 3.5.4-1 สำหรับวิธีการวิเคราะห์สมบัติทางกายภาพของแผ่นฟิล์มแสดงรายละเอียดไว้ในภาคผนวก ค

ตารางที่ 3.5.4-1 พารามิเตอร์ที่ใช้ในการศึกษา

พารามิเตอร์ที่ใช้ในการศึกษา	วิธีทดสอบ	เอกสารอ้างอิง
1.) สมบัติของแผ่นฟิล์มจากกลอย		
1.1) ค่าความต้านทานแรงดึง*	เครื่องวัดความต้านทานแรงดึง	สมศักดิ์ วรมงคลชัย (2556)
1.2) ค่าแรงดึงสูงสุด		
1.3) ค่าร้อยละการยืดตัว ณ จุดขาด*		
1.4) ความหนาของแผ่นฟิล์ม*		
1.5) ค่ามอคูลัสยีดหยุ่น	เครื่อง Micrometer	
1.6) ร้อยละการคุดขึ้น		
1.7) ความชื้น	ASTM D882	สุนิชา โรศรี และเจนจิรา สุวรรณ. (2559)
2.) การย่อสลายของถุงเพาะชำ	ตัดแปลงจาก TAPPI T 412	
	ตัดแปลงจาก TAPPI T 412	พรฤทธิ์ สงวนสุข (2552)

หมายเหตุ

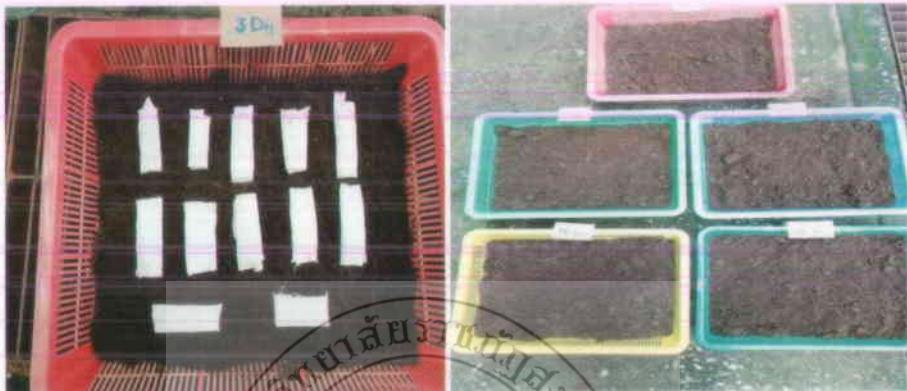
* หมายถึง มาตรฐาน ASTM D638 สมบัติแรงดึงขาดของพลาสติกและพลาสติกเสริมแรง

3.5.5 การศึกษาการย่อสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

ตัดชิ้นทดสอบจากแผ่นฟิล์ม ขนาด 2×4 เซนติเมตร จำนวน 3 ชิ้น เพื่อทำการทดสอบ 3 ชิ้น นำมาห่อด้วยผ้าขาวบาง แล้วนำไปอบที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง แล้วซึ่งน้ำหนักตัวอย่างพร้อมผ้าขาวบางเป็นน้ำหนักตั้งต้น (m_0) ทำการทดสอบการย่อสลายโดยวิธีการฝัง (Burial Test) ในสภาพธรรมชาติ ตัดแปลงจาก วิธีการศึกษาของ พรฤทธิ์ สงวนสุข (2552) มีขั้นตอนดังนี้

๖๖๘.๔๕๙
๗๒๐๗

- 1) เตรียมแปลงทดลอง โดยนำตะกร้าขนาด $28 \times 37.5 \times 9.5$ เซนติเมตร มาใส่ดินผสมปุ๋ย (ที่มีข่ายตามร้านค้าทั่วไป) จนระดับความสูงถึง 6 เซนติเมตร แบ่งระยะห่างเป็น 3 แกล้ว ต่างกัน 3 เซนติเมตร ดังแสดงในภาพที่ 3.5.5-1 และนำดินผสมปุ๋ยมากลบจนเกือบทึบตะกร้า ทำการกดน้ำครั้งที่ 1 และกดน้ำต่อเนื่อง 2 วันต่อครั้ง จนครบระยะเวลาทดลองที่ 5 สัปดาห์

ภาพที่ 3.5.5-1 ขั้นตอนการทดสอบการย่อยสลาย

- 2) ทำการศึกษาการย่อยสลายของแผ่นพืล์มทุกๆ สัปดาห์ โดยชุดขั้นทดสอบจากตะกร้า เมื่อได้ชุดทดสอบที่ท่อด้วยผ้าขาวบาง นำมาล้างด้วยน้ำเปล่าเพื่อทำความสะอาดและกำจัดดินที่ติดอยู่ กับผ้า และนำไปอบที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง
- 3) นำชุดทดสอบไปซึ่งด้วยเครื่องซึ่ง 4 ตำแหน่ง และทำการบันทึกน้ำหนัก (m_1) หลังผ่านดินนานาจำนวน ร้อยละการย่อยสลาย ดังสมการที่ 1

สมการที่ 1 การคำนวณร้อยละการย่อยสลาย

$$M = \frac{m_0 - m_1}{m_0} \times 100$$

หมายเหตุ

M = ร้อยละการย่อยสลาย, m_0 = น้ำหนักเริ่มต้น (mm), m_1 = น้ำหนักหลังย่อยสลาย (mm)

3.5.6 การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

- 1) วิเคราะห์ด้วยสถิติแบบพร้อมๆ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- 2) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติแบบอ้างอิงวิธี Independent Sample T-Test เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแผ่นพืล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังกับพลาสติก พอลิเอทิลีน (PE)

บทที่ 4

ผลและอภิปรายผลการวิจัย

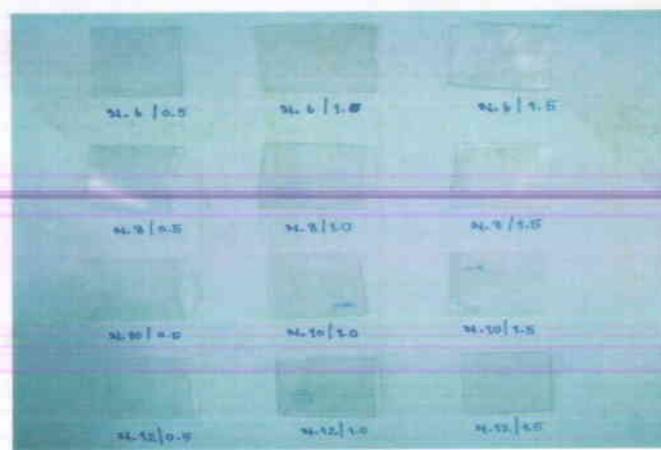
สำหรับผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ การศึกษาสาขาวิชेन้ำนมในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลัง เพื่อใช้อัตราส่วนที่ได้ในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพ การพัฒนาแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง เพื่อทดสอบคุณสมบัติทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพ ทดสอบการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพ เพื่อทดสอบระยะเวลาในการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพ

4.1 ผลการทดสอบบริมาณแป้งมันสำปะหลังและกสีเชอร์รีนที่เหมาะสมในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพ

ในการนี้จะทดสอบบริมาณแป้งมันสำปะหลัง 5 สูตร (5, 6, 8, 10 และ 12 กรัม) ต่อกลีเชอร์รีน 3 สูตร (0.5, 1 และ 1.5 มิลลิลิตร) รวมทั้งสิ้น 15 ชุดทดสอบ ทำการทดสอบชุดทดสอบละ 3 ชั้นรูปแผ่นฟิล์มชีวภาพด้วยวิธีการทางความร้อน (Thermal Gelatinization) ที่อุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส คงต่อเนื่องเป็นเวลา 30 นาที แล้วนำสารละลายไปชั้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ ผลการศึกษามีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มจากแป้งมันสำปะหลัง

ผลการศึกษาลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มแป้งมันสำปะหลัง จากการสังเกตการแตกหัก ปริมาณฟองอากาศ ด้วยตาเปล่า และความอ่อนตัวของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากการสัมผัส ผลการศึกษาพบว่า แผ่นฟิล์มชีวภาพที่มีการเติมแป้งมันสำปะหลังในปริมาณสูง (10 และ 12 กรัม) จะมีการอ่อนตัวต่ำ (ERA ง่าย) แผ่นฟิล์มมีการแตกหัก และมีฟองอากาศเนื่องจากปริมาณแป้งที่สูง จะมีผลทำให้ตอนกวนจนน้ำเดเกิดเป็นฟองอากาศได้ง่าย และส่วนที่มีปริมาณแป้ง 5, 6 และ 8 กรัม จะมีลักษณะเป็นแผ่นที่ไม่มีรอยแตก แต่ที่ปริมาณแป้ง 8 กรัม จะมีฟองอากาศที่สูงกว่าแป้ง 5 และ 6 กรัม โดยยิ่งเพิ่มปริมาณกสีเชอร์รีนแผ่นฟิล์มที่ได้จะมีความนิ่ม และยืดได้มาก เป็นผลมาจากการสัณฐานวิทยาของโครงสร้าง ดังแสดงในตารางที่ 4.1.1-1 และภาพที่ 4.1.1-1

ภาพที่ 4.1.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นพีล์มเป็นมันสำปะหลัง

ตารางที่ 4.1.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นพีล์มชี้วิภาคจากแป้งมันสำปะหลัง

ปริมาณแป้ง	ปริมาณ	ลักษณะทางกายภาพ			
		แผ่นแตก	พองอากาศ	แผ่นเรียบ	การอ่อนตัว
5	0.5	✓	เล็กน้อย	✓	เล็กน้อย
	1	✗	เล็กน้อย	✓	ปานกลาง
	1.5	✗	เล็กน้อย	✓	เล็กน้อย
6	0.5	✗	เล็กน้อย	✓	ปานกลาง
	1	✗	เล็กน้อย	✓	ปานกลาง
	1.5	✗	เล็กน้อย	✓	ปานกลาง
8	0.5	✗	ปานกลาง	✓	ปานกลาง
	1	✗	ปานกลาง	✓	เล็กน้อย
	1.5	✓	มาก	✗	เล็กน้อย
10	0.5	✓	มาก	✗	เล็กน้อย
	1	✓	มาก	✗	เล็กน้อย
	1.5	✓	มาก	✗	เล็กน้อย
12	0.5	✓	มาก	✗	เล็กน้อย
	1	✓	มาก	✗	เล็กน้อย
	1.5	✓	มาก	✗	เล็กน้อย

หมายเหตุ

พองอากาศ: เล็กน้อย คือ ใน 1 ตารางเซนติเมตร มี 1-9 พอง, ปานกลาง คือ ใน 1 ตารางเซนติเมตร มี 10-15 พอง และมาก คือ ใน 1 ตารางเซนติเมตร มี 15 พองขึ้นไป

การอ่อนตัว: เล็กน้อย คือ แผ่นพีล์มมีลักษณะแข็งประจำ, ปานกลาง คือ แผ่นพีล์มมีลักษณะแข็งเมื่อการยืดตัวเล็กน้อย และมาก คือ แผ่นพีล์มมีลักษณะอ่อนตัวเมื่อการยืดตัวอย่างเห็นได้ชัด

4.1.2 ผลการทดสอบสมบัติเชิงกลของแผ่นพิล์มชีวภาพ

ผลการศึกษาสมบัติเชิงกลของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งมันสำปะหลัง พบว่า แผ่นพิล์มชีวภาพที่มีปริมาณแบ่ง 8 กรัม กลีเซอเริน 1.5 มิลลิลิตร ปริมาณแบ่ง 10 และ 12 กรัม กลีเซอเริน 0.5, 1 และ 1.5 มิลลิลิตร แผ่นพิล์มจะมีลักษณะแข็งเปราะแตกหักง่าย ไม่เหมาะสมสำหรับ การขึ้นรูปเป็นแผ่นพิล์มชีวภาพ ซึ่งสัมพันธ์กับค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดที่ต่ำ ส่วนในสูตรที่มี ปริมาณแบ่ง 5 และ 6 กรัม กลีเซอเริน 1.5 มิลลิลิตร มีค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดสูงสุด มีค่า เท่ากับ 220.67 และ 203.33 ตามลำดับ ซึ่งค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดสูงสุดแสดงให้เห็นถึงความ เหนียวและการยึดออกได้ของวัสดุพิล์ม และเมื่อพิจารณาในส่วนของค่าการด้านทานแรงดึง พบว่าสูตร ที่มีปริมาณแบ่ง 6 กรัม กลีเซอเริน 1.5 มิลลิลิตร มีค่าการด้านทานแรงดึงสูงสุด (5.1833 MPa) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สูตรที่มีปริมาณแบ่ง 6 กรัม กลีเซอเริน 1.5 มิลลิลิตร เป็นสูตรที่เหมาะสมในการนำมา ผลิตเป็นแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง ดังแสดงในตารางที่ 4.1.2-1

ตารางที่ 4.1.2-1 ผลการทดสอบเชิงกลของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งมันสำปะหลัง

ปริมาณแบ่งมัน สำปะหลัง (g)	ปริมาณกลี เซอเริน (ml)	ความหนา (mm)	แรงดึง ^{สูงสุด} (N)	การด้านทาน แรงดึง (MPa)	การยึดตัว ณ จุดขาด (%)
5	0.5	0.2333	9.5671	0.0767	2.83
	1.0	0.2267	19.3133	16.8633	7.16
	1.5	0.2400	1.7167	1.4000	220.67
6	0.5	0.2300	3.6033	3.0700	3.02
	1.0	0.2333	1.3967	0.9733	122.21
	1.5	0.2333	2.1357	5.1833	203.33
8	0.5	0.3667	13.6833	7.2533	8.87
	1.0	0.3800	6.3967	3.1400	2.66
	1.5	0.3300	1.2500	0.7633	104.74
10	0.5	0.5300	9.9900	0.0400	2.16
	1.0	0.3900	10.8333	5.4500	5.84
	1.5	0.5233	4.5767	1.7800	5.84
12	0.5	0.3567	6.3967	3.1400	2.69
	1.0	0.8400	17.1700	4.0567	6.85
	1.5	0.7367	1.9467	0.4600	1.68

เมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาของ สุนิชา โรคศรี และเจนจิรา สุวรรณ (2558)

ที่ศึกษาการเตรียมและสมบัติของพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังผสานยางธรรมชาติ ทำการศึกษาโดยใช้แป้ง 5 กรัม กลีเซอรีน 5 อัตราส่วน (ร้อยละ 0, 10, 20, 30 และ 50) และสัดส่วนของแป้งมันสำปะหลังต่อยางธรรมชาติ คือ 100:0, 90:10, 80:20 และ 70:30 พบว่าสัดส่วนของแป้งและกลีเซอรีนที่เหมาะสม คือ กลีเซอรีนร้อยละ 25 ซึ่งมีค่าไกล์เคียงกับสัดส่วนของกลีเซอรีนในการศึกษานี้ (กลีเซอรีนร้อยละ 20)

4.2 ผลการพัฒนาแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

ในการศึกษานี้เลือกใช้ปริมาณแป้งและกลีเซอรีนที่เหมาะสมในการพัฒนาแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง จากการศึกษาแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังในสูตรที่ดีที่สุด ซึ่งใช้แป้ง 6 กรัม กลีเซอรีน 1.5 มิลลิลิตร มาทำการทดสอบหาอัตราส่วนสมรรถห่วง แป้งกลอยและแป้งมันสำปะหลัง 11 อัตราส่วน (100:0, 90:10, 80:20, 70:30, 60:40, 50:50, 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100) ขึ้นรูปแผ่นฟิล์มชีวภาพด้วยวิธีการทางความร้อน (Thermal Gelatinization) ที่อุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส คนต่อเนื่องเป็นเวลา 30 นาที และนำสารละลายไปขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ ผลการศึกษามีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

ผลการศึกษาลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง จากการสังเกต การแตกหัก บริมาณฟองอากาศ ด้วยตาเปล่า และความอ่อนตัวของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากการสัมผัส ผลการศึกษาพบว่า ในอัตราส่วนระหว่างแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไปลักษณะเป็นแผ่นเรียบ ไม่มีฟองอากาศ การอ่อนตัวของแผ่นฟิล์มจะลดลงตามปริมาณแป้งกลอยที่เพิ่มขึ้น และเมื่อเพิ่มปริมาณแป้งมันสำปะหลังมากขึ้น พบว่า แผ่นฟิล์มที่ได้จะมีปริมาณฟองอากาศมากขึ้นโดยสูงสุดที่อัตราส่วน 0:100 แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.2.1-1 และภาพที่ 4.2.1-1

ภาพที่ 4.2.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

ตารางที่ 4.2.1-1 ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้งกลอย: แป้งมันสำปะหลัง	ลักษณะทางกายภาพ			
	แผ่นแทก	พองอากาศ	แผ่นเรียบ	การอ่อนตัว
100:0	×	ไม่มี	✓	ปานกลาง
90:10	×	ไม่มี	✓	ปานกลาง
80:20	×	ไม่มี	✓	ปานกลาง
70:30	×	ไม่มี	✓	ปานกลาง
60:40	×	เล็กน้อย	✓	ปานกลาง
50:50	×	เล็กน้อย	✓	ปานกลาง
40:60	×	เล็กน้อย	✓	มาก
30:70	×	เล็กน้อย	✓	ปานกลาง
20:80	×	ปานกลาง	✓	ปานกลาง
10:90	×	มาก	✓	ปานกลาง
0:100	×	มาก	✓	ปานกลาง

หมายเหตุ

พองอากาศ: เล็กน้อย คือ ใน 1 ตารางเซนติเมตร มี 1-9 พอง, ปานกลาง คือ ใน 1 ตารางเซนติเมตร มี 10-15 พอง และมาก คือ ใน 1 ตารางเซนติเมตร มี 15 พองขึ้นไป

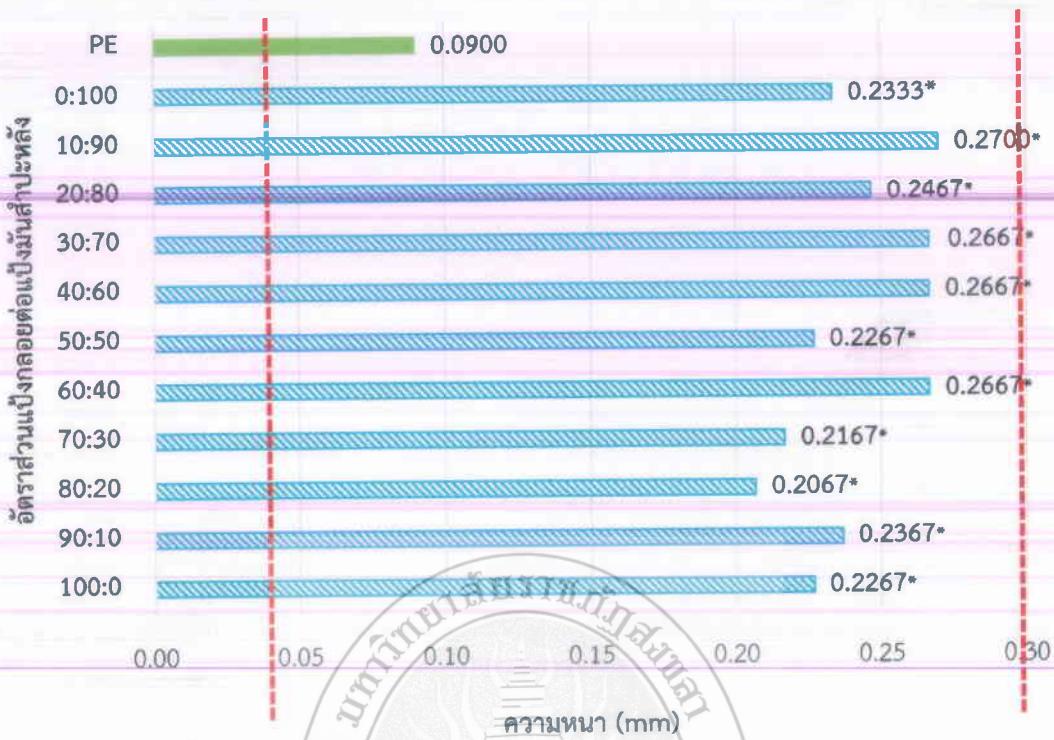
การอ่อนตัว: เล็กน้อย คือ แผ่นฟิล์มมีลักษณะแข็งเประ, ปานกลาง คือ แผ่นฟิล์มมีลักษณะแข็งมีการยืดตัวเล็กน้อย และมาก คือ แผ่นฟิล์มมีลักษณะอ่อนตัวมีการยืดตัวอย่างเห็นได้ชัด

4.2.2 ผลการทดสอบเชิงกลของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

การทดสอบสมบัติของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอนผสมแป้งมันสำปะหลังในการวิจัยนี้ได้ทดสอบสมบัติเชิงกลของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง ทั้งหมด 5 พารามิเตอร์ ได้แก่ ความหนาของแผ่นฟิล์ม ร้อยละการยืดตัว ณ จุดขาด ค่าการด้านทานต่อแรงดึงแรงดึงสูงสุด มอดูลัสยืดหยุ่น และเปรียบเทียบกับมาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลิเอธิลีน (PE) แบบ LDPE สำหรับผลการศึกษามีรายละเอียดดังนี้

1) ความหนาของแผ่นฟิล์มชีวภาพ

สำหรับการทดสอบความหนาของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง โดยใช้เครื่อง ไมโครมิเตอร์ ตามมาตรฐาน ASTM D638 ผลการศึกษาพบว่า ที่อัตราส่วน 10:90 มีค่าความหนาสูงสุดเท่ากับ 0.2700 ± 0.01 mm และที่อัตราส่วน 80:20 มีค่าความหนาต่ำสุดเท่ากับ 0.2067 ± 0.0058 mm โดยทุกอัตราส่วนมีค่าความหนาต่างกันเล็กน้อย เมื่อเปรียบเทียบค่าความหนาของแผ่นฟิล์มกับพลาสติกโพลิเอธิลีน (PE) แบบ LDPE พบว่า ทุกอัตราส่วนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P < 0.05$) โดยความหนาของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังทุกอัตราส่วนเป็นไปตามมาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลิเอธิลีน (PE) แบบ LDPE ซึ่งระบุไว้ในช่วง 0.05–0.30 มิลลิเมตร และค่าความหนาของแผ่นฟิล์มมีค่าใกล้เคียงกับการศึกษาของ สุนิชา ໂຮສ່າງ และเจนจิรา สุวรรณ (2558) ที่ศึกษาการเตรียมและสมบัติของพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังผสมยางธรรมชาติ ทำการศึกษาโดยใช้แป้ง 5 กรัม กลีเซอรีน 5 อัตราส่วน (ร้อยละ 0, 10, 20, 30 และ 50) และสัดส่วนของแป้งมันสำปะหลังต่อยางธรรมชาติ คือ 100/0, 90/10, 80/20 และ 70/30 มีความหนาเท่ากับ 0.10 มิลลิเมตร ดังแสดงในภาพที่ 4.2.2-1

หมายเหตุ

— — — หมายถึง ค่ามาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE

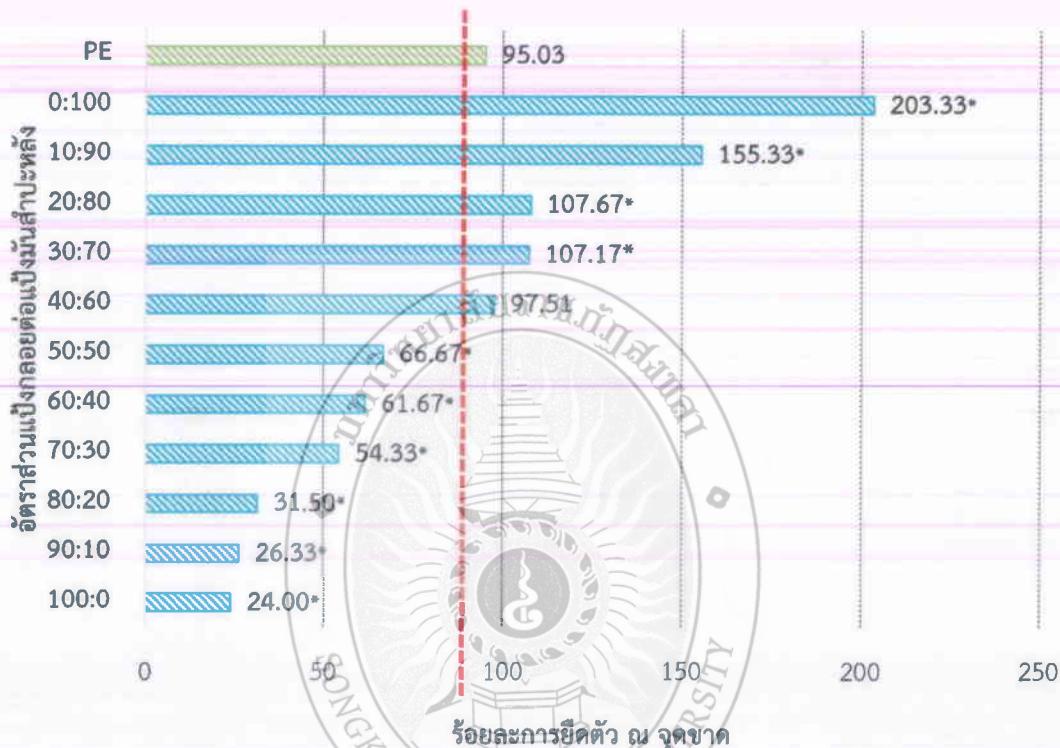
* หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE

ภาพที่ 4.2.2-1 ความหนาของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

2) ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

สำหรับการทดสอบค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง โดยใช้เครื่อง Universal Testing Maching รุ่น NRI-TS500-30B ใช้ Load cell ที่ 1 kN ความเร็ว 50 mm min^{-1} ตามมาตรฐาน ASTM D638 โดยเปรียบเทียบกับค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ผลการศึกษาพบว่าท่อตราช่วง 0:100 มีค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดสูงสุดเท่ากับ 203.33 ± 0.0001 และท่อตราช่วง 100:0 มีค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดต่ำสุดเท่ากับ 24.00 ± 0.14799 โดยร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามปริมาณแป้งมันสำปะหลังที่เพิ่มขึ้น ค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดแสดงให้เห็นถึงลักษณะการยึดตัวของแผ่นฟิล์มซึ่งมีความสัมพันธ์กับค่าการต้านทานแรงดึง และค่าความเครียดอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของแผ่นฟิล์ม กับพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE พบร่ว่าทุกอัตราส่วนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P<0.05$) ยกเว้นอัตราส่วน 40:60 โดยค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังในอัตราส่วน 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100 เป็นไปตามมาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ซึ่งระบุไว้ในช่วง 90 – 800 รายละเอียดดังภาพที่ 4.2.2-2

หมายเหตุ

— — — หมายถึง ค่ามาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE

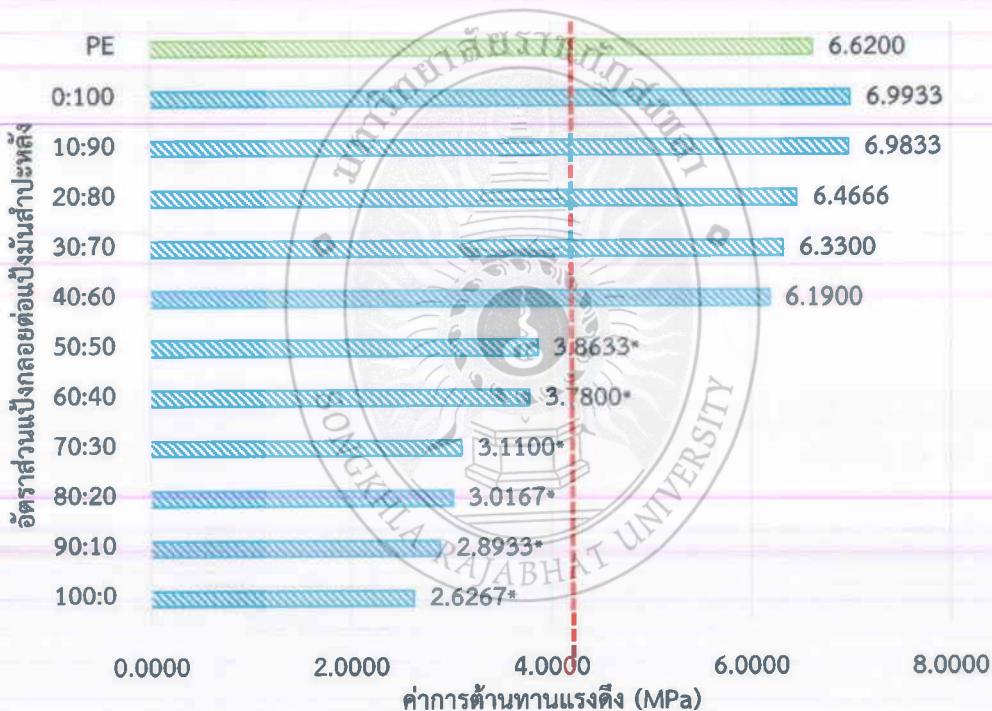
* หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE

ภาพที่ 4.2.2-2 ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง

3) การต้านทานแรงดึงของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง

สำหรับการทดสอบค่าการต้านทานแรงดึงของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง โดยใช้เครื่อง Universal Testing Machine รุ่น NRI-TS500-30B ใช้ Load cell ที่ 1 kN ความเร็ว 50 mm min^{-1} ตามมาตรฐาน ASTM D638 โดยเปรียบเทียบกับค่าการต้านทานแรงดึงของพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ผลการศึกษาพบว่า 0:100 มีค่าการต้านทานแรงดึงสูงสุดเท่ากับ $6.9933 \pm 0.0010 \text{ MPa}$ และที่อัตราส่วน 100:0 มีค่าการต้านทานแรงดึงต่ำสุดเท่ากับ

2.6267 ± 0.4257 MPa โดยค่าการต้านทานแรงดึงมีแนวโน้มเพิ่มตามปริมาณแป้งมันสำปะหลังที่เพิ่มขึ้น ค่าการต้านทานแรงดึงแสดงให้เห็นถึงลักษณะการยืดตัวของแผ่นพิล์มซึ่งมีความสัมพันธ์กับค่าร้อยละการยืดตัว ณ จุดขาด และค่าความเครียดอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเปรียบเทียบค่าการต้านทานแรงดึงของแผ่นพิล์มกับพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE พบว่าทุกอัตราส่วนไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P < 0.05$) ยกเว้นอัตราส่วน 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100 โดยการต้านทานแรงดึงของแผ่นพิล์มซีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังในอัตราส่วน 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100 เป็นไปตามมาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ซึ่งระบุไว้ในช่วง $4.1\text{--}16$ MPa รายละเอียดดังภาพที่ 4.2.2-3

หมายเหตุ

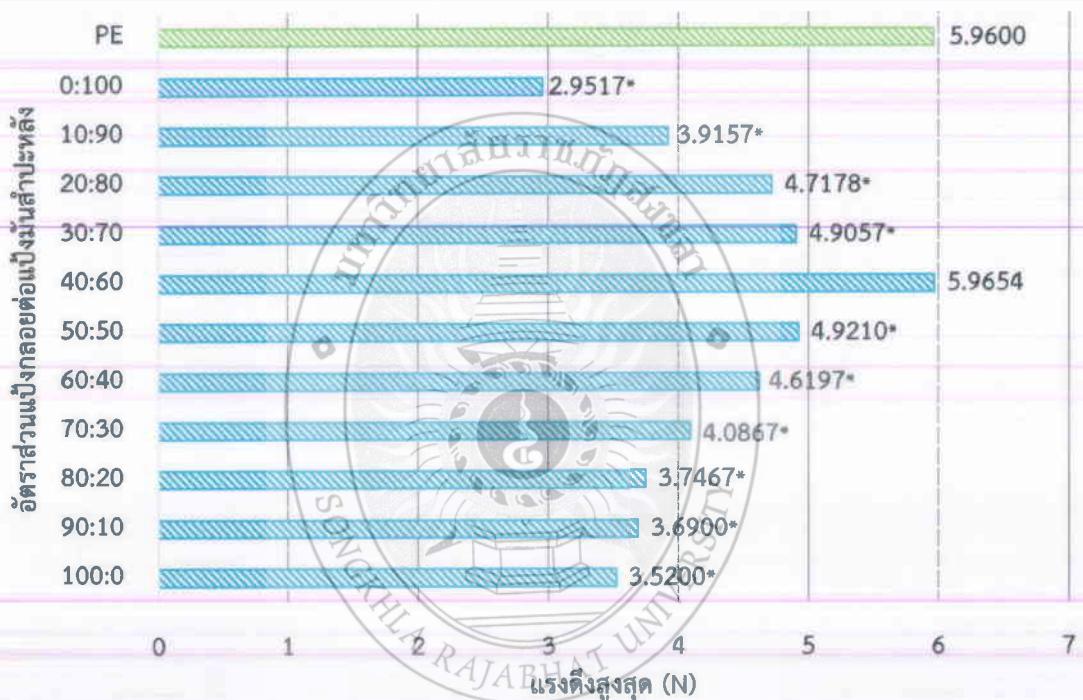
- — — หมายถึง ค่ามาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE
- * หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE

ภาพที่ 4.2.2-3 การต้านทานแรงดึงของแผ่นพิล์มซีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

4) แรงดึงสูงสุดของแผ่นพิล์ม

สำหรับการทดสอบค่าแรงดึงสูงสุดของแผ่นพิล์มซีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง โดยใช้เครื่อง Universal Testing Maching รุ่น NRI-TS500-30B ใช้ Load cell ที่ 1 kN

ความเร็ว 50 mm min^{-1} ตามมาตรฐาน ASTM D638 โดยเปรียบเทียบกับค่าแรงดึงสูงสุดของพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ผลการศึกษาพบว่า ที่อัตราส่วน 40:60 มีค่าแรงดึงสูงสุด สูงสุดเท่ากับ $5.9654 \pm 0.0001 \text{ N}$ และที่อัตราส่วน 0:100 มีค่าแรงดึงสูงสุดต่ำสุดเท่ากับ $2.9517 \pm 0.001 \text{ N}$ ค่าแรงดึงสูงสุดแสดงให้เห็นถึงลักษณะของแรงที่ใช้ในการดึงแผ่นฟิล์มก่อนถึงจุดขาด ซึ่งมีความสัมพันธ์กับค่าความเด่นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเปรียบเทียบค่าแรงดึงสูงสุดของแผ่นฟิล์มกับพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE พบรากว่าทุกอัตราส่วนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P < 0.05$) ยกเว้นอัตราส่วน 40:60 รายละเอียดดังภาพที่ 4.2.2-4

หมายเหตุ

— — — หมายถึง ค่ามาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE

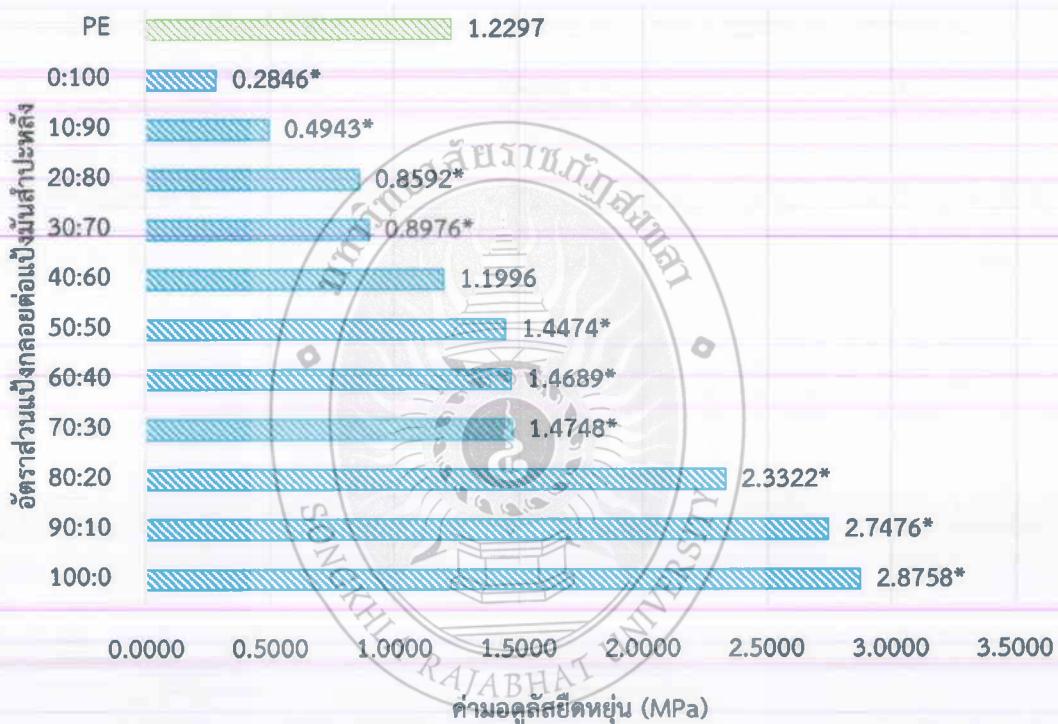
* หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE

ภาพที่ 4.2.2-4 แรงดึงสูงสุดของแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

5) ค่ามอดูลัสยืดหยุ่นของแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

สำหรับการทดสอบค่ามอดูลัสยืดหยุ่นของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง โดยใช้เครื่อง Universal Testing Maching รุ่น NRI-TS500-30B ใช้ Load cell ที่ 1 kN ความเร็ว 50 mm min^{-1} ตามมาตรฐาน ASTM D-638 โดยเปรียบเทียบกับค่ามอดูลัสยืดหยุ่นของพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ผลการศึกษาพบว่า ที่อัตราส่วน 0:100

มีค่าแรงดึงสูงสุดสูงสุดเท่ากับ 2.7858 ± 0.0013 MPa และท่ออัตราส่วน 100:0 มีค่าแรงดึงสูงสุดต่ำสุดเท่ากับ 0.2846 ± 0.3083 MPa โดยค่านอกลุลสึยีดหยุ่นมีแนวโน้มลดลงตามปริมาณแป้งมันสำปะหลังที่เพิ่มขึ้น ค่านอกลุลสึยีดหยุ่นแสดงให้เห็นถึงลักษณะของแรงที่ใช้ในการยืดแผ่นฟิล์มต่อระยะในการยืดตัวของแผ่นฟิล์ม ซึ่งมีความสัมพันธ์กับค่าความเครียดและค่าความเค้นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเปรียบเทียบค่านอกลุลสึยีดหยุ่นของแผ่นฟิล์มกับพลาสติกพอลิเอทธิลีน (PE) แบบ LDPE พบว่า ทุกอัตราส่วนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P<0.05$) ยกเว้นอัตราส่วน 40:60 รายละเอียดดังภาพที่ 4.2.2-5

หมายเหตุ

— หมายถึง ค่ามาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกพอลิเอทธิลีน (PE) แบบ LDPE

* หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P<0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับพลาสติกพอลิเอทธิลีน (PE) แบบ LDPE

ภาพที่ 4.2.2-5 ค่านอกลุลสึยีดหยุ่นของแผ่นฟิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

ผลการศึกษาสมบัติเชิงกลของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ้งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง พบว่า แผ่นฟิล์มชีวภาพที่ใช้ปริมาณแบ่ง 6 กรัม และกลีเซอรีน 1.5 มิลลิลิตร ในอัตราส่วน 40:60 แผ่นฟิล์มที่ได้มีการอ่อนตัวมาก ในอัตราส่วน 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100 แผ่นฟิล์มที่ได้มีการอ่อนตัว ปานกลาง มีฟองอากาศเล็กน้อยและมากตามลำดับ และมีค่าความหนา ค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาด และค่าการต้านทานแรงดึง อยู่ในช่วงเกณฑ์มาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ซึ่งค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดสูงสุดแสดงให้เห็นถึงความเหนียวและการยึดออกได้ของวัสดุฟิล์มแต่เมื่อพิจารณาในส่วนของการอ่อนตัวของแผ่นฟิล์ม พบว่าในอัตราส่วน 40:60 มีการอ่อนตัวมากสุด เนื่องจากการอ่อนตัวน้อยมีผลทำให้แผ่นฟิล์มเกิดการเปราะและแตกหัก และเมื่อเทียบกับพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE) พบว่ามีอัตราส่วน 40:60 มีผลการทดสอบค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาด (97.50 ± 0.001) ค่าการต้านทานแรงดึง (6.1900 ± 0.0001 MPa) และแรงดึงสูงสุด (5.9654 ± 0.0001 N) ที่ใกล้เคียงกับพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE) ค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาด (95.03 ± 0.1850) ค่าการต้านทานแรงดึง (6.6200 ± 0.0001 MPa) และแรงดึงสูงสุด (5.9600 ± 0.0006 N) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกอัตราส่วน แบ้งกลอยต่อแบ่งมันสำปะหลัง 40:60 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่เหมาะสมในการนำไปผลิตเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ รายละเอียดแสดงไว้ใน ภาคผนวก ง

4.2.3 ร้อยละความชื้น และการดูดซับน้ำ

สำหรับการทดสอบความชื้นของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ้งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง เปรียบเทียบร้อยละโดยนำน้ำก้นที่หายไป ชั้นตัวอย่างขนาด 2×2 ตารางเซนติเมตร ซึ่งน้ำหนักก่อนและหลังอบที่อุณหภูมิ 105 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง ส่วนร้อยละการดูดซับน้ำ จะใช้ชั้นทดสอบขนาดเท่ากัน ซึ่งน้ำหนักก่อนและหลังการแซน้ำ ทุกๆ 1 นาที จนตัวอย่างเกิดการฉีกขาด ผลการทดสอบพบว่าแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ้งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังที่อัตราส่วน 100:0 มีค่าร้อยละความชื้นสูงสุดแต่ค่าร้อยละการดูดซับน้ำต่ำสุดเท่ากับ 21.16 และ 6.77 ที่อัตราส่วน 0:100 มีค่าร้อยละความชื้นต่ำสุดแต่ค่าร้อยละการดูดซับน้ำสูงสุดเท่ากับ 6.77 และ 50.69 โดยค่าร้อยละความชื้นของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ้งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังมีแนวโน้มลดลงตามปริมาณของแบ่งมันสำปะหลังที่เพิ่มขึ้นซึ่งส่วนทางกับค่าการดูดซับน้ำ และแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ้งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังมีการดูดซับน้ำสูงจะฉีกขาดได้ง่าย รายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ 4.2.3-1

ตารางที่ 4.2.3-1 ผลการทดสอบร้อยละความชื้นและการดูดซึมน้ำของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแบ่งกลอย:แป้งมันสำปะหลัง	ความชื้น (%)	การดูดซึมน้ำ (%)
100:0	21.16	50.69
90:10	20.64	51.17
80:20	19.91	53.11
70:30	18.33	62.05
60:40	16.57	62.05
50:50	16.42	62.34
40:60	15.66	63.65
30:70	12.42	63.77
20:80	11.24	68.03
10:90	8.19	77.65
0:100	6.77	79.78

4.3 ผลการศึกษาการย่อยสลายของพลาสติกชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

สำหรับผลการย่อยสลายของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังด้วยวิธีการหาร้อยละของน้ำหนักแผ่นพิล์มที่หายไปโดยการตัดแผ่นพิล์มเป็นขนาด 2×4 เซนติเมตร นำไปเผาบนเตาเผาความชื้นที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียสเป็นเวลา 24 ชั่วโมง นำมาซึ่งน้ำหนักนำไปฟองดิน นำมาซึ่งน้ำหนักที่หายไปทุกๆ 7 วัน เป็นเวลา 49 วันเพื่อศึกษาการย่อยสลายคือ หน้าที่นักที่หายไป มีรายละเอียดดังนี้

4.3.1 ลักษณะทางกายภาพของการย่อยสลายของพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

1) ลักษณะการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 1

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังระหว่างการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 1 จะเห็นว่าแผ่นฟิล์มเริ่มมีการพองตัวและมีการแตกหักของชั้นส่วนโดยเฉพาะที่อัตราส่วนของแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังที่ 0:100 แสดงในภาพที่ 4.3.1-1 (ญ)

ภาพที่ 4.3.1-1 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 1

2) ลักษณะการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 2

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของแผ่นพื้นที่มีการแบ่งกลอยผสม เป็นมันสำปะหลังระหว่างการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 2 จะเห็นลักษณะของแผ่นพื้นที่มีการแตกหัก เพิ่มขึ้นแยกเป็นชิ้นส่วนอย่างชัดเจน และมีชิ้นเล็กลงกว่าสัปดาห์ที่ 1 แสดงรายละเอียดดังภาพที่ 4.3.1-2

ภาพที่ 4.3.1-2 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นพื้นที่มีการแบ่งกลอยผสม
เป็นมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 2

3) ลักษณะการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 3

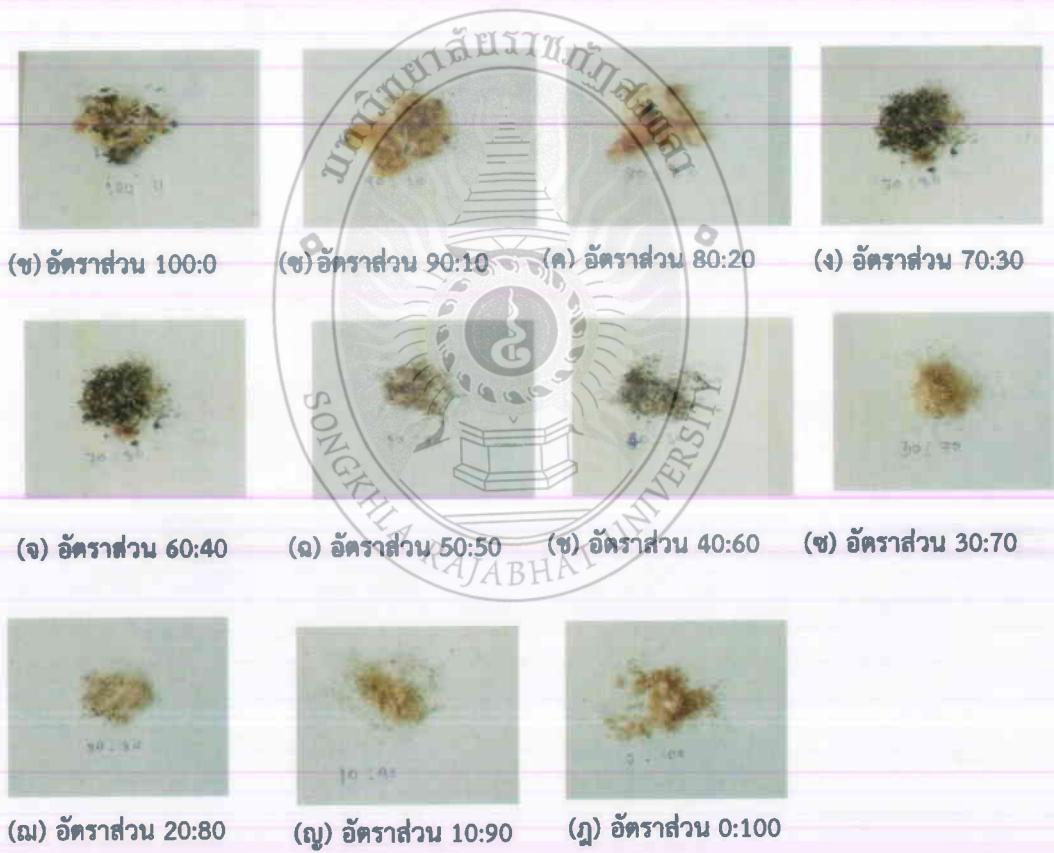
ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของแผ่นพื้นที่วิภาวดีจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังระหว่างการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 3 จะเห็นลักษณะของแผ่นพื้นที่มีการแตกหักเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจเกิดจากจุลินทรีย์ที่อยู่ในดินมีการแทรกซึมเข้าไปทำลายโครงสร้างของแผ่นพื้นที่แล้วทำให้ชั้นทดสอบมีขนาดเล็กลงกว่าสัปดาห์ที่ 2 แสดงรายละเอียดดังภาพที่ 4.3.1-3

ภาพที่ 4.3.1-3 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นพื้นที่วิภาวดีจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 3

4) ลักษณะการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 4

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังระหว่างการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 4 จะเห็นลักษณะของแผ่นฟิล์มที่มีการแตกหัก酵解ขึ้น แผ่นฟิล์มจะเป็นชิ้นส่วนที่ละเอียด อาจเกิดการย่อยสลายโดยจุลินทรีย์ที่อยู่ในดินมีการแทรกซึมเข้าไปทำลายโครงสร้างของแผ่นฟิล์ม โดยเฉพาะอัตราส่วนแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลัง 0:100 มีลักษณะการแตกหักของชิ้นทดสอบสูงสุด โดยจะมีลักษณะการแตกหักของชิ้นทดสอบจะลดลงตามปริมาณของแป้งกลอยที่เพิ่มขึ้น ชิ้นส่วนอัตราส่วนแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลัง 100:0 มีการแตกหักของชิ้นทดสอบน้อยสุด และดังให้เห็นว่าแป้งกลอยมีสภาพคงทนต่อการย่อยสลายมากกว่าแป้งมันสำปะหลัง รายละเอียดดังภาพที่ 4.3.1-4

ภาพที่ 4.3.1-4 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 4

5) ลักษณะการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 5

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของแผ่นพื้นที่มีชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังระหว่างการย่อยสลายในสัปดาห์ที่ 5 จะเห็นลักษณะของแผ่นพื้นที่การย่อยสลายเป็นเนื้อเดียวกับเดิม เนื่องจากการย่อยสลายอย่างสมบูรณ์โดยเฉพาะอัตราส่วนแบ่งกลอยต่อแบ่งมันสำปะหลัง 0:100 มีขั้นทดสอบเหลืออน้อยมากจนแทบจะเป็นเนื้อเดียวกับผ้าขาวบางที่ห่อ ส่วนอัตราส่วนแบ่งกลอยต่อแบ่งมันสำปะหลัง 100:0 มีการแตกหักออกเป็นชิ้นเล็กมากกว่าสัปดาห์ที่ 4 แต่ยังมีขั้นทดสอบเหลือเยาที่สุด รายละเอียดดังภาพที่ 4.3.1-5

ภาพที่ 4.3.1-5 ลักษณะการย่อยสลายของแผ่นพื้นที่มีชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลังในสัปดาห์ที่ 5

4.3.2 ร้อยละการย่อสลายของพลาสติกชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง

สำหรับผลการศึกษาเรื่องการย่อสลายของแผ่นพิล์มจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง โดยพิจารณาจากน้ำหนักที่หายไปของแผ่นพิล์มเป็นเวลา 1, 2, 3, 4 และ 5 สัปดาห์ โดยทดสอบ ผลการศึกษาพบว่าแผ่นพิล์มที่ได้จากแบ่งมันสำปะหลังที่อัตราส่วน 0:100 มีร้อยละการย่อสลายสูงสุดร้อยละมาเป็นแผ่นพิล์มชีวภาพอัตราส่วน 90:10, 80:20, 70:30, 60:40, 50:50, 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100 เนื่องจากแบ่งมันสำปะหลังมีโครงสร้างที่จัดตัวไม่เป็นระเบียบมากกว่าแบ่งกลอยจุลทรรศน์จึงเข้าไปทำลายโครงสร้างได้ง่าย (ชนกชนม์ แสงจันทร์ และดวงฤทธิ์ เชมะใจเวช, 2559) ดังแสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 4.3.2-1

ตารางที่ 4.3.2-1 ผลการทดสอบร้อยละการย่อสลายของแผ่นพิล์ม

อัตราส่วน	สัปดาห์ที่ 1 (กรัม)	สัปดาห์ที่ 2 (กรัม)	สัปดาห์ที่ 3 (กรัม)	สัปดาห์ที่ 4 (กรัม)	สัปดาห์ที่ 5 (กรัม)
0:100	27.20	42.16	58.23	59.77	59.87
10:90	27.73	42.31	59.70	60.03	62.52
20:80	30.37	43.17	63.93	64.02	66.83
30:70	34.74	44.47	65.41	70.95	74.11
40:60	36.51	46.10	68.20	71.49	75.33
50:50	38.62	46.43	71.55	72.32	77.05
60:40	39.30	48.15	72.69	74.86	78.21
70:30	44.62	52.09	76.88	77.55	78.80
80:20	48.17	56.50	79.97	82.55	85.35
90:10	57.33	67.28	83.14	85.20	86.80
100:0	59.68	68.24	83.28	88.59	89.62

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ผลการทดสอบการผลิตแผ่นพิล์มชีวภาพเป้มันสำปะหลัง

ผลการศึกษาพบว่า แผ่นพิล์มชีวภาพเป้มันสำปะหลังที่มีอัตราส่วนของเป้มันสำปะหลังสูง 10 และ 12 กรัม แผ่นพิล์มจะมีลักษณะแตกและเปราะง่าย ส่วนแผ่นพิล์มชีวภาพที่ผสมเป้มันสำปะหลังปริมาณ 5, 6 และ 8 กรัม จะขึ้นรูปเป็นแผ่นพิล์มได้ และยังมีปริมาณกลีเซอรีนสูงจะยังมีความอ่อนตัว เมื่อมาพิจารณาสมบัติเชิงกลของแผ่นพิล์มชีวภาพจากเป้มันสำปะหลังอัตราส่วนที่มีปริมาณเป้มันสำปะหลัง 5 และ 6 กรัม กลีเซอรีน 1.5 มิลลิลิตร มีค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดสูงสุด มีค่าเท่ากับ 220.67 ± 0.25 และ 203.25 ± 0.25 ตามลำดับ ซึ่งค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดแสดงให้เห็นถึงความเหนียวและการยึดออกได้ของวัสดุพิล์ม และเมื่อพิจารณาในส่วนของค่าการต้านทานแรงดึงพบว่าสูตรที่มีปริมาณเป้มันสำปะหลัง 6 กรัม กลีเซอรีน 1.5 มิลลิลิตร จะมีค่าการต้านทานแรงดึงสูงสุด (5.1833 MPa) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้สูตรที่มีปริมาณเป้มันสำปะหลัง 6 กรัม กลีเซอรีน 1.5 มิลลิลิตร เป็นสูตรที่นำมาพัฒนาเป็นแผ่นพิล์มชีวภาพจากเป้มันสำปะหลัง

5.1.2 ผลการศึกษาการพัฒนาแผ่นพิล์มชีวภาพจากเป้มันสำปะหลัง

ผลการศึกษาสมบัติเชิงกลของแผ่นพิล์มชีวภาพจากเป้มันสำปะหลัง 15 อัตราส่วน ($100:0, 90:10, 80:20, 70:30, 60:40, 50:50, 40:60, 30:70, 20:80, 10:90$ และ $0:100$) พบว่าแผ่นพิล์มชีวภาพจากเป้มันสำปะหลังที่อัตราส่วน 40:60 มีการอ่อนตัวมากที่สุด ไม่ประหหรือฉีดขาด และฟองอากาศน้อย มีสมบัติเชิงกลในด้านค่าความหนา ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาด และค่าการต้านทานแรงดึง มีค่าเท่ากับ $0.2667 \pm 0.0231 \text{ mm}$, 97.50 ± 0.001 และ $6.1900 \pm 0.0001 \text{ MPa}$ ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในช่วงเกณฑ์มาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลีเอทิลีน (PE) แบบ LDPE สำหรับอัตราส่วนเป้มันสำปะหลัง 50:50, 60:40, 70:30, 80:20, 90:10 และ 100:0 ไม่ผ่านมาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลีเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ในด้านค่าความหนา ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาด และค่าการต้านทานแรงดึง และที่อัตราส่วนเป้มันสำปะหลัง 0:100, 10:90, 20:80 และ 30:70 ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ASTM D638 ของพลาสติกโพลีเอทิลีน (PE) แบบ LDPE ซึ่งมีค่าร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดสูงกว่าพลาสติกโพลีเอทิลีน (PE) โดยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P < 0.05$)

แต่ที่อัตราส่วนแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลัง 0:100, 10:90 และ 20:80 มีฟองอากาศในปริมาณปานกลางถึงมาก และที่อัตราส่วนแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลัง 30:70 มีการอ่อนตัวที่ต่ำกว่าอัตราส่วนแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลัง 40:60 ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลังที่มีอัตราส่วนแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลัง 40:60 เป็นสูตรที่เหมาะสมที่สุดและมีความเป็นไปได้ที่จะผลิตเป็นแผ่นพิล์มชีวภาพ จากสมบัติดังกล่าวแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลังอัตราส่วน 40:60 สามารถใช้งานแบบพลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) แบบ LDPE แต่คร้มีการศึกษาเพื่อทดสอบการนำไปใช้ประโยชน์จริงเพิ่มเติม หรือนำมาทำถุงเพาะชำทดแทนถุงเพาะชำที่ย่อยสลายได้

5.1.3 ผลการศึกษาร้อยละการย่อยสลายของแผ่นพิล์มพลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมัน

การศึกษาอัตราการย่อยสลายของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังจำนวน 15 อัตราส่วน โดยการผ่านดินเป็นเวลา 5 สัปดาห์ พบร่วมที่อัตราส่วนแป้งกลอยต่อแป้งมันสำปะหลัง 0:100 มีลักษณะทางกายภาพของการย่อยสลายเกิดขึ้นโดยสัปดาห์ 1 ขึ้นทดสอบทุกสูตรเริ่มมีการแตกหักเป็นชิ้นเล็กๆ แต่ยังคงสภาพอยู่ เมื่อครบ 5 สัปดาห์ขึ้นทดสอบบเหลือน้อยมากจนแทบเป็นเนื้อเดียวกันกับผ้าขาวบาง (การย่อยสลายสมบูรณ์) โดยลักษณะการแตกหักของชิ้นทดสอบจะลดลงตามปริมาณแป้งกลอยที่เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับค่าร้อยละการย่อยสลายของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง (พิจารณาจากร้อยละของน้ำหนักที่หายไปของแผ่นพิล์ม) ที่อัตราส่วนแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง 0:100 สัปดาห์ที่ 5 มีร้อยละการสลายตัวสูงสุดเท่ากับ 89.62 และต่ำสุดที่อัตราส่วนแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง 100:0 มีค่าร้อยละการสลายตัวเท่ากับ 59.87 และที่อัตราส่วนแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง 40:60 ค่าร้อยละการสลายปานกลางตัวเท่ากับ 75.33

5.2 ข้อเสนอแนะ

สำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไปมีรายละเอียด ดังนี้

5.2.1 ครั้มีการศึกษาเพื่อพัฒนาแผ่นพิล์มชีวภาพให้มีความยืดหยุ่นเพิ่มขึ้นโดยเติมสารลดแรงตึงผิวหรือใช้ยากรรمهชาติผสม

5.2.2 ครั้มีการศึกษาเพื่อนำแผ่นพิล์มชีวภาพไปทดลองใช้ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อใช้งาน อาทิ เช่น การผลิตเป็นถุงเพาะชำ

5.2.3 ความมีการศึกษาการย่อสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพในสภาพควบคุม เช่น อุณหภูมิ
แสงเดดต์ และปริมาณน้ำ เป็นต้น

5.2.4 ควรศึกษาพิชณิคอื่นที่ทำได้ร่ายในห้องถังเพื่อพัฒนาเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ

บรรณานุกรม

กรมควบคุมมลพิช. (2561). รายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทยปี 2560 (Online).

<http://www.pcd.go.th/file/02-03-60.pdf>, 15 ตุลาคม 2561.

กรมป่าไม้. (2550). การขัดสารเบื้องเมืองออกจากหัวกลอย. สำนักงานกรมป่าไม้ (Online).

www.forest.go.th/pachumchon/index.php?option=com, 15 เมษายน 2560.

กรมวิชาการเกษตร. (2547). มันสำปะหลัง. เอกสารวิชาการ. โรงพิมพ์โอดี้ลสแควร์. กรุงเทพฯ:

20(4) 124.

กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม. (2561). คู่มือธนาคารขยะรีไซเคิล. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ:
กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.

กล้านรงค์ ศรีรัต. (2549). การพัฒนาการผลิตเอทานอลจากมันสำปะหลังโดยการปรับปรุงการ
ย่อยแบ่งดิบด้วยเอนไซม์ (Online). <https://mgronline.com>, 15 เมษายน 2560.

กล้านรงค์ ศรีรัต และเกื้อถูล ปิยะจอมขวัญ. (2546). เทคโนโลยีของแป้ง. (พิมพ์ครั้งที่ 3).
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เกศрин มนีนุน และ พวงเพ็ญ ศิริรักษ์. (2551). กลอย (Dioscorea) พืชอาหารหลักของชนเผ่า
ชาไก (Online). <https://www.nstda.or.th/th/nstda-knowledge/2085-dioscorea>,
10 พฤษภาคม 2561.

แก้วตา แก้วตาทิพย์. (2556). พลاستิกชีวภาพจากกลูтенข้าวสาลี. วารสารวิทยาศาสตร์ มข, 41(2),
309-319.

จริยาภรณ์ มากล้า และภารนิมมิตวadi พร้อมมิตร. (2557). การประยุกต์ใช้มันเลือด
(Dioscorea alata) เพื่อผลิตพลاستิกย่อยสลายได้ทางชีวภาพ. ปริญญาวิทยาศาสตร
บัณฑิต, มหาวิทยาลัยเนตร.

ชนกชนม์ แสงจัน และดวงฤทธิ์ เขมะไชเวช. (2559). การเปรียบเทียบการย่อยสลายทางชีวภาพ
ของแป้งพลاستิกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังและแป้งสาคู. ปริญญาวิทยาศาสตร
บัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.

พรฤที สงวนสุข. (2552). การพัฒนาบรรจุภัณฑ์กระถางจากการก่อตะกอนน้ำมันปาล์มและการ
ตะกอนเยื่อกระดาษจากปอ胚芽น้ำเสียสำหรับกล้าไม้. ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พิชาภัค สมยุทธรัพย์. (2553). พลاستิกชีวภาพ: นวัตกรรมของผลิตภัณฑ์สีเขียว. วารสารวิทยาศาสตร
มศว, 26(2) หน้า 177-195.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พิสิฐ น้อยวังคลัง (2553). ประเภทของพลาสติก (Online). www.green-bioplastic.blogspot.com/2010/03/bioplastic.htm, 16 ตุลาคม 2561.
- ภิเชก รุ่งโรจน์ชัยพร. (2557). กลีเซอรอล: การใช้ประโยชน์เพื่อการผลิตแก๊สไฮโดรเจน. วารสาร วิทยาศาสตร์ลาดกระบัง, 23(2).
- วชิระ ยมภัย, ปราณี ชาวกล้า และนธิกานต์ ไตรอุ่นไช. (2555). กระบวนการย่อยสลายของ พลาสติกชีวภาพ (Online). <https://enchemcom1po.wordpress.com>, 1 มกราคม 2561.
- สมศักดิ์ วรมงคลชัย. (2556). การสังเคราะห์วัสดุสมรรถะระหว่างพอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ และแคลเซียม ฟอสเฟตโนโนไมไฮเดรต. ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สันทราย ปัญจานนท์, วิทวัส จิรันนทกุล และดุษฎี อุดภาพ. (2557). สมบัติทางเคมีกายภาพและ โครงสร้างโมเลกุลของแป้งกลอย (*Dioscoreahispida* Dennst.) และแป้งมันมือเสือ (*Dioscoreaesculenta* (Lour.) Burkitt). วารสารวิจัยและพัฒนา มจธ, 37(2), 185-198.
- สุนิชา ໂຮສ່າງ ແລະ ເຈນຈິරາ ສູວຣົມ. (2559). ການຕෙවີມແລະ ສමບັດຂອງພลาສຕິກີ່ວາພຈາກແປ້ງມັນ ສຳປະໜັດຜສມຍາງຮຽມໝາດ. ปรິญญาວິທະຍາສາສົກລະນະບັນທຶດ, ມາຫວິທາລ້າຍຮາຊກັງສຸກ ສູພຣະາ ຂຳພວງ ແລະ ປະເທດ ວັນເພື່ອເກະທຽດ. (2545). ການຜລິດແປ້ງກລອຍ. ปรິญญาວິທະຍາສາສົກ ບັນທຶດ, ມາຫວິທາລ້າຍຮາຊກັງເພິ່ນບຸກ.
- สำนักงบประมาณของรัฐสภา. (2560). รายงานวิเคราะห์ของสำนักงบประมาณของรัฐสภา. สำนักงบประมาณของรัฐสภา.
- สำนักงานสิ่งแวดล้อม. (2551). ถุงพลาสติกกับภาวะโลกร้อน (Online). <http://re06.mnre.go.th/home/index.php?option=com>, 1 พฤษภาคม 2560.
- สำนักหอสมุดและศูนย์สารสนเทศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2561). มັນສຳປະໜັດແລະຜລິດກັນທີ (Online). http://siweb.dss.go.th/repack/repack_list.asp, 1 มกราคม 2561.
- Sani, A. and Soykeabkaew, N. (2015). Aerobic biodegradation of bio-composite in soil. M.E. Thesis, Mae Fah Luang University.

โครงการวิจัยเฉพาะทางสิ่งแวดล้อม

1. ชื่อโครงการ

การศึกษาความเป็นไปได้ในการแผ่นฟิล์มผลิตซีวภาพจากหัวกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

2. สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม (เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม)

3. ผู้วิจัย

นางสาวราตรี ใบเสิง รหัส 574232022

นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

นางสาวสุริยะ เมาน้ำพราย รหัส 574232035

นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

4. คณะกรรมการที่ปรึกษาวิจัยเฉพาะทาง

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ธิรัญวี สุวบูรณ์

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

5. ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

ถุงพลาสติกเป็นวัสดุที่ถูกนำมาใช้งานได้อย่างกว้างขวางและมีปริมาณการใช้งานเพิ่มขึ้นเนื่องจากสะดวกกับการใช้งาน หาได้ง่าย และราคาถูก จากรายงานของกรมควบคุมมลพิษพบว่า มีการใช้งานถุงพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งประมาณ 281,683 ใบต่อวัน (กรมควบคุมมลพิษ, 2561) ทำให้เกิดปริมาณขยะมูลฝอยจากถุงพลาสติกเพิ่มขึ้นอย่างมาก คาดว่า รัฐบาลเป็นต้องสูญเสียรายได้จากการขายพลาสติกที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งรัฐมีการจัดสรรงบประมาณในการจัดการขยะมูลฝอยประมาณ 4,161.07 ล้านบาท (สำนักงบประมาณของรัฐสภา, 2560) ถุงพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งเป็นพลาสติกประเภท พอลิเอทิลีน (polyethylene: PE) และพอลิไพรพิลีน (polypropylene; PP)

มีระยะในการย่อยสลายนานถึง 450 ปี (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, 2561) นอกจากนี้ ในกระบวนการผลิตพลาสติกยังก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม เช่น มลพิษทางน้ำ และทางอากาศ แม้แต่กระบวนการย่อยสลายยังอาจมีการปนเปื้อนของสารประกอบที่ไม่ย่อยสลาย และการปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) สู่สิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อนในปัจจุบัน ซึ่งมีความพยายามที่จะพัฒนาพลาสติกด้วยวัตถุดิบจากธรรมชาติ เช่น แป้ง (starch) โปรตีน จากรถ (soy protein) และโปรตีนพืช (plant protein) เพื่อผลิตเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ เนื่องจากในพืชเหล่านี้มีองค์ประกอบของอะไมโลส (amylose) เป็นพอลิเมอร์เส้นตรง และอะไมโลเพคติน (amylopectin) เป็นพอลิเมอร์ที่มีโครงสร้างแบบกิ่งก้านสาขา เมื่อให้ความร้อนทำให้สารละลายแป้งมีความหนืดและความใสเพิ่มขึ้น กระบวนการเรียกว่าการเกิดเจลติไนเซชัน และเมื่อสารละลายแป้งสุกมีอุณหภูมิที่ลดต่ำลงไม่เกิดของอะไมโลสที่อยู่ใกล้กันเคลื่อนที่เข้าหากัน และจับตัวกัน ทำให้เกิดการจัดเรียงตัวของโมเลกุลใหม่ที่มีความแข็งแรงเพิ่มขึ้น ซึ่งมีคุณสมบัติที่สามารถนำมาขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ (จริยากรณ์ มากล้า และภารนิมิตวadi พร้อมมิตร, 2557) และเมื่อแป้งเหล่านี้ถูกทับตุบในดินจะเกิดการทำลายร่วมกันของปัจจัยภายนอกที่ทำให้แผ่นฟิล์มชีวภาพแตกออกเป็นชิ้นเล็กๆ จุลทรรศน์ในดินจะปล่อยเอนไซม์อกมานอกเซลล์เพื่อย่อยสลายพอลิเมอร์ของแผ่นฟิล์มชีวภาพ (depolymer starch) จนกลายเป็นโมเลกุลที่มีขนาดเล็กลง และเกิดเป็นคาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) และน้ำ (H_2O) ในที่สุด (ชนกชนม์ แสงจัน และดวงฤทธิ์ เชมะไชเวช, 2559) จากการศึกษาของสุนิษา โรคศรี และเจนจิรา สุวรรณ (2558) ผลการศึกษาพบว่า อัตราส่วนที่เหมาะสมของพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังผสมน้ำยาฆ่าเชื้อที่ กลีเซอรีนร้อยละ 20 และอัตราส่วนของแป้งมันสำปะหลังต่อน้ำยาฆ่าเชื้อที่ 90/10 ซึ่งให้ค่าความต้านทานแรงดึงเท่ากับ 15.08 MPa ร้อยละ การยึดตัว ณ จุดขาดเท่ากับ 7.00 และค่ามอดูลัสยืดหยุ่นเมื่อค่าเท่ากับ 3.35 MPa จากการศึกษาของ

จริยากรณ์ มากล้า และการนิมมิตาดี พร้อมมิตร (2557) พบว่าแผ่นฟิล์มจากแป้งมันเลือดที่ปริมาณ เป็น 3.30 กรัม กลีเซอรีนร้อยละ 1.65 และสารลดแรงตึงผิวที่ร้อยละ 1 แผ่นฟิล์มที่ได้มีคุณสมบัติที่ทนทาน แข็งแรง และมีความยืดหยุ่นที่ดี ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีที่สุดในการขึ้นรูปพลาสติกที่ย่อยสลายได้ทางชีวภาพ ซึ่งจากข้อมูลงานวิจัยข้างต้นจะพบว่าแป้งที่นำมาใช้ขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพจะมีปริมาณอะไมโลสสูง โดยแป้งมันสำปะหลังและมันเลือดมีอะไมโลสร้อยละ 23.5 และ 18.98 ตามลำดับ สำหรับหัวกลอย เป็นพืชที่อยู่ในตระกูล Dioscoreae มีหัวอยู่ใต้ดินเช่นเดียวกับหัวมันสามารถนำมาผลิตเป็นแป้งได้โดยแป้งที่ผลิตจากหัวกลอยมีปริมาณ โปรตีนร้อยละ 2.39 อะมันร้อยละ 0.11 เถ้าร้อยละ 0.18 พอสฟอรัส 52.10 ppm และอะไมโลสร้อยละ 19.7 (สันหนี่ย์ ปัญจานันท์ วิทยาศาสตร์ จักรนัทกุล และคุณภี อุตภาพ, 2557) แป้งมันสำปะหลัง มีโปรตีนร้อยละ 0.3 เถ้าร้อยละ 0.15 เยื่อไธโนร้อยละ 2.2 อะไมโลสร้อยละ 23.5 (พรจิตรา จันทร์เจริญ, 2557) ซึ่งสูงกว่ามันเลือดซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาทดสอบขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพที่ย่อยสลายได้ในธรรมชาติ จากงานวิจัยของชนกชนม์ แสงจันทร์ และดวงฤทธิ์ เขมชาติ เขมชาติ (2559) ซึ่งศึกษาการเปรียบเทียบการย่อยสลายทางชีวภาพของ แผ่นพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังและแป้งสาคร พบร่วมพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลัง มีอัตราการย่อยสลายได้เร็วกว่าพลาสติกชีวภาพจากแป้งสาคร

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้แป้งจากหัวกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังมาผลิตเป็นแผ่นฟิล์ม พลาสติกชีวภาพ โดยวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นฟิล์ม พลาสติกชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังโดยและเปรียบเทียบกับมาตรฐาน ASTM D638 และเพื่อศึกษาสภาวะในการย่อยสลายได้ของธรรมชาติของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสม แป้งมันสำปะหลัง ซึ่งพลาสติกที่ได้อาจมีประโยชน์นำไปสู่การพัฒนาเป็นพลาสติกชีวภาพทดแทน พลาสติกโพลิเอทิลีน (PE) ได้ในอนาคต

6. วัตถุประสงค์

6.1 เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสม แป้งมันสำปะหลัง

6.2 เพื่อศึกษาการย่อยสลายแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

7. ตัวแปร

- ตัวแปรต้น : อัตราส่วนของแป้งกลอยและแป้งมันสำปะหลัง
- ตัวแปรตาม : สมบัติของแผ่นพิล์มและอัตราการการย่อยสลาย
- ตัวแปรควบคุม : อุณหภูมิ และเวลาในการขึ้นรูปแผ่นพิล์ม

8. สมมติฐาน

แป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังสามารถนำมาผลิตเป็นแผ่นพิล์มชีวภาพได้

9. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 9.1 แผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง สามารถย่อยสลายได้เอง ตามธรรมชาติ
- 9.2 สามารถใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาการใช้วัสดุจากธรรมชาติสร้างผลิตภัณฑ์พลาสติก ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- 9.3 สามารถนำวัตถุดิบที่มีอยู่ในห้องถังนำมาใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด และเป็น การเพิ่มมูลค่าให้กับทรัพยากรในภาคเกษตรกรรม

10. ขอบเขตการวิจัย

- 10.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
แป้งที่ผลิตจากหัวกลอย และแป้งมันสำปะหลัง ตราನිວරද
- 10.2 พื้นที่ศึกษา
1) พื้นที่เก็บตัวอย่าง
เก็บตัวอย่างกลอยอายุประมาณ 1 ปี โดยสังเกตลักษณะของต้นที่แห้งตาย หัวของ กลอยโผล่พ้นดิน ในพื้นที่ชุมชนหมู่ที่ 6 บ้านวังเลน ตำบลเกาะเต่า อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง

2) พื้นที่ทำการทดลอง

- ทำการขึ้นรูปแผ่นพิล์มชีวภาพ ทดสอบการดูดซับน้ำ ความชื้น และการย่อยสลายของแผ่นพิล์มชีวภาพ ณ ห้องปฏิบัติการสิงแวดล้อม ศูนย์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- ทดสอบสมบัติเชิงกล ณ ห้องปฏิบัติการยางและพอลิเมอร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

11. นิยามศัพท์เฉพาะ

11.1 กลอย หมายถึง พืชที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ *Dioscorea hispida* อุปในสกุล *Dioscorea* L. 山薯 Dioscoreaceae มีลักษณะเป็นพืชใบเดี้ยงเดียว ลำต้นมีหนามแหลม เป็นไม้เลื้อยลูก มีหัวอยู่ใต้ดิน และมีใบยาว 3 แฉก มีขอบเขตการกระจายกว้างทั่วในบริเวณเขตหนาว และเขตกึ่งร้อน (สันทราย ปัญจานันท์ วิวัฒน์ จรนันทกุล และดุษฎี อุตਪาพ, 2557)

11.2 แป้งมันสำปะหลัง หมายถึง ลักษณะของแป้งสีขาว เนื้อละเอียด ลื่นเป็นมัน หมายแก่การผลิตแผ่นพิล์มหรือพลาสติกชีวภาพได้ ซึ่งมีอะโนโลสตึงร้อยละ 23.5 (สำนักหอสมุดและศูนย์สารสนเทศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2561)

11.3 แผ่นพิล์มชีวภาพ (bioplastic film) หมายถึง การนำแป้งจากพืช (ธัญพืช และพืชหัว) มาขึ้นรูปเป็นแผ่นพิล์มด้วยวิธีทางความร้อน (thermal gelatinization) ที่อุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส และใช้กลีเซอรีนเป็นพลาสติกไซเซอร์ และสามารถย่อยสลายได้ทางชีวภาพ

11.4 กลีเซอรีน หมายถึง สารจำพวกพอลิไฮดริกแอลกอฮอล์ (polyhydric alcohol) ทำหน้าที่เป็นพลาสติกไซเซอร์ เพื่อเพิ่mlักษณะความเป็นพลาสติกให้กับแป้ง (ภิเชก รุ่งโรจน์ชยพร, 2557)

11.5 แผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง หมายถึง การนำแป้งหัวกลอยและมันสำปะหลังมาขึ้นรูปเป็นแผ่นพิล์มด้วยวิธีทางความร้อน (thermal gelatinization) ที่อุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส และใช้กลีเซอรีนเป็นพลาสติกไซเซอร์ และสามารถย่อยสลายได้ทางชีวภาพ

12. ตรวจสอบเอกสาร

12.1 พลาสติกชีวภาพ และแผ่นฟิล์มชีวภาพ

พลาสติกชีวภาพ (bioplastic) และแผ่นฟิล์มชีวภาพเป็นพลาสติกที่ผลิตขึ้นจากวัสดุธรรมชาติจำพวกพืชที่มีแบ่งเป็นองค์ประกอบหลักขึ้นรูปได้โดยกระบวนการทางความร้อน และสามารถย่อยสลายได้ด้วยกระบวนการทางชีวภาพ โดยจุลทรรศน์อย่างสลายจนหมดจะได้ผลิตภัณฑ์เป็นแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์และน้ำ ซึ่งพืชสามารถนำไปใช้ในการเริญเติบโตและดำรงชีวิตได้ ชีววัสดุธรรมชาติที่นำมาผลิตเป็นพลาสติกชีวภาพมีหลายชนิด เช่น แป้ง โปรตีนจากถั่ว และข้าวโพด (พิชาภัค สมยุทธรัพย์, 2553) สำหรับแผ่นฟิล์มชีวภาพในการศึกษาครั้งนี้ผลิตจากแป้งกลอยและแป้งมันสำปะหลังขึ้นรูปได้โดยกระบวนการทางความร้อนและผสมกาวเชอร์ริน เมื่อยืนลงจะเกิดการคืนตัวของแป้งสุกจนได้เป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพลักษณะคล้ายกับพลาสติกพอลิเอทิลีน (PE)

12.3 ประเภทของพลาสติกชีวภาพ

การแบ่งประเภทของพลาสติกชีวภาพตามกระบวนการผลิตสามารถแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

1) พอลีแลคติกแอซิด (Polylactic Acid: PLA)

วัตถุที่ใช้ในการผลิต polylactic acid (PLA) คือแป้งที่มาจากการธรรมชาติ ได้แก่ พืชที่มีแบ่งเป็นองค์ประกอบหลัก เช่น ข้าวโพด และมันสำปะหลัง เป็นต้น มีกระบวนการผลิตเริ่มต้นจากการบดหรือโม่พืชนั้นให้ละเอียดเป็นแป้ง จากนั้นทำการย่อยแป้งให้ได้เป็นน้ำตาล และนำไปหมัก (Fermentation) ด้วยจุลทรรศน์ให้เกิดเป็นแลคติกแอซิด (lactic acid) และนำมาผ่านกระบวนการทางเคมี เพื่อเปลี่ยนโครงสร้างให้เป็นสารใหม่ที่มีโครงสร้างทางเคมีเป็นวงแหวนเรียกว่าแลคติด (lactide) หลังจากนั้นนำมากลั่นในระบบสูญญากาศเพื่อเปลี่ยนโครงสร้างให้เป็นโพลีเมอร์ของแลคติด (lactide) ที่เป็นสายยาวขึ้น เรียกว่าพอลีแลคติกแอซิด (polylactic acid: PLA) ยังมีคุณสมบัติพิเศษคือมีความใส ไม่ย่อยสลายในสภาพแวดล้อมทั่วไป แต่สามารถย่อยสลายได้เมื่อนำไปฝังกลบ (พิสิฐ น้อยวงศ์, 2553)

2) พอลีไฮดรอกซิอัลคาโนเอท (Polyhydroxyalkanoates: PHAs)

วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต polyhydroxyalkanoates (PHAs) คือแป้งหรือน้ำตาลที่มาจากการธรรมชาติ ได้แก่ พืชที่มีแป้งหรือน้ำตาลเป็นองค์ประกอบหลัก เช่น ข้าวโพด มันสำปะหลัง และอ้อย เป็นต้น โดยมีกระบวนการผลิตเริ่มต้นจากการบดหรือไม่พีชนั้นให้ละเอียด เป็นแป้ง จากนั้นทำการย่อยแป้งให้เป็นน้ำตาล และนำไปหมัก (fermentation) ด้วยจุลินทรีย์ *Escherichia coli* ซึ่งกินน้ำตาลเป็นอาหาร และสามารถเปลี่ยนโครงสร้างทางเคมีของน้ำตาลภายในตัวจุลินทรีย์เองเป็น PHAs ซึ่งสามารถแยกออกจากได้โดยการกรองเทาแยกเปลือกหุ้มจุลินทรีย์ออก คุณสมบัตินี้มีจุดหลอมเหลวไว้ 50 – 180 องศาเซลเซียส นำไปเป็นวัตถุดิบสำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกได้หลากหลาย เช่น การขึ้นรูปเป็นแผ่นฟิล์ม การฉีดและการเป่า (พิสิฐ น้อยวงศ์คลัง, 2553)

3) โพรเพนไดออล (Propanediol: PDO)

วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต propanediol (PDO) คือแป้งหรือน้ำตาลที่มาจากการธรรมชาติ ได้แก่ พืชที่มีแป้งหรือน้ำตาลเป็นองค์ประกอบหลัก เช่น ข้าวโพด มันสำปะหลัง และอ้อย เป็นต้น โดยมีกระบวนการผลิตคล้ายกับการผลิต PLA โดยเริ่มจากการย่อยแป้งให้เป็นน้ำตาล และทำการใช้สารเร่งปฏิกิริยาชนิดชีวภาพ (biocatalyst) เพื่อเปลี่ยนน้ำตาลให้เป็น PDO ซึ่งสามารถนำไปเป็นสารตั้งต้นในการผลิตเส้นใยชีวภาพที่เรียกว่า sorona TM ซึ่งมีคุณสมบัติยืดหยุ่นได้ดี มีความอ่อนนุ่ม แห้งได้เร็ว และสามารถย้อมติดสีได้ดี (พิสิฐ น้อยวงศ์คลัง, 2553)

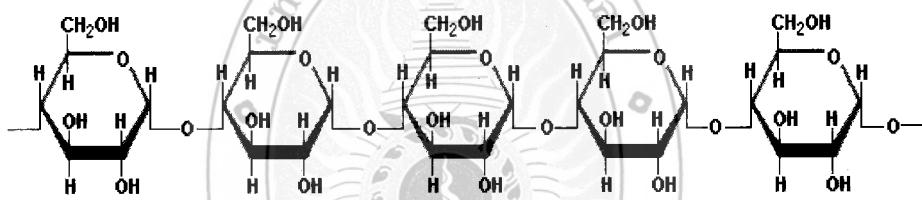
12.4 สมบัติของแป้งที่นำมาผลิตพลาสติกชีวภาพ

แป้งเป็นคาร์โบไฮเดรตที่สะสมอยู่ในพืชชั้นสูง พบรในคลอโรฟลาสต์ และในส่วนที่พืชใช้เป็นแหล่งเก็บอาหาร เช่น เมล็ด และหัว แป้งในกระบวนการผลิต หมายถึง คาร์โบไฮเดรตที่มีองค์ประกอบของคาร์บอนไฮโดรเจน และออกซิเจน ส่วนใหญ่มีสิ่งอื่นเจือปน เช่น โปรตีน ไขมัน เกลือแร่ แป้งที่ผลิตทั่วไปที่ยังมีส่วนประกอบอื่นๆ อยู่มากจะเรียกว่า ฟลาร์ (flour) เช่น แป้งข้าวโพด และแป้งสาลี ถ้ายังมีส่วนประกอบของโปรตีนอยู่สูงก็จะจัดอยู่ในประเภทฟลาร์ เมื่อสิ่งเจือปนจำพวกโปรตีน ไขมัน เกลือแร่อื่นถูกสกัดออกไป จะเหลือแต่แป้งบริสุทธิ์จะเรียกว่า แป้งสตาร์ช (starch) สำหรับแป้งมันสำปะหลังปัจจุบันผลิตโดยกรรมวิธีที่ทันสมัยมีความบริสุทธิ์สูง แป้งสตาร์ชที่ยังไม่ดัดแปรหรือแปรรูป เรียกว่า แป้งดิบ ส่วนแป้งที่ถูกดัดแปรหรือแปรรูปแล้ว จะเรียกว่า แป้งดัดแปร (modified starch) แป้งเป็นพอลิเมอร์ของกลูโคไซด์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยของน้ำตาลกลูโคสมาเชื่อมต่อกันด้วยพันธะกลูโคไซดิก (glucosidic Linkage)

มีสูตรเคมีทั่วไปคือ ($C_6H_{10}O_5$) แป้งประกอบด้วยพอลิเมอร์ของกลูโคส 2 ชนิดด้วยกัน คือ อะไมโลส (amylose) เป็นพอลิเมอร์เชิงเส้น และอะไมโลเพคติน (amylopectin) เป็นพอลิเมอร์เชิงกิ่งวงศ์ตัวอยู่ในแแนวรัศมีแสดงระดับโครงสร้างของเม็ดแป้ง องค์ประกอบหลักภายในเม็ดแป้งมีดังนี้

1) อะไมโลส (Amylose)

เป็นพอลิเมอร์เชิงเส้นที่ประกอบด้วยกลูโคสประมาณ 2,000 หน่วยเชื่อมต่อด้วยพันธะกลูโคซิดิกชนิด α -1, 4 (α -1, 4) แป้งจากธัญพืช เช่น แป้งข้าวโพด แป้งสาลี แป้งข้าวฟ่างซึ่งจะมีปริมาณอะไมโลสสูงประมาณร้อยละ 28 ส่วนแป้งข้าวเหนียวเป็นแป้งที่ไม่มีอะไมโลสเลย แป้งแต่ละชนิดมีขนาดโมเลกุลหรือระดับขั้นการเกิดพอลิเมอร์ที่ต่างกัน แป้งที่มีโมเลกุลของอะไมโลสยาวขึ้นจะมีแนวโน้มในการเกิดรีโทรเกรเดชัน (retrogradation) ลดลง รายละเอียดดังแสดงในภาพที่ 12.4-1

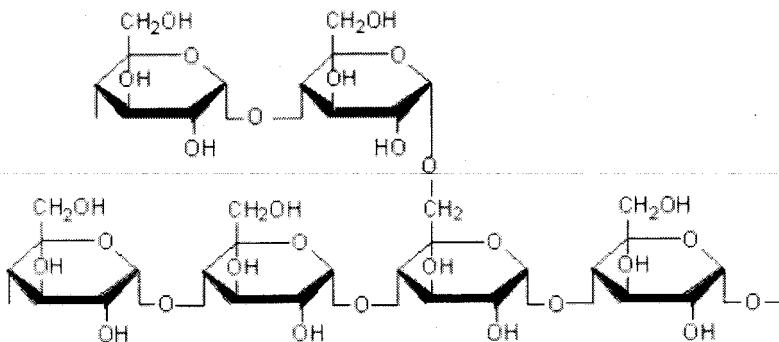

ภาพที่ 12.4-1 โครงสร้างทางเคมีของอะไมโลส

ที่มา: Vandamme et al. (2002) อ้างถึงใน จริยาภรณ์ มากล้า และภารนิมิตวadi พร้อมมิตร (2557)

2) อะไมโลเพคติน (Amylopectin)

พอลิแซคคาไรด์ประเภท homopolysaccharide ซึ่งเป็นส่วนประกอบของสตาร์ช เป็นพอลิเมอร์ของน้ำตาลกลูโคสที่จัดเรียงตัวเป็นโซ่ที่มีกิ่งก้านสาขา โดยพันธะไกลโคซิดิกสองแบบ คือ ส่วนที่เป็นเส้นตรงเป็นพันธะชนิด α -1,(α -1, 4) เมื่อونกับอะไมโลส แต่มีส่วนที่เป็นกิ่งก้านสาขา เชื่อมต่อด้วยพันธะ α -1, 6 (α -1, 6) อะไมโลเพคตินมีน้ำหนักโมเลกุลประมาณ 1,000 เท่า ของอะไมโลสและมีอัตราการคืนตัวต่ำ (การคืนตัวของแป้งสุกนั้นเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ น้ำแป้งสุกมีอุณหภูมิลดต่ำลง เนื่องจากอะไมโลเพคตินมีลักษณะโครงสร้างเป็นกิ่งอะไมโลเพคตินถือว่า มีความสำคัญมากกว่าอะไมโลสทั้งด้านโครงสร้าง หน้าที่และการนำไปใช้งาน รายละเอียดดังภาพที่ 12.4-2 สำหรับการเปรียบเทียบสมบัติของอะไมโลสและอะไมโลเพคตินดังแสดงในตารางที่ 12.4-1

ภาพที่ 12.4-2 โครงสร้างทางเคมีของอะไมโลเพคติน

ที่มา: Vandamme et al. (2002) อ้างถึงใน จริยากรณ์ มากล้า และการนิมมิตาดี พร้อมมิตร (2557)

ตารางที่ 12.4-1 การเปรียบเทียบสมบัติของอะไมโลส และอะไมโลเพคติน

อะไมโลส	อะไมโลเพคติน
(1) โมเลกุลกลูโคสที่ต่อกันเป็นเส้นตรงด้วยพันธะ α -1,(α -1, 4)	(1) โมเลกุลกลูโคสที่ต่อกันด้วยพันธะ ชนิด α -1,(α -1, 4) และมี การแตกกิ่งด้วยพันธะ α -1, 6 (α -1, 6)
(2) มีขนาดใหญ่ประมาณ 200-6000 หน่วย	(2) มีขนาดสูงกว่าแต่ละกิ่งมีกลูโคส 20-25 หน่วย
(3) ละลายน้ำได้น้อยกว่า	(3) ละลายน้ำได้มากกว่า
(4) ต้มในน้ำจะมีความข้นหนืดน้อยกว่าเกิดเรห์โทรเกรเดชั่นได้ง่าย	(4) ข้นหนึดมากและใสมาก เกิดเรห์โทรเกรเดชั่นยาก
(5) ให้สีน้ำเงินกับสารละลายไอโอดีน	(5) ให้สีม่วงแดงหรือสีน้ำตาลแดงกับสารละลายไอโอดีน
(6) ต้มแล้วทิ้งไว้จะจับตัวเป็นรุ่นและแผ่นแข็งได้	(6) ไม่จับตัวเป็นรุ่นและแผ่นแข็ง
(7) แป้งที่มีอะไมโลสสูง ได้แก่ แป้งข้าวโพด แป้งข้าวเจ้า	(7) แป้งที่มีอะไมโลเพคตินสูง ได้แก่ แป้งข้าวเหนียว แป้งข้าวโพด แป้งข้าวเหนียว

ที่มา: Beynum and Roels (1985) อ้างถึงใน กล้านรงค์ ศรีรัต และเกี้ยวกุล ปิยะจอมขวัญ (2546)

โดยทั่วไปแป้งจากธัญพืช เช่น แป้งข้าวโพด แป้งสาลี แป้งข้าวฟ่าง มีปริมาณอะไมโลสสูงประมาณร้อยละ 22-30 ส่วนแป้งจากรากและหัว เช่น แป้งมันสำปะหลัง แป้งมันผั่ง แป้งสาคูจะมีปริมาณอะไมโลสต่ำกว่าคืออยู่ในช่วงร้อยละ 18-24 น้ำหนักโมเลกุลอะไมโลสอยู่ในช่วง 105 ถึง 106 ดาลตัน โดยอะไมโลสในแป้งแต่ละชนิดจะมีน้ำหนักโมเลกุลที่แตกต่างกันไป

เนื่องจากแป้งแต่ละชนิดมี degree of polymerization (DP) ของอะไมโลสแตกต่างกัน แป้งมันฝรั่ง และแป้งมันสำปะหลังมี DP ของอะไมโลสอยู่ในช่วง 1,000 ถึง 6,000 สูงกว่าแป้งข้าวโพดและแป้งสาลีซึ่งมี DP ของอะไมโลสในช่วง 200 ถึง 1,200 แป้งที่มีสายของอะไมโลสยาวมากจะมีแนวโน้มในการเกิดรtrogradation (retrogradation) ลดลง (จริยากรณ์ มากล้า และการนิมมิตาดี พร้อมมิตร, 2557) ปริมาณและสมบัติของอะไมโลสในแป้งแต่ละชนิดแสดงดังตารางที่ 12.4-2

ตารางที่ 12.4-2 ปริมาณของอะไมโลสในแป้งชนิดต่างๆ

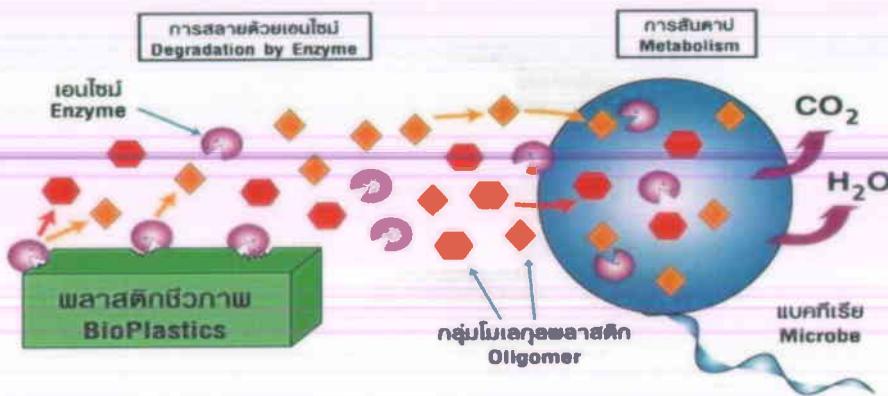
แป้ง	ปริมาณอะไมโลส (% น.น. แห้ง)	ปริมาณอะไมโลส (% น.น. แห้ง)
	Apparent	Absolute
ข้าวสาลี ¹	28.8	25.8
ข้าวโพด ¹	29.4	22.5
ข้าวเจ้า ¹	25.0	20.5
มันสำปะหลัง ¹	23.5	17.8
มันมีเสือ ²	18.98	18.89
กลอย ²	19.77	19.74

ที่มา ¹ Kasemsuwan และคณะ (1995) อ้างถึงใน จริยากรณ์ มากล้า และการนิมมิตาดี พร้อมมิตร (2557)

² สันทิภัย ปัญจานนท์, วิวัฒ จิรันนทกุล, และดุษฎี อุตภาพ (2557)

12.5 การย่อยสลายของพลาสติกชีวภาพที่ผลิตจากแป้ง

กลไกการย่อยสลายของพลาสติกชีวภาพที่ผลิตจากแป้ง เริ่มจากการทำงานร่วมกันของจุลินทรีย์ และปัจจัยภายนอกที่ส่งผลให้พลาสติกชีวภาพแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ขั้นตอนนี้เรียกว่า การย่อยสลายทางชีวภาพ (biodegradation) หลังจากนั้นจุลินทรีย์จะปล่อยเอนไซม์ออกมานอกเซลล์เพื่อย่อยสลายพอลิเมอร์ของพลาสติกชีวภาพขั้นตอนนี้เรียกว่า กระบวนการทำลาย การโพลีเมอร์ไรเซชัน (depolymerisation) กลไยเป็นโมเลกุลที่มีขนาดเล็ก โมเลกุลที่เกิดขึ้นจากการย่อยสลายเหล่านี้จะถูกซึมผ่านเข้าไปในเซลล์ของจุลินทรีย์ ผ่านทางเยื่อหุ้มเซลล์ ส่งเข้าสู่กระบวนการสันดาป เพื่อนำไปใช้ในการสร้างพลังงานและมวลชีวภาพขั้นตอนนี้เรียกว่า การดูด ทำให้เกิดผลิตภัณฑ์จากการย่อยสลาย คือ คาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) และน้ำ (H_2O) แสดงดังภาพที่ 12.5-1

ภาพที่ 12.5-1 กลไกการย่อยสลายทางชีวภาพของแป้ง

ที่มา: วิชัย ยมภัย และคณะ (2555)

12.6 การพัฒนาพลาสติกและแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้ง

จากสมบัติของพลาสติกชีวภาพหรือแผ่นฟิล์มชีวภาพที่ย่อยสลายได้ง่าย จึงเป็นแนวทางของพลาสติกสมัยใหม่ ดังนั้นจึงมีการศึกษาเพื่อพัฒนาพลาสติกชีวภาพหรือแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งที่มีอยู่ในห้องถัง อาทิ เช่น

การศึกษาของจริยาภรณ์ มากล้า และภารนิมิตาดี พร้อมมิตร (2557) ที่ศึกษา การประยุกต์ใช้มันเลือดเพื่อผลิตพลาสติกย่อยสลายได้ทางชีวภาพ ลักษณะทางกายภาพของแผ่นฟิล์มจาก มันเลือด และการกรณ์ย่อยสลายของแผ่นฟิล์ม อันเนื่องมาจากปริมาณขยะมูลฝอย นับวันจะมีเพิ่มมากขึ้นตามจำนวนของประชากร ถ้าหากไม่มีการจัดการขยะมูลฝอยให้ถูกต้องและเหมาะสมแล้ว ปัญหาความสกปรกต่างๆ ที่เกิดจากขยะ มูลฝอยอาจก่อให้เกิดปัญหาต่อสภาพแวดล้อมเป็นอย่างมาก และจะมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์จึงได้เกิดการคิดค้นวิธีที่จะช่วยลดปริมาณขยะเหล่านี้ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ การผลิตพลาสติกย่อยสลายได้ทางชีวภาพที่ได้จากผลผลิตทางการเกษตร แผ่นฟิล์ม ถูกทดสอบด้วยสตาร์ชจากมันเลือด โดยปริมาณเป็นพลาสติกเซอร์ กลีเซอร์นิส่องระดับคือ 1.65 และ 2.00 มิลลิลิตร ปริมาณแป้ง 3.30 กรัม และปริมาณสารลดแรงตึงผิว (span80) ร้อยละ 0.5, 1.00 และ 1.5 เทเรียมด้วยวิธี thermal gelatinization แผ่นฟิล์มที่ได้นำมาศึกษาสมบัติทางกายภาพ บางประการ พบว่าฟิล์มที่เตรียมโดยมีความเข้มข้นของกลีเซอร์นิส 1.65 มิลลิลิตร แป้ง 3.30 กรัม สารลดแรงตึงผิวที่ร้อยละ 1 มีค่าเฉลี่ยความชื้นอยู่ที่ร้อยละ 28 มีแรงดึง 0.16 นิวตัน และแรงกด 0.95 นิวตันต่อมิลลิเมตร ซึ่งเป็นความเข้มข้นที่มีคุณสมบัติที่สุดและถูกนำมาใช้ในงานวิจัยนี้

ซึ่งพบว่าความแข็งแรงและความยืดหยุ่นของพิล์มที่เป็นตัวกำหนดคุณภาพของแผ่นพิล์มจะขึ้นอยู่กับระดับกลีเซอรีนที่เพิ่มขึ้น สภาวะที่เหมาะสม

การศึกษาของชนกชนม์ แสงจันทร์ และดวงฤทธิ์ เขมไชเวช (2559) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบการย่อสลายทางชีวภาพของแผ่นพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังและแป้งสาคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระยะเวลาในการย่อสลายและศึกษาหาปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์จากการย่อสลายทางชีวภาพของพิล์มพลาสติกชีวภาพ ซึ่งจะเตรียมพลาสติกชีวภาพในรูปแผ่นพิล์มโดยใช้เทคนิคสารละลาย การย่อสลายทางชีวภาพจึงถูกพิจารณาในการกำหนดระดับการย่อสลาย และอัตราการย่อสลายทางชีวภาพแบบใช้ออกซิเจนต่อการสัมผัสถักกับสภาพแวดล้อมที่มีการควบคุมด้วยปุ๋ยหมักจลินทรีย์ภายใต้สภาพห้องปฏิบัติการดัดแปลงมาจาก ASTM D5538-98 จากการศึกษาพบว่าแป้งมันสำปะหลังมีระยะเวลาในการย่อสลายตัวได้น้อยและมีอัตราการย่อสลายสูงกว่าแป้งสาคร เนื่องจากปริมาณอะไมโลสเป็นโครงสร้างที่เป็นโพลีธրอน้ำมีปริมาณอะไมโลสน้อยจะย่อสลายได้เร็ว และมีปริมาณอะไมโลสมากจะย่อสลายได้ช้า ซึ่งจะสอดคล้องกับปริมาณอะไมโลสที่น้อยกว่าของแป้งมันสำปะหลังและมากกว่าของแป้งสาคร ผลการวิจัยนี้ยังสามารถทำนายระยะเวลาในการใช้ประโยชน์ของพิล์มพลาสติกชีวภาพได้

การศึกษาของแก้วตา แก้วตาทิพย์ (2556) ที่ศึกษา พลาสติกชีวภาพจากกลูเตนข้าวสาลี กลูเตนข้าวสาลีเป็นวัตถุดิบที่นำสู่ใจอย่างมากในการนำมาผลิตเป็นพลาสติกชีวภาพ เนื่องจากมีสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น ราคาถูก มีปริมาณมาก และย่อสลายได้ง่ายในธรรมชาติ และเมื่อผสมกลูเตนข้าวสาลีร่วมกับพลาสติกเชอร์สามารถขึ้นรูปได้ด้วยเทคนิคต่าง ๆ เมื่อทำการขึ้นรูปพลาสติกทั่วไป โครงสร้างของกลูเตนข้าวสาลีประกอบด้วยกรดอะมิโนหลายชนิด แต่กรดอะมิโนที่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างและสมบัติของกลูเตนข้าวสาลี คือ ชีสเท็น เนื่องจากชีสเท็นประกอบด้วยหมู่ฟังก์ชันไทดอลที่สามารถสร้างพันธะได้ชั้นไฟฟ์ทั้งภายในและภายนอกสายโซ่ของโปรตีนหรือเกิดการเชื่อมขวางระหว่างสายโซ่โปรตีน โดยการเชื่อมขวางระหว่างสายโซ่โปรตีนจะส่งผลต่อสมบัติของพลาสติกชีวภาพจากกลูเตนข้าวสาลี ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดการเชื่อมขวางระหว่างสายโซ่โปรตีน เช่น อุณหภูมิในการขึ้นรูป ชนิดของพลาสติกเชอร์ และชนิดของสารเติมแต่ง ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องควบคุมการเกิดการเชื่อมขวางของสายโซ่โปรตีนให้มีปริมาณที่เหมาะสม เพื่อให้ได้พลาสติกชีวภาพจากกลูเตนข้าวสาลีที่มีสมบัติที่ดีและสม่ำเสมอเหมาะสมแก่การนำไปใช้งาน

การศึกษาของ Sani and Soykeabkaew (2015) ที่ศึกษา การย่อยสลายทางชีวภาพของคอมโพสิตชีวภาพ ได้ทดสอบการย่อยสลายทางชีวภาพของคอมโพสิตชีวภาพ ซึ่งประกอบด้วย ขี้เลือย (SD) เสริมในเมทริกซ์ (WG) ข้าวสาลี (กลูเตน) และกลีเซอรอล โดยมีอัตราส่วน 50:50 (SD50) และอัตราส่วน 70:30 (SD70) โดยน้ำหนัก จึงนำไปเปรียบเทียบกับแป้งมันสาปะหลัง และเส้นไบปอ ตามมาตรฐาน ASTM D5988-03 หลังจาก 3 เดือนแป้งย่อยสลายมากกว่าเส้นไบปอ เนื่องจากเส้นไบปอมีปริมาณของหลักมากขึ้น สำหรับการย่อยสลายของใบโคลอมโพสิตในอัตราส่วนที่แตกต่างกันแสดงให้เห็นว่าอัตราส่วน 50:50 สลายตัวได้เร็วกว่าอัตราส่วน 70:30 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การสลายตัวอยู่ประมาณร้อยละ 22 เพราะอัตราส่วน 50:50 มีเมทริกซ์ของกลูเตนและกลีเซอรอลมากขึ้นซึ่งจะเกิดการสลายตัวได้ง่ายอัตราสูงสุดของการย่อยสลายทางชีวภาพสำหรับแต่ละวัสดุ ที่เป็นข้อสังเกตหลังจาก 14 วัน เพราะส่วนใหญ่น้ำได้ซึมเข้าไปในห่วงโซ่และเอนไซม์ยัดห่วงโซ่ ที่จะมีขนาดเล็กลงอย่างต่อเนื่อง จากนั้นจึงวัดปริมาณก้าชาร์บอนไดออกไซด์ เมื่อเกิดการย่อยสลายทางชีวภาพจึงมีการเกิดก้าชไฟฟ้าเข้าสู่สารละลายโพแทสเซียมไฮดรอกไซด์ ซึ่งทำให้สามารถดักจับ ก้าชาร์บอนไดออกไซด์ได้ตามมาตรฐาน ASTM D5338-03 (มาตรฐานดังที่กล่าวมา คือ วิธีการทดสอบสำหรับการย่อยสลายทางชีวภาพแบบใช้ออกซิเจนจากวัสดุเชิงประกอบภายในได้ที่มีปุ๋ยหมัก)

12.7 พลาสติกพอลิเอทิลีน (Polyethylene: PE)

พอลิเอทิลีน (PE) ผลิตจาก กระบวนการพอลิเมอไรเซชัน (polymerization) ของ ก๊าซเอทิลีน (Ethylene) ภายใต้ความดันและอุณหภูมิสูงโดยอยู่ในสภาพปราศจากตัวเร่งปฏิกิริยา โลหะ(Metal catalyst) การจับตัวของโมเลกุลในลักษณะสายโซ่สั้นและยาวจะส่งผลให้พอลิเอทิลีน ที่ได้ออกมามีความหนาแน่นแตกต่างกัน (สมศักดิ์ วรมงคลชัย, 2556) พอลิเอทิลีนแบ่งเป็น 3 ประเภท

1) พอลิเอทิลีนนิodicความหนาแน่นต่ำ (low density polyethylene หรือ LDPE) มีโครงสร้างแบบกิงก้านสาขาจำนวนมาก จึงทำให้มีปริมาตรสูง มีความหนาแน่นต่ำมีความโปร่งแสง นิยมนำมาถุงใส่ของ ถุงเย็นบรรจุอาหาร แผ่นพิล์ม เป็นต้น

2) พอลิเอทิลีนนิodicความหนาแน่นสูง (high density polyethylene หรือ HDPE) มีโครงสร้างการจัดเรียงตัวของโมเลกุลภายในโครงสร้างที่เป็นระเบียบ และปริมาณโครงสร้างผลึกสูง มีความชุ่ม ทนกรดและด่างได้ดี จึงนิยมนำมาใช้เป็นภาชนะบรรจุสารเคมี ถังขยะ ถังน้ำ เป็นต้น

3) พอลิเอทิลีนเทเรฟฟออลเตต (polyethylene terephthalate หรือ PET) เป็น พอลิเมอร์ไส่เม้มีสี แข็งทนทานต่อแรงกระแทก จึงนิยมใช้ในการผลิตขวดน้ำ

โดยสมบัติเชิงกลบางประการของพลาสติกพอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ (low density polyethylene หรือ LDPE) (สมศักดิ์ วรมงคลชัย, 2556) แสดงรายละเอียดในตารางที่

12.7-1

ตารางที่ 12.7-1 สมบัติเชิงกลบางประการของพลาสติกพอลิเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ (LDPE)

สมบัติ	หน่วย	ASTM	LDPE
ร้อยละการยืดตัว ณ จุดขาด	%	D638	90-800
การต้านทานแรงดึง	MPa	D638	4.10-16.0
ความหนา	mm	D638	0.05-0.30
อุณหภูมิหลอมเหลว	°C	-	98.0-120.0
ความแข็งแรงกระแทก	J.m ⁻¹	D256	-
ความเป็นผลึก	%	-	50.0-70.0

ที่มา: สมศักดิ์ วรมงคลชัย (2556)

12.8 ข้อมูลที่เกี่ยวกับกลอย

1) ลักษณะทั่วไปของกลอย (เกศริน มนีนุน และพวงเพ็ญ ศิริรักษ์, 2551) กลอยเป็นพืชที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ *Dioscorea hispida* อยู่ในสกุล *Dioscorea* L. วงศ์ไดօอสคοเรียซีอี (Dioscoreaceae) เป็นพืชใบเลี้ยงเดี่ยวอยู่ในเครือ *Dioscorea* L. และอยู่ในพันธุ์ *Dioscoreahispida*

2) ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของกลอย กลอยมีลำต้นเป็นถิ่นไม่สามารถตั้งตระหง่านได้ ต้องพันกับต้นไม้อื่น ลำต้นมีหนามแหลม (สุพรรษชา ขำพวง และปรีชา วันเพ็ญ, 2545) เป็นไม้เถาล้มลุก มีหัวอยู่ใต้ดิน เช่นเดียวกับหัวมัน เถาอ่อนสีเขียว เถาแก่สีน้ำตาล มีหนามแข็งรอบถิ่น มักจะพันเลื้อยไปบนต้นไม้สูงและไปได้ไกล ส่วนหัวค่อนข้างกลม สีน้ำตาลอมเหลือง มีรากเล็กๆ กระจายทั่วทั้งหัวทำหน้าที่สะสมอาหาร ดังแสดงในภาพที่ 12.8-1

ภาพที่ 12.8-1 ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของกลอย

ที่มา: กรมป่าไม้ (2550)

- 3) แหล่งกำเนิดกลอย กลอยพบทามธรรมชาติในประเทศไทยเดิม จีนตอนใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และนิว咎นี เมื่อพืชที่นิยมใช้ในการประกอบอาหารหรือนำมาผลิตแป้ง
- 4) การเก็บกลอยนิยมทำกันในหน้าร้อน เพราะกลอยจะมีหัวใหญ่ โผล่พ้นดิน และ เกาะแห้งตาย ทำให้เก็บง่าย ประมาณเดือนเมษายน

12.9 สายพันธุ์ของกลอย

กลอยมีชื่อเรียกแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น กลอยมัน กลอยข้าวเหนียว กลอยข้าวเจ้า กลอยหัว และกลอยนก เป็นต้น ในประเทศไทยมีกลอยประมาณ 32 ชนิด พับมาก ทางภาคเหนือ และภาคอีสาน ในช่วงฤดูฝนจนถึงฤดูหนาว สำหรับชาวบ้านจะแบ่งประเภทของกลอย ตามลักษณะของลำต้นและตามสีในเนื้อหัวกลอยได้ 2 ชนิด คือ

- 1) กลอยข้าวเจ้า จะมีลักษณะของ枝条และก้านใบสีเขียว และจะมีเนื้อสีขาวนวล และเนื้อหัวกว่ากลอยข้าวเหนียว
- 2) กลอยข้าวเหนียว มี枝条สีน้ำตาลอ่อน และมีสีเหลืองอ่อนถึงเหลืองเข้ม (สีทอง) เนื้อเหนียวและรสชาติดีกว่ากลอยข้าวเจ้า (มีเนื้อที่ร่วนซุย) ดังนั้น ชาวบ้านหรือเกษตรกรจึงมักจะนิยม กินกลอยข้าวเหนียวมากกว่ากลอยข้าวเจ้า

12.10 ลักษณะและองค์ประกอบทางเคมีของหัวกลอย

หัวกลอย มีลักษณะกลมรีๆ มีรากเล็กๆ อยู่รอบๆ หัว กลอยต้นหนึ่งจะมีหัวกลอยประมาณ 4–5 หัว หัวกลอยมีเปลือกบางสีน้ำตาลแกรมเหลืองเนื้อภายใน หัวกลอย มี 2 ชนิด คือเนื้อสีขาวเรียกว่ากลอยหัวเหนียว และเนื้อสีครีมเรียกว่ากลอยไข่หรือกลอยเหลือง ดังแสดงในภาพที่ 12.10-1

ภาพที่ 12.10-1 ลักษณะของหัวกลอย

ที่มา: กรมป่าไม้ (2550)

กลอยมีส่วนประกอบทางเคมีคือ ความชื้นร้อยละ 78 คาร์บอไฮเดรตร้อยละ 18 ไขมันร้อยละ 0.16 โปรตีนร้อยละ 1.18 เยื่อเยร้อยละ 0.93 และถ้าร้อยละ 0.69 อะไมโลสร้อยละ 19.77 และยังพบสารพิษร้อยละ 0.44 เป็นสารที่อยู่ในกลุ่มอัลคาลอยมีสูตร คือ $C_{13}H_{19}O_2N$ สารอีกชนิดหนึ่ง คือ Diosgenin อยู่ในกลุ่ม Saponin สารทั้งสองชนิดนี้มีปริมาณสูงมากในถุงฟันและค่อยๆ ต่ำลงจนกระทั่งต่ำสุดในถุงร้อน (สุพรรษา ขำพวง และปรีชา วันเพ็ญ, 2545)

12.11 ความเป็นพิษและวิธีการล้างพิษ

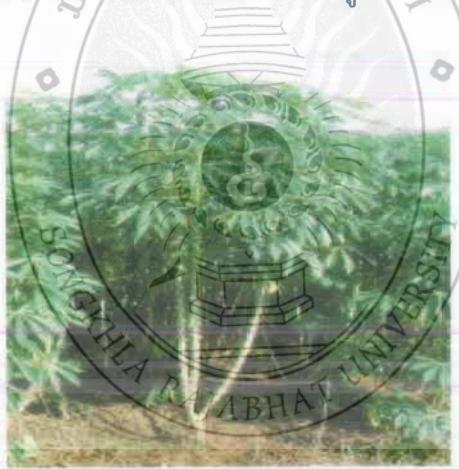
กลอยมีสารพิษที่ชื่อว่า ไดออสคอรีน (Dioscorine) และ ไดออสเจนิน (Diosgenine) เป็นสารในกลุ่มอัลคาลอยด์ สารพิษชนิดนี้มีผลให้เกิด อาการใจสั่น วิงเวียน คลื่นไส้ อาเจียน เหื่อออกตัวเย็น ตาพร่ามัว ซึ่งจัดเป็นเบ้า

กลอย เป็นพิษที่มีพิษแต่ด้วยภูมิปัญญาชาวบ้านก็ได้คิดคันวิธีในการกำจัดสารพิษในหัวกลอย โดยวิธีที่นิยม คือ การนำกลอยมาปอกเปลือก ฝานเป็นชิ้นบางๆ หนาประมาณ 1-1.5 เซนติเมตร ตากให้แห้ง จะเก็บไว้ได้นานหลายเดือน ก่อนนำกลอยมาปรุงอาหารให้นำไปแช่ในน้ำไว้เป็นเวลานาน 1 วัน กับ 1 คืน แต่หากเป็นกลอยที่เก็บในช่วงหน้าฝนซึ่งมีพิษมาก ต้องแช่ในน้ำไว้นาน 3 วัน 3 คืน พร้อมทั้งใช้ใบชุมเห็ดเทศวางทับด้านบน และวนนำมานวดให้นุ่ม ก่อนนำไปผึงแดด

และนำกลับมาใส่ภาชนะแข่นน้ำเย็นเดิมทำซ้ำกัน 2-3 ครั้ง จึงนำมารับประทานได้ (เกศрин มณีนุน และพวงเพ็ญ ศิริรักษ์, 2551)

12.12 ข้อมูลที่เกี่ยวกับมันสำปะหลัง

- 1) ลักษณะทั่วไปของมันสำปะหลัง (กล้านรง ศรีรอด, 2549) มันสำปะหลังเป็นพืชที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ *Manihot esculenta* (L.) Crantz ชื่อสามัญเรียกหลายชื่อ เช่น Cassava, Yuca, Mandioa, Manioc, Tapioca
- 2) ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของมันสำปะหลัง มันสำปะหลังเป็นไม้พุ่ม สูง 1.3-5 เมตร รากแบบสะสมอาหาร (tuberous root) สายพันธุ์ที่นิยมปลูกสูงประมาณ 2.5 เมตร เส้นผ่าศูนย์กลาง 10-1.5 เซนติเมตร ในเมืองลึก 3-7 ร่อง มีหูใบ ก้านใบยาว ดอกเป็นช่อออก ผลแบบแคปซูลทรงกลม ประมาณ 1.2 เซนติเมตร การจำแนกสายพันธุ์ใช้คุณลักษณะหลายอย่างช่วยในการจำแนก เช่น สีของใบอ่อน สีก้านใบ สีลำต้น ขนาดยอดอ่อน ลักษณะทรงต้น ที่ใบ ดังแสดงในภาพที่ 12.12-1

ภาพที่ 12.12-1 ลักษณะทางพันธุศาสตร์ของมันสำปะหลัง

ที่มา: กรมวิชาการเกษตร (2547)

- 3) แหล่งกำเนิดมันสำปะหลัง มันสำปะหลังมีถิ่นกำเนิดในอเมริกาใต้ เช่น ประเทศเบรู เม็กซิโก กัวเตมาลา ยอนดูรัส และบราซิล ซึ่งมีการปลูกมันสำปะหลังมา 3,000 ถึง 7,000 ปีแล้ว ต่อมาได้ขยายไปสู่แหล่งอื่นๆ ของโลก โดยชาวโปรตุเกส และสเปน นำมันสำปะหลังจากเม็กซิโก มายังพิลิปปินส์ ประมาณ ค.ศ. 17 และชาวชองอลเลนด์ นำไปยังอินโดนีเซีย ประมาณ ค.ศ. 18

4) มันสำปะหลังสามารถปลูกได้ทุกเดือน โดยที่ไม่ต้องรีบในช่วงต้นฤดูฝนเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือระหว่างเดือนมีนาคม-เดือนพฤษภาคม สามารถปลูกในช่วงปลายฤดูฝนสามารถเริ่มในเดือนพฤษจิกายน ถูกกาลเพาะปลูกนั้นถูกกำหนดโดยช่วงเวลาการเก็บเกี่ยวและความชื้นที่มีอยู่ในดิน

12.13 มันสำปะหลังที่ปลูกในประเทศไทย แบ่งเป็น 2 ชนิดคือ

1) ชนิดหวาน (sweet type) เป็นมันสำปะหลังที่มีปริมาณกรดไฮโดรไซยานิคต่ำ ไม่มีรสขมใช้เพื่อการบริโภคของมนุษย์ มีทั้งชนิดเนื้อร่วนนุ่ม และชนิดเนื้อแน่น เหนียว แต่มีจำนวนน้อย

2) ชนิดขม (bitter type) เป็นมันสำปะหลังที่มีกรดไฮโดรไซยานิคสูง เป็นพิษ และมีรสขม ไม่เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์ หรือใช้หัวมันสำปะหลังสอดเสี้ยงสัตว์โดยตรง แต่จะใช้สำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปต่างๆ เช่น แบ่งมัน มันอัดเม็ด และแอลกอฮอล์ เป็นต้น เนื่องจากมีปริมาณแป้งสูง มันสำปะหลังที่ปลูกในประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นชนิดขมสำหรับใช้ในอุตสาหกรรม

12.14 วิธีการปลูกมันสำปะหลัง

ใช้ท่อนพันธุ์ที่มีอายุ 10-12 เดือน ตัดทิ้งไว้ไม่เกินประมาณ 15 วัน โดยตัดให้มีความยาวประมาณ 20 เซนติเมตร มีตาไม่น้อยกว่า 5 ตา เพื่อป้องกันเชื้อราและแมลง ควรจุ่มท่อนพันธุ์ในยาแคปแทน 1.6 ซีด (160 กรัม) ผสมร่วมกับมาลาเร้อน 20 ซีซี ในน้ำ 20 ลิตร ประมาณ 5 นาทีก่อนปลูก ปลูกเป็นแพรแนวตระหง่าน เพื่อสะดวกในการบำรุงรักษาและกำจัดวัชพืช โดยใช้ระยะห่างระหว่างถalka 1.20 เมตร ระยะระหว่างต้น 80 เซนติเมตร และปักท่อนพันธุ์ให้ตั้งตรงลึกในดินประมาณ 10 เซนติเมตร (กล้ามรัง ศรีรัต, 2549)

12.15 ลักษณะและองค์ประกอบทางเคมีมันสำปะหลัง

หัวของมันสำปะหลัง คือส่วนรากที่ขยายใหญ่เพื่อสะสมอาหารที่เป็นคาร์บอไฮเดรต รากสะสมอาหารมีปริมาณแป้งประมาณร้อยละ 15–40 มีกรดไฮโดรไซยานิคหรือกรดพารัสซิกซึ่งมีพิษ จะมีอยู่มากในส่วนของเปลือกมากกว่าเนื้อของหัว หัวมันสำปะหลังเมื่อตัดตามขวางมีส่วนประกอบเปลือกชั้นนอก มีสีขาว หรือสีน้ำตาลอ่อนถึงแก่ หรือสีชมพู เปลือกชั้นใน มีสีขาว ความหนา 0.1-0.3 เซนติเมตร เปลือกชั้นนอกและเปลือกชั้นใน เรียกว่ามันว่าเบสือก ส่วนแกนกลางหรือส่วนสะสมแป้ง มีสีขาว เหลือง หรือสีชมพู ดังแสดงในภาพที่ 12.15-1

ภาพที่ 12.15-1 ลักษณะของมันสำปะหลัง

ที่มา: กรมวิชาการเกษตร (2547)

มันสำปะหลังมีองค์ประกอบของหัว คือน้ำร้อยละ 60.21 เป็นกรอ 4.08
แป้งร้อยละ 25.87 ไขยานีด 2.85 ส่วนในล้านส่วน จะมีองค์ประกอบในแป้ง คือ แป้งร้อยละ 71.9
โปรตีนร้อยละ 1.57 เยื่อไยร้อยละ 1.77 เด้าร้อยละ 1.20 ในมันร้อยละ 0.06 คาร์บอไฮเดรตที่ไม่ใช่
แป้งร้อยละ 3.59 อะไมโลสร้อยละ 23.5 (กล้านรง ศรีรัต, 2549)

13. วิธีการดำเนินการวิจัย

13.1 การศึกษาและรวบรวมข้อมูลทุกด้าน

1) ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากพืชหัว โดยศึกษาข้อมูล
จากการวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น การเตรียมและสมบูรณ์ของพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังผสม
ยางธรรมชาติ การประยุกต์ใช้มันเป็นสีสอดเพื่อผลิตพลาสติกย่อยสลายทางชีวภาพ และการเบรียบเที่ยบ
การย่อยสลายทางชีวภาพของแผ่นพลาสติกชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังและแป้งสาคู

2) ศึกษาคุณสมบัติของหัวกลอยที่จะนำมาผลิตเป็นแผ่นฟิล์มชีวภาพ โดยศึกษา
จากปริมาณของอะไมโลสในหัวกลอยและศึกษาขั้นตอนวิธีการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพมันสำปะหลัง
ผสมยางธรรมชาติ ศึกษาวิธีการทดสอบคุณสมบัติพลาสติก และศึกษามาตรฐานในการทดสอบ
แผ่นพลาสติก

13.2 การศึกษาปริมาณแป้งและกลีเซอรีนที่เหมาะสมในการผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจาก แป้งมันสำปะหลัง

1) การเตรียมอัตราส่วนระหว่างแป้งมันสำปะหลังกับกลีเซอรีนโดยในการศึกษานี้ทำ
การทดสอบทั้งหมด 15 สูตร มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 13.2-1

ตารางที่ 13.2-1 การศึกษาปริมาณแป้งมันสำปะหลังและปริมาณกลีเซอเรินที่เหมาะสม

ปริมาณแป้งมันสำปะหลัง (g)	ปริมาณกลีเซอเริน (ml)			ปริมาณน้ำกลั่น (ml)
5	0.5	1.0	1.5	100
6	0.5	1.0	1.5	100
8	0.5	1.0	1.5	100
10	0.5	1.0	1.5	100
12	0.5	1.0	1.5	100

2) การผลิตแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลัง โดยวิธีการทางความร้อนของแป้ง (Thermal Gelatinization) ละลายแป้งในน้ำกลั่น 100 มิลลิลิตร โดยแช่ในอ่างน้ำมันพีชร้อนที่มีอุณหภูมิ 70-80 องศาเซลเซียส กวนโดยใช้แท่งแก้วคน เป็นเวลา 30 นาที เมื่อเวลาผ่านไป 10 นาที แป้งจะมีลักษณะเป็นแป้งเปียกใส แล้วจึงหยดกลีเซอเรินในปริมาณที่ระบุไว้ในตารางที่ 3.5.2-1 กวนต่อจนกระทั้งครบ 30 นาที เทไส่องากน้ำ จากนั้นทิ้งไว้ที่อุณหภูมิห้องเป็นเวลา 24 ชั่วโมง เพื่อลดการเกิดพองอากาศ และอบที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

13.3 การพัฒนาแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

1) การเตรียมอัตราส่วนของแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังกับปริมาณกลีเซอเริน 1.5 มิลลิลิตร ดังแสดงในตารางที่ 13.3-1

ตารางที่ 13.3-1 อัตราส่วนแผ่นฟิล์มจากแป้งกลอยผสมกลีเซอเรินและแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้งกลอย:แป้ง มันสำปะหลัง	ปริมาณแป้ง (g)		กลีเซอเริน (ml)	น้ำกลั่น(ml)
	แป้งกลอย	แป้งมันสำปะหลัง		
100:0	6.0	0.0	1.5	100
90:10	5.4	0.6	1.5	100
80:20	4.8	1.2	1.5	100
70:30	4.2	1.8	1.5	100
60:40	3.6	2.4	1.5	100
50:50	3.0	3.0	1.5	100
40:60	2.4	3.6	1.5	100
30:70	1.8	4.2	1.5	100
20:80	1.2	4.8	1.5	100
10:90	0.6	5.4	1.5	100
0:100	0.0	6.0	1.5	100

2) การผลิตแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังโดยวิธีวิธีการทางความร้อนของแป้ง (Thermal Gelatinization) เช่นเดียวกับขั้นตอนการผลิตแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังในข้อ 3.5.2

13.4 การศึกษาสมบัติทางกายภาพของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

การศึกษานี้มีการทดสอบคุณสมบัติทางกายภาพของแผ่นพิล์ม ได้มีการทดสอบในพารามิเตอร์ต่างๆ ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 13.4-1

ตารางที่ 13.4-1 พารามิเตอร์ที่ใช้ในการศึกษา

พารามิเตอร์ที่ใช้ในการศึกษา	วิธีทดสอบ	เอกสารอ้างอิง
1.) สมบัติของแผ่นพิล์มจากกลอย		
1.1) ค่าความด้านทานแรงดึง*	เครื่องวัดความด้านทานแรงดึง	สมศักดิ์ วรเมคงชัย (2556)
1.2) ค่าแรงดึงสูงสุด		
1.3) ค่าร้อยละการยืดตัว ณ จุดขาด*		
1.4) ความหนาของแผ่นพิล์ม*	เครื่อง Micrometer	
1.5) ค่ามอคูลัสยืดหยุ่น	ASTM D882	
1.6) ร้อยละการดูดซับน้ำ	ตัดแปลงจาก TAPPI T 412	สุนิชา โรษรี และเจนจิรา สุวรรณ. (2559)
1.7) ความเข็ม	ตัดแปลงจาก TAPPI T 412	
2.) การย่ออย่างสลายของถุงแพะชำ	การหาน้ำหนักถุงที่หายไป	พระดี สงวนสุก (2552)

หมายเหตุ

* หมายถึง มาตรฐาน ASTM D638 สมบัติแรงดึงขาดของพลาสติกและพลาสติกเสริมแรง

13.5 การศึกษาการย่ออย่างสลายของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

ตัดชิ้นทดสอบจากแผ่นพิล์ม ขนาด 2×4 เซนติเมตร จำนวน 3 ชิ้น เพื่อทำการทดสอบ 3 ชิ้น นำมาห่อด้วยผ้าขาวบาง แล้วนำไปอบที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง แล้วซึมน้ำหนักตัวอย่างพร้อมผ้าขาวบางเป็นน้ำหนักตั้งต้น (m_0) ทำการทดสอบการย่ออย่างสลายโดยวิธีการฝัง (Burial Test) ในสภาพธรรมชาติ ดัดแปลงจาก วิธีการศึกษาของ พระดี สงวนสุก (2552) มีขั้นตอนดังนี้

1) เตรียมแปลงทดสอบ โดยนำตัวกร้าขนาด $28 \times 37.5 \times 9.5$ เซนติเมตร มาใส่ดินผสมปุ๋ย (ที่มีขายตามร้านค้าทั่วไป) จนระดับความสูงถึง 6 เซนติเมตร แบ่งระยะห่างเป็น 3 แฉว ต่างกัน 3 เซนติเมตร แล้วนำดินผสมปุ๋ยมากลบจนเกือบทึบต่อกัน ทำการดน้ำครั้งที่ 1 และดน้ำต่อเนื่อง 2 วันต่อครั้ง จนครบระยะเวลาทดสอบที่ 5 สัปดาห์

2) ทำการศึกษาการย่อยสลายของแผ่นพืล์มทุกๆ สัปดาห์ โดยขุดชิ้นทดสอบจากตัวกร้า เมื่อได้ชิ้นทดสอบที่ห่อด้วยผ้าขาวบาง นำมาล้างด้วยน้ำเปล่าเพื่อทำความสะอาดและกำจัดดินที่ติดอยู่ กับผ้า และนำไปอบที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

3) นำชิ้นทดสอบไปชั่งด้วยเครื่องชั่ง 4 ตำแหน่ง และทำการบันทึกน้ำหนัก (m_1) หลังผ่าน 5 วัน คำนวณ ร้อยละการย่อยสลาย ดังสมการที่ 1

สมการที่ 1 การคำนวณร้อยละการย่อยสลาย

$$M = \frac{m_0 - m_1}{m_0} \times 100$$

หมายเหตุ

M = ร้อยละการย่อยสลาย, m_0 = น้ำหนักเริ่มต้น (mm), m_1 = น้ำหนักหลังย่อยสลาย (mm)

13.6 การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

- 1) วิเคราะห์ด้วยสถิติแบบพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- 2) วิเคราะห์ข้อมูล ด้วยสถิติแบบอ้างอิงวิธี Independent Sample T-Test เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแผ่นพืล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลังกับพลาสติก พอลิเอทิลีน (PE)

14. ระยะเวลาการทำวิจัย

การศึกษานี้มีระยะเวลาดำเนินการวิจัยระหว่างวันที่ 13 มกราคม 2560 – 30 พฤศจิกายน 2561 ซึ่งมีแผนการดำเนินงานตลอดโครงการแสดงไว้ใน ตารางที่ 14-1

ตารางที่ 14 -1 ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินงาน	2560											2561										
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11-3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
รวบรวมข้อมูลและตรวจสอบเอกสาร	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	●	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
สอบโครงร่างวิจัย	●	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
การทดลองในห้องปฏิบัติการ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
สอบรายงานความก้าวหน้าทางวิจัย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	●	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
วิเคราะห์และสรุปผล	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
สอบรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	●	—	—
แก้ไขรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

หมายเหตุ

— หมายถึง ช่วงระยะเวลาดำเนินการวิจัย

— — — หมายถึง ช่วงระยะเวลาดำเนินการวิจัย

● หมายถึง ช่วงระยะเวลาสอบ

■ หมายถึง ช่วงเวลาฝึกประสบการณ์วิชาชีพทางวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

สมบัติความต้านทานต่อแรงดึง

โดยการทดสอบสมบัติความต้านทานต่อแรงดึงตามมาตรฐาน ASTM D-638M-93 โดยใช้เครื่อง Universal Testing Machine รุ่น NRI TS500-30B ใช้ load cell ที่ 1 kN ความเร็ว 50 mm min⁻¹ และวิเคราะห์ความต้านทานต่อแรงดึง (tensile strength) แรงดึงสูงสุด modulus of elasticity ของวัสดุ (Young's Modulus) และเปอร์เซ็นต์การยืดตัว ณ จุดขาด (elongation at break)

1. ความต้านทานต่อแรงดึง (Tensile strength) คือ ทดสอบจากลักษณะการยืดออกของตัวอย่างเมื่อได้รับแรงดึงจากภายนอก โดยอาศัยเทอม 2 เทอมที่สัมพันธกัน คือ ความเค้น (stress : σ) และความเครียด (strain : ϵ)

2. จุดคราก (Yield point) คือ จุดที่เกิดการเปลี่ยนรูปแบบพลาสติก ค่าความเค้นที่จุดนี้เรียกว่า ความเค้นจุดคราก (Yield stress) หรือความแข็งแรงจุดคราก (Yield strength) เป็นจุดแบ่งระหว่างพฤติกรรมการคืนรูปกับการคงรูปของวัสดุ

3. ความเค้น (stress : σ) คือ แรงที่ใช้ในการดึงหรือยืดตัวอย่าง ต่อหนึ่งหน่วยพื้นที่หน้าตัด ซึ่งมีหน่วยเป็น N/m² หรือ Pa คำนวนได้จากสูตรดังนี้

$$\sigma = \frac{F}{A}$$

4. ความเครียด (strain : ϵ) คือ อัตราส่วนระหว่างความยาวที่เปลี่ยนไปของตัวอย่าง เมื่อได้รับแรงดึงต่อความยาวเริ่มต้น มีหน่วยเป็น m/m คำนวนได้จากสูตรดังนี้

$$\epsilon = \frac{\Delta L}{L_0}$$

5. โมดูลัสยืดหยุ่น (Young's Modulus) คือ เมื่อวัสดุได้รับความเค้นเกินกว่าค่าความเค้นคราก การเปลี่ยนแปลงของวัสดุจะเข้าสู่ช่วงพลาสติกซึ่งไม่สามารถคืนรูปได้

6. การยืดตัว ณ จุดขาด (Elongation) คือความสามารถในการยืดตัวของวัสดุที่เกิดการแตกหักของชิ้นงาน

สมบัติการดูดซึมน้ำ

ศึกษาโดยการตัดชิ้นตัวอย่างขนาด 2×2 ตารางเซนติเมตร ซึ่งนำหันก่อนแล้วหลังเช่น โดยชั่งน้ำหนักของชิ้นตัวอย่างทุกๆ 1 นาที จนชิ้นตัวอย่างเกิดการฉีกขาด (ห้ามซับน้ำด้วยกระดาษซับเนื่องจากจะทำให้แผ่นฟิล์มติดกระดาษและเกิดการฉีกขาดง่าย)

ศึกษารายละเอียดของถุงเพาะ

สมการที่ 1 การคำนวณร้อยละการย่อยสลาย

$$M = \frac{m_0 - m_1}{m_0} \times 100$$

หมายเหตุ M = ร้อยละการย่อยสลาย

m_0 = น้ำหนักเริ่มต้น

m_1 = น้ำหนักหลังย่อยสลาย

ปอกเปลือกหัวกลอย และหั่นเป็นแผ่นบางๆ

ก่อนล้างพิมสีเหลือง

หลังล้างพิมสีขาว

นำไปผึ่งแดดหรือตากให้แห้ง

ภาพที่ ค1 การล้างพิษหัวกลอย

นำกลอยป่นละเอียดกับน้ำกลั่น

นำตัวอย่างน้ำแข็งที่ได้ กรองผ่านผ้าขาวบาง
และตะแกรง

นำแยกโดยใช้เครื่อง Centrifuge 15 นาที

อบแห้งที่อุณหภูมิ 50 °C เป็นเวลา 15 ชั่วโมง

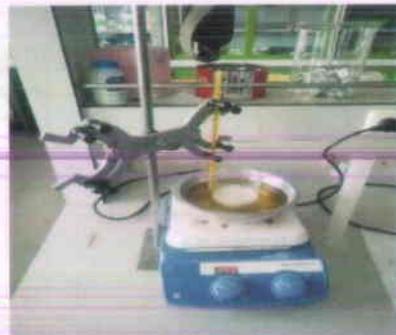

บดเป็นผง

ภาพที่ ค2 การทำเป็นจากหัวกลอยหัวกลอย

ขั้นตอนมาในอัตราส่วนต่างๆ แล้วเติม
น้ำกลั่น 100 ml

คนให้เข้ากันโดยให้ความร้อน เป็นเวลา 10 นาที

เติม Glycerol ให้ความร้อนต่อจังหวะ 30 นาที

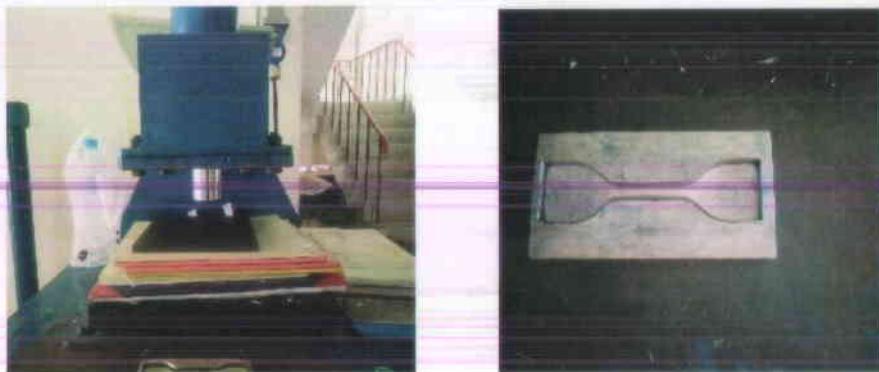

อบที่อุณหภูมิ 50 °C เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

นำสารละลายเทใส่ภาชนะขึ้นรูป

ภาพที่ ค3 การขึ้นรูปแผ่นพิล์มชีวภาพ

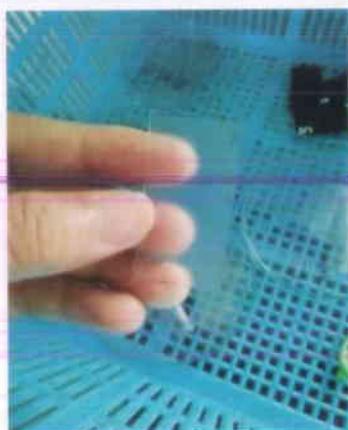

เครื่องตัดชิ้นทดสอบเป็นรูปดัมเบล

วัดความหนา โดยใช้เครื่อง
วัดแรงดึง โดยใช้เครื่องต้านทานแรง

ภาพที่ ค4 การทดสอบเชิงกลของแผ่นฟิล์มชีวภาพ

ตัดแผ่นฟิล์มขนาด 2x4 ซ.ม.

ชั่งหน้าหนักก่อนฝังดิน

นำขันทดสอบไปฝังดินแล้วก็ประมาณ 5 ชม.

ภาพที่ ค5 การทดสอบการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพ

ภาพที่ ค6 การการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพในสัปดาห์ที่ 1

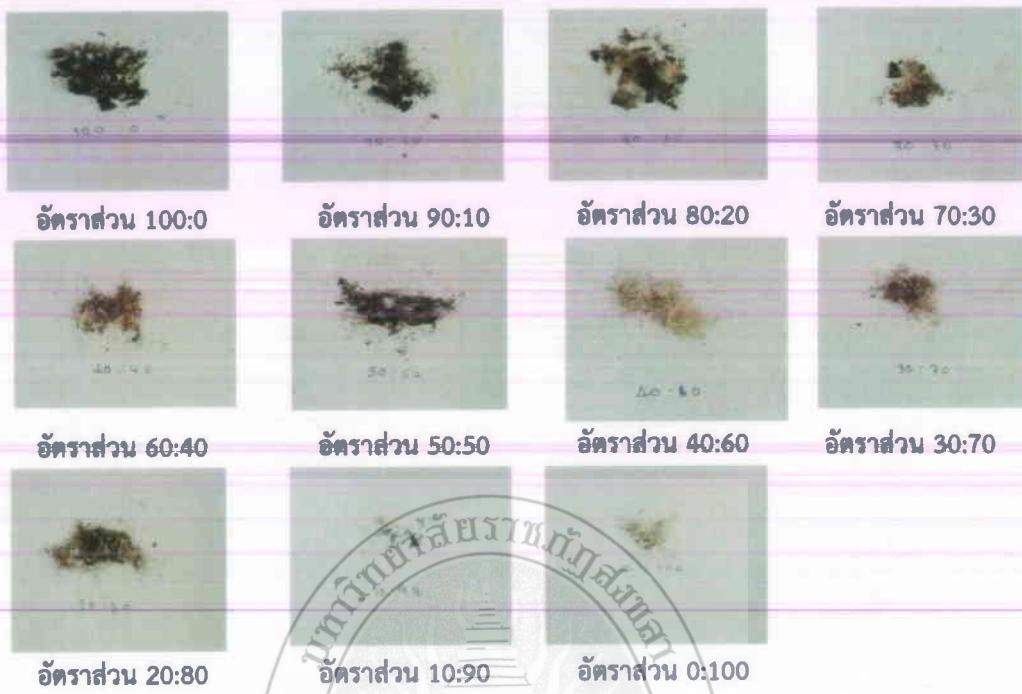
ภาพที่ ค7 การการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพในสัปดาห์ที่ 2

ภาพที่ ค8 การการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพในสัปดาห์ที่ 3

ภาพที่ ค9 การการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพในสัปดาห์ที่ 4

ภาพที่ ก10 การการย่อยสลายของแผ่นฟิล์มชีวภาพในสัปดาห์ที่ 5

ผลการทดสอบเชิงกลของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลัง

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบสมบัติทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งมันสำปะหลังที่มีปริมาณ
แป้งมันสำปะหลัง 5, 6, 8, 10 และ 12 กรัม กดีเซอร์น 0.5, 1 และ 1.5 มิลลิลิตร

ปริมาณแป้งมันสำปะหลัง (g)	ปริมาณกดีเซอร์น (ml)	ความหนา (mm)	แรงดึงสูงสุด (N)	การต้านทานแรงดึง (MPa)	การยึดตัว ณ จุดขาด (%)
5	0.5	0.2333	9.5671	0.0767	2.8330
	1.0	0.2267	19.3133	16.8633	7.1667
	1.5	0.2400	1.7167	1.4000	220.6690
6	0.5	0.2300	3.6033	3.0700	3.0167
	1.0	0.2333	1.3967	0.9733	122.2067
	1.5	0.2333	2.1357	5.1833	203.3337
8	0.5	0.3667	13.6833	7.2533	8.8750
	1.0	0.3800	6.3967	3.1400	2.6655
	1.5	0.3300	1.2500	0.7633	104.7417
10	0.5	0.5300	9.9900	0.0400	2.1611
	1.0	0.3900	10.8333	5.4500	5.8388
	1.5	0.5233	4.5767	1.7800	5.8377
12	0.5	0.3567	6.3967	3.1400	2.6900
	1.0	0.8400	17.1700	4.0567	6.8517
	1.5	0.7367	1.9467	0.4600	1.6817

ผลการทดสอบเชิงกลของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมเป็นมันสำปะหลัง

การทดสอบเชิงกลของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมเป็นมันสำปะหลังที่มีปริมาณเป็น 6 กรัม กลีเซอรีน 1.5 มิลลิลิตร มาทำการทดสอบ 11 อัตราส่วน (100:0, 90:10, 80:20, 70:30, 60:40, 50:50, 40:60, 30:70, 20:80, 10:90 และ 0:100)

ตารางที่ 2 ความหนาของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมเป็นมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแบ่งกลอย:แบ่งมันสำปะหลัง	ครั้งที่				
	1	2	3	เฉลี่ย	SD
100:0	0.2500	0.2200	0.2100	0.2267	0.0208
90:10	0.2300	0.2400	0.2400	0.2367	0.0058
80:20	0.2000	0.2100	0.2100	0.2067	0.0058
70:30	0.2300	0.2100	0.2100	0.2167	0.0115
60:40	0.2700	0.2800	0.2500	0.2667	0.0153
50:50	0.2300	0.2300	0.2200	0.2267	0.0058
40:60	0.2400	0.2800	0.2800	0.2667	0.0231
30:70	0.3000	0.2500	0.2500	0.2667	0.0289
20:80	0.2400	0.2300	0.2700	0.2467	0.0208
10:90	0.2600	0.2700	0.2800	0.2700	0.0100
0:100	0.2400	0.2200	0.2400	0.2333	0.0115
PE	0.0900	0.0900	0.0900	0.0900	0.0000

ตารางที่ 3 แรงดึงสูงสุดของแผ่นพีล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้งกลอย:แป้งมันสำปะหลัง	ครั้งที่				
	1	2	3	เฉลี่ย	SD
100:0	3.8100	2.8700	3.8800	3.5200	0.5640
90:10	3.6000	3.7700	3.7000	3.6900	0.0854
80:20	3.5800	4.4400	3.2200	3.7467	0.6268
70:30	4.0100	4.1100	4.1400	4.0867	0.0681
60:40	4.6196	4.6198	4.6197	4.6197	0.0001
50:50	4.9210	4.9211	4.9209	4.9210	0.0001
40:60	5.9653	5.9654	5.9655	5.9654	0.0001
30:70	4.9058	4.9056	4.9057	4.9057	0.0001
20:80	4.7178	4.7179	4.7178	4.7178	0.0001
10:90	3.9159	3.9157	3.9154	3.9157	0.0003
0:100	2.9530	2.9511	2.9510	2.9517	0.0011
PE	5.9599	5.9600	5.9610	5.9603	0.0006

ตารางที่ 4 การต้านทานแรงดึงของแผ่นพีล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้งกลอย:แป้งมันสำปะหลัง	ครั้งที่				
	1	2	3	เฉลี่ย	SD
100:0	2.8100	2.1400	2.9300	2.6267	0.4257
90:10	3.0500	2.1000	3.5300	2.8933	0.7278
80:20	3.0167	3.0166	3.0167	3.0167	0.0001
70:30	3.1101	3.1100	3.1100	3.1100	0.0001
60:40	3.8400	3.7500	3.7500	3.7800	0.0520
50:50	3.8200	3.9000	3.8700	3.8633	0.0404
40:60	6.1900	6.1900	6.1900	6.1900	0.0000
30:70	4.3301	4.3300	4.3299	4.3300	0.0001
20:80	6.4670	6.4666	6.4650	6.4666	0.0011
10:90	6.9810	6.9800	6.9833	6.9833	0.0017
0:100	6.9940	6.9933	6.9920	6.9933	0.0010
PE	6.6200	6.6200	6.6200	6.6200	0.0000

ตารางที่ 5 ร้อยละการยึดตัว ณ จุดขาดของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแบ่งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแบ่งกลอย:แบ่งมันสำปะหลัง	ครั้งที่				
	1	2	3	เฉลี่ย	SD
100:0	25.00	22.30	24.70	24.00	1.4799
90:10	25.91	26.20	26.89	26.33	0.5034
80:20	32.20	31.20	31.10	31.50	0.6083
70:30	56.05	54.22	52.92	54.40	1.5725
60:40	66.67	66.67	66.67	66.67	0.0001
50:50	66.67	66.67	66.67	66.67	0.0001
40:60	102.50	102.51	102.51	102.51	0.0001
30:70	107.17	107.17	107.17	107.17	0.0001
20:80	107.67	107.67	107.67	107.67	0.0001
10:90	155.33	155.33	155.33	155.33	0.0001
0:100	203.33	203.33	203.33	203.33	0.0001
PE	95.88	96.04	96.25	96.06	0.1856

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบสมบัติทางกายภาพของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้งกลอย:แป้งมันสำปะหลัง	ความหนา (mm)	แรงดึงสูงสุด (N)	การด้านทาน (MPa)	ความเครียด (%)	การยืดตัวณ จุดขาด (%)	ความเด็น (N/m^2)	ค่ามอดูลัสยืดหยุ่น (MPa)
100:0	0.2267	3.5200	2.6267	0.2400	24.0000	0.6902	2.8758
90:10	0.2367	3.6900	2.8933	0.2633	26.3333	0.7235	2.7476
80:20	0.2067	3.7467	3.0167	0.3150	31.5000	0.7346	2.3322
70:30	0.2167	4.0867	3.1100	0.5433	54.3333	0.8013	1.4748
60:40	0.2667	4.6197	3.7800	0.6167	61.6670	0.9058	1.4689
50:50	0.2267	4.9210	3.8633	0.6667	66.6667	0.9649	1.4474
40:60	0.2667	5.9654*	6.1900*	0.9751*	97.5050*	1.1697*	1.1996*
30:70	0.2667	4.9057	6.3300*	1.0717	107.1667	0.9619	0.8976
20:80	0.2467	4.7178	6.4666*	1.0767	107.6667	0.9251	0.8592
10:90	0.2700	3.9157	6.9833*	1.5533	155.3333	0.7678	0.4943
0:100	0.2333	2.9517	6.9933*	2.0333	203.3333	0.5788	0.2846
PE	0.0900	5.9600	6.6200	0.9503	95.0318	1.1686	1.2297
มาตรฐาน ASTM D638	0.05 – 0.30	-	4.1 - 16	-	90 - 800	-	-

หมายเหตุ:

* หมายถึง เมื่อเปรียบเทียบกับพลาสติกพอลิเอทธิลีน (PE) แบบ LDPE ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P<0.05$)

ตารางที่ 6 ความชื้นของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้ง กลอย:แป้งมัน สำปะหลัง	น้ำหนักก่อนซึ่ง (กรัม)				น้ำหนักหลังซึ่ง (กรัม)			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	เฉลี่ย	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	เฉลี่ย
100:0	0.1662	0.2118	0.1585	0.1788	0.1315	0.166	0.1255	0.1410
90:10	0.235	0.2652	0.2589	0.2530	0.207	0.2041	0.1913	0.2008
80:20	0.3017	0.267	0.2307	0.2665	0.2436	0.2132	0.1834	0.2134
70:30	0.25	0.2634	0.2729	0.2621	0.2039	0.2158	0.2225	0.2141
60:40	0.3554	0.3493	0.3212	0.3420	0.2973	0.2927	0.2659	0.2853
50:50	0.2938	0.2548	0.3184	0.2890	0.2457	0.2128	0.2661	0.2415
40:60	0.2977	0.3919	0.3463	0.3453	0.2503	0.3317	0.2917	0.2912
30:70	0.2905	0.2724	0.2993	0.2874	0.2638	0.2498	0.2415	0.2517
20:80	0.3538	0.3536	0.3749	0.3608	0.3237	0.3246	0.3123	0.3202
10:90	0.2875	0.5052	0.3728	0.3885	0.263	0.466	0.341	0.3567
0:100	0.3596	0.3285	0.2802	0.3228	0.3371	0.3052	0.2604	0.3009

ตารางที่ 7 การดูดซับน้ำของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วนแป้ง กลอย:แป้งมัน สำปะหลัง	น้ำหนักก่อน			เฉลี่ย	น้ำหนักหลัง			เฉลี่ย
	ครั้งที่1	ครั้งที่2	ครั้งที่3		ครั้งที่1	ครั้งที่2	ครั้งที่3	
100:0	0.1401	0.1423	0.1220	0.1348	0.2525	0.2843	0.2834	0.2734
90:10	0.1205	0.1167	0.1417	0.1263	0.2823	0.2478	0.2459	0.2587
80:20	0.1739	0.1745	0.1733	0.1739	0.3703	0.3712	0.3711	0.3709
70:30	0.1310	0.1309	0.1559	0.1393	0.4389	0.3311	0.3310	0.3670
60:40	0.1374	0.1367	0.1375	0.1372	0.3423	0.3734	0.3689	0.3615
50:50	0.1374	0.1367	0.1375	0.1372	0.3423	0.3734	0.3689	0.3615
40:60	0.1873	0.1867	0.1312	0.1684	0.3305	0.5099	0.5012	0.4472
30:70	0.1388	0.1367	0.1503	0.1419	0.4950	0.3413	0.3389	0.3917
20:80	0.1509	0.1512	0.1356	0.1459	0.3785	0.4960	0.4948	0.4564
10:90	0.1515	0.1521	0.1509	0.1515	0.6778	0.6789	0.6765	0.6777
0:100	0.1374	0.1367	0.1372	0.1371	0.6789	0.6776	0.6775	0.6780

ตารางที่ 8 ร้อยละความชื้นและการดูดซับน้ำของแผ่นฟิล์มชีวภาพจากแบ่งกลอยผสมแป้งมัน
สำปะหลัง

อัตราส่วนแบ่งกลอย:แป้ง มันสำปะหลัง	ความชื้น %	การดูดซับน้ำ (%)
100:0	21.16	50.69
90:10	20.64	51.17
80:20	19.91	53.11
70:30	18.33	62.05
60:40	16.57	62.05
50:50	16.42	62.34
40:60	15.66	63.65
30:70	12.42	63.77
20:80	11.24	68.03
10:90	8.19	77.65
0:100	6.77	79.78

ตารางที่ 9 ร้อยละความชื้นและการดูดซับน้ำของแผ่นพิล์มชีวภาพจากแป้งกลอยผสมแป้งมันสำปะหลัง

อัตราส่วน	สัปดาห์ที่1 (กรัม)	สัปดาห์ที่2 (กรัม)	สัปดาห์ที่3 (กรัม)	สัปดาห์ที่4 (กรัม)	สัปดาห์ที่5 (กรัม)
0:100	27.20	42.16	58.23	59.77	59.87
10:90	27.73	42.31	59.70	60.03	62.52
20:80	30.37	43.17	63.93	64.02	66.83
30:70	34.74	44.47	65.41	70.95	74.11
40:60	36.51	46.10	68.20	71.49	75.33
50:50	38.62	46.43	71.55	72.32	77.05
60:40	39.30	48.15	72.69	74.86	78.21
70:30	44.62	52.09	76.88	77.55	78.80
80:20	48.17	56.50	79.97	82.55	85.35
90:10	57.33	67.28	83.14	85.20	86.80
100:0	59.68	68.24	83.28	88.59	89.62

ชื่อผู้ทำวิจัย นางสาวราตรี ใบเสี้ยง
 วันเดือนปีเกิด 9 พฤษภาคม 2539
 ที่อยู่ 134 หมู่ 8 ตำบลละงู อำเภอละงู จังหวัดสตูล 91110
 ประวัติการศึกษานักศึกษา โปรแกรมวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม
 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ชื่อผู้ทำวิจัย นายสุริยะ เมาน้ำพราย
 วันเดือนปีเกิด 2 ธันวาคม 2538
 ที่อยู่ 92 หมู่ 6 ตำบลเกาะเต่า อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง 93210
 ประวัติการศึกษานักศึกษา โปรแกรมวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม
 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

